Picture 001 (2048x1536x16M jpeg)

Picture 002 (2048x1536x16M jpeg)

Picture 003 (2048x1536x16M jpeg)

Picture 004 (2048x1536x16M jpeg)

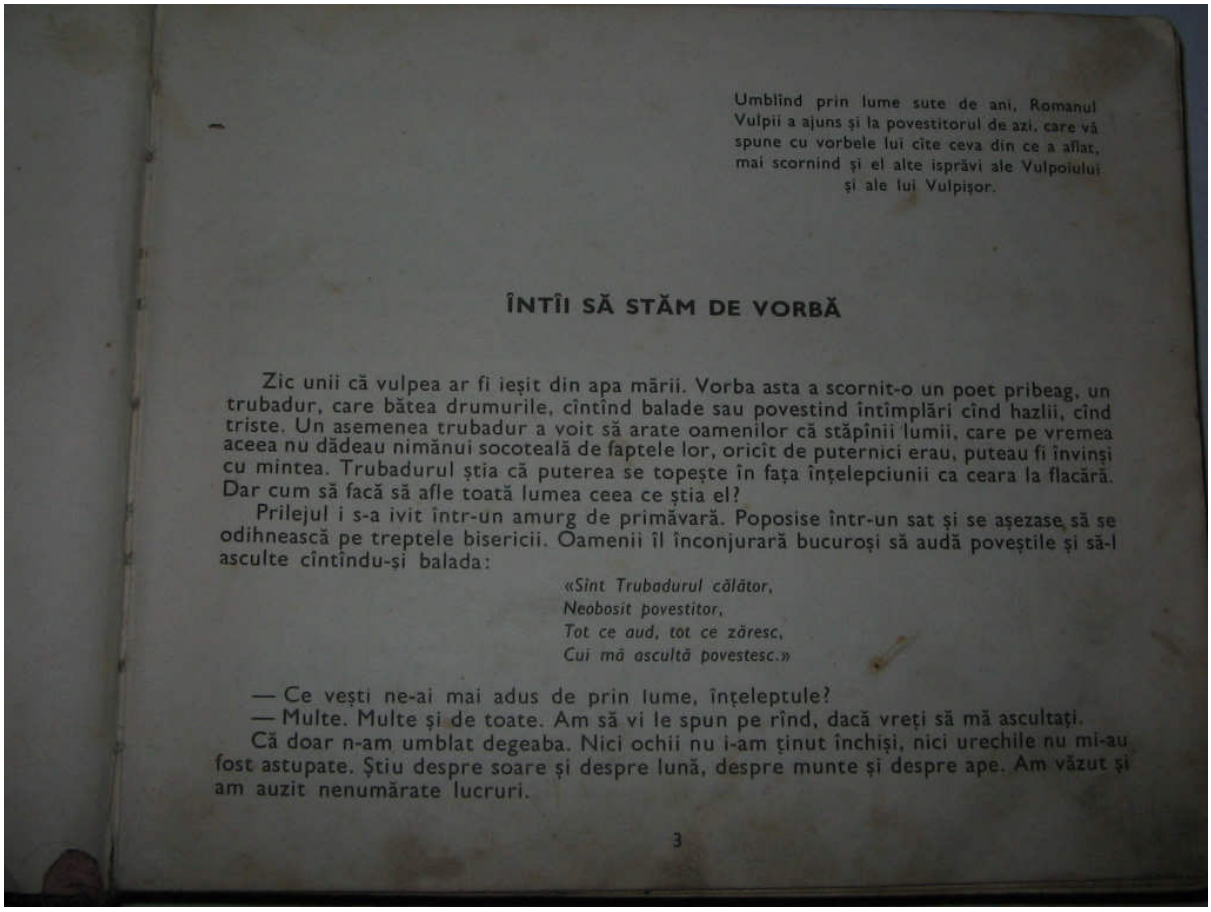

Umblînd prin lume sute de ani, Romanul Vulpii a ajuns și la povestitorul de azi, care vă spune cu vorbele lui cîte ceva din ce a aflat, mai scornind și el alte isprăvi ale Vulpoiului și ale lui Vulpișor.

ÎNTÎI SĂ STĂM DE VORBĂ

Zic unii că vulpea ar fi ieșit din apa mării. Vorba asta a scornit-o un poet pribeag, un trubadur, care bătea drumurile, cîntînd balade sau povestind întîmplări cînd hazlii, cînd triste. Un asemenea trubadur a voit să arate oamenilor că stăpînii lumii, care pe vremea aceea nu dădeau nimănui socoteală de faptele lor, oricît de puternici erau, puteau fi învinși cu mintea. Trubadurul știa că puterea se topește în fața înțelepciunii ca ceara la flacără. Dar cum să facă să afle toată lumea ceea ce știa el?

Prilejul i s-a ivit într-un amurg de primăvară. Poposise într-un sat și se așezase să se odihnească pe treptele bisericii. Oamenii îl înconjurară bucuroși să audă poveștile și să-l asculte cîntîndu-și balada:

«Sînt Trubadurul călător,
Neobosit povestitor,
Tot ce aud, tot ce zăresc,
Cui mă ascultă povestesc.»

— Ce vești ne-ai mai adus de prin lume, înțeleptule?

— Multe. Multe și de toate. Am să vi le spun pe rînd, dacă vreți să mă ascultați.

Că doar n-am umblat degeaba. Nici ochii nu i-am ținut închiși, nici urechile nu mi-au fost astupate. Știu despre soare și despre lună, despre munte și despre ape. Am văzut și am auzit nenumărate lucruri.

— Știi și cum s-a făcut de s-a umplut pămîntul cu tot felul de animale: unele folositoare, altele stricătoare?

— Sigur că știu. Și dacă vreți vă spun și vouă.

— Chiar acum?

— Chiar acum.

Își drese glasul, puse lîngă el chitara de care nu se despărțea niciodată, că era singura lui avere, și începu să povestească:

De mult de tot, pe cînd nu se iviseră pe pămînt nici orătăniile, nici animalele, nici tîrîtoarele, trăia la marginea mării un om sărac cu nevasta lui. Stăteau în coliba lor pustie și nu știau în ce fel ar putea și ei să facă să li se mai îmbunătățească viața. Femeia mai ales era mereu încruntată și-l certa pe om, învinovățindu-l că nu-i în stare de nimic. Omul răbda cicala și se apăra cum putea.

— Aș face, zicea el. Dar n-am de nici unele. Aș scurma pămîntul, că poate aș găsi ceva folositor. Dar cu ce, dacă n-am unelte? Să avem răbdare, femeie... Trebuie să aflu eu pînă la urmă o cale... Toată ziua și toată noaptea numai la asta mă gîndesc. Ai să vezi că odată și odată găsesc eu ceva.

Și iată că într-o bună zi, cum stăteau ei de vorbă ca de obicei, le răsare în față un moșneag blajin la chip și la vorbă. Trebuie să fi avut și o barbă mare, ca toți moșnegii din poveste.

— Văd că sînteți tare necăjiți, le-a spus el. Și am venit de departe, anume ca să vă ajut.

Omul ar fi voit să-i mulțumească moșneagului de osteneală și gînd bun, dar n-apucă să spună o vorbă că femeia sări ea întîi cu gura.

— Grăbește-te, dacă vrei să ne ajuți. Ce ne dai? Ce ne-ai adus?

— Stai, femeie, încercă omul s-o liniștească. N-ai auzit că vine de departe? Să-i dăm răgaz să se odihnească. Și să-i găsim ceva de-ale gurii. O fi flămînd.

— Întîi să ne dea ce ne-a adus, se încăpățînă femeia. Pe urmă n-are decît să se odihnească și, dacă-oi avea, i-oi da să și mănînce. De nu, să rabde și el cum răbdăm și noi.

Un licăr de zîmbet se ivi în ochii blajini ai moșneagului. Nu-l supărase vorba aspră a femeii. Înțelesese cu cine avea de-a face. Și de aceea, ca și cum n-ar fi auzit vorbele ei, se întoarse către bărbat:

— Îți dăruiesc nuiaua asta de alun, i-a spus el. Păstreaz-o. Are să-ți prindă bine.

— Mulțumesc, i-a răspuns omul cuviincios, cum îi era felul. Dar femeia a sărit cu gura.

— Ai venit să-ți rîzi de noi? Ce să facem cu o nuia de alun? Altele ne trebuiesc nouă,

Picture 006 (2048x1536x16M jpeg)

Picture 007 (2048x1536x16M jpeg)

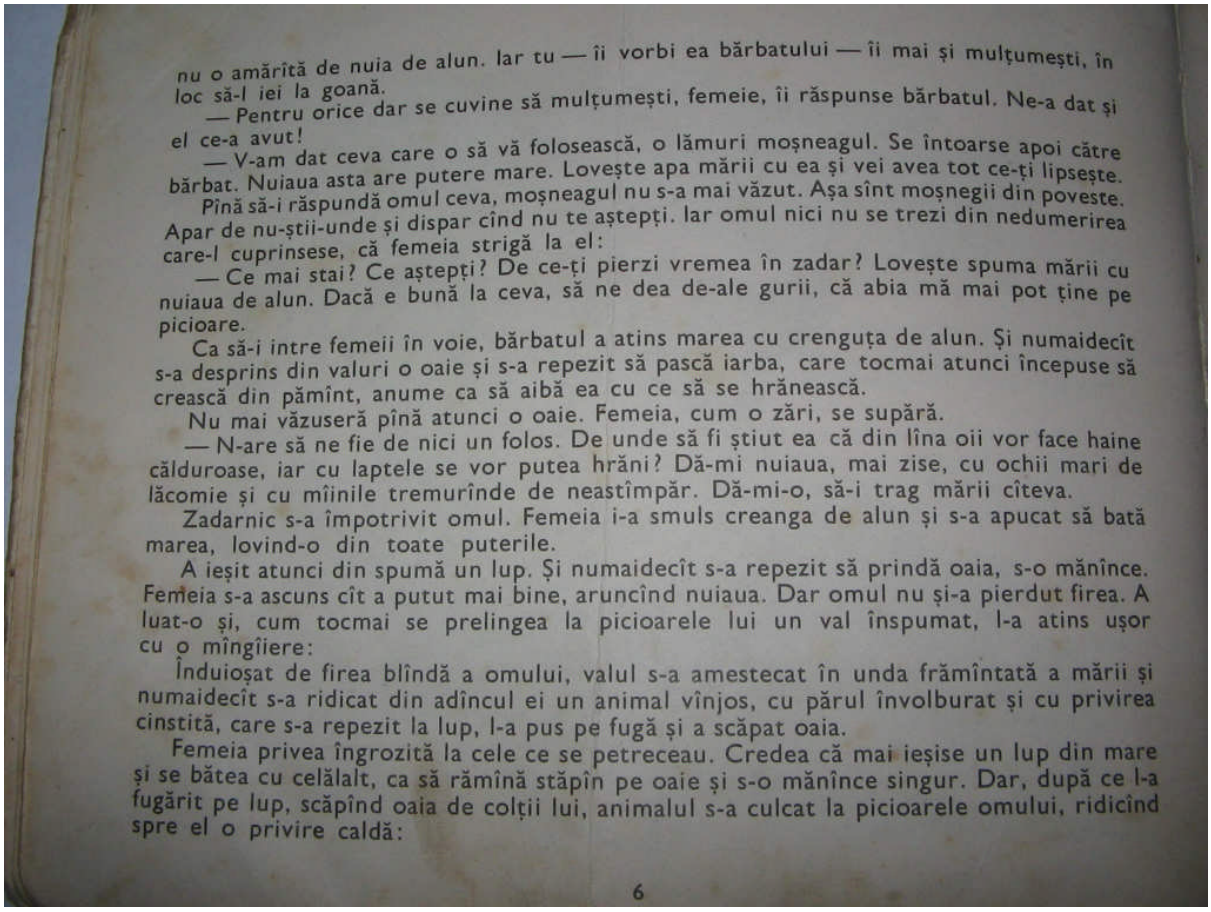

nu o amărîtă de nuia de alun. Iar tu — îi vorbi ea bărbatului — îi mai și mulțumești, în loc să-l iei la goană.

— Pentru orice dar se cuvine să mulțumești, femeie, îi răspunse bărbatul. Ne-a dat și el ce-a avut!

— V-am dat ceva care o să vă folosească, o lămuri moșneagul. Se întoarse apoi către bărbat. Nuiaua asta are putere mare. Lovește apa mării cu ea și vei avea tot ce-ți lipsește.

Pînă să-i răspundă omul ceva, moșneagul nu s-a mai văzut. Așa sînt moșnegii din poveste. Apar de nu-știi-unde și dispar cînd nu te aștepți. Iar omul nici nu se trezi din nedumerirea care-l cuprinsese, că femeia strigă la el:

— Ce mai stai? Ce aștepți? De ce-ți pierzi vremea în zadar? Lovește spuma mării cu nuiaua de alun. Dacă e bună la ceva, să ne dea de-ale gurii, că abia mă mai pot ține pe picioare.

Ca să-i intre femeii în voie, bărbatul a atins marea cu crenguța de alun. Și numaidecît s-a desprins din valuri o oaie și s-a repezit să pască iarba, care tocmai atunci începuse să crească din pămînt, anume ca să aibă ea cu ce să se hrănească.

Nu mai văzuseră pînă atunci o oaie. Femeia, cum o zări, se supără.

— N-are să ne fie de nici un folos. De unde să fi știut ea că din lîna oii vor face haine călduroase, iar cu laptele se vor putea hrăni? Dă-mi nuiaua, mai zise, cu ochii mari de lăcomie și cu mîinile tremurînde de neastîmpăr. Dă-mi-o, să-i trag mării cîteva.

Zadarnic s-a împotrivit omul. Femeia i-a smuls creanga de alun și s-a apucat să bată marea, lovind-o din toate puterile.

A ieșit atunci din spumă un lup. Și numaidecît s-a repezit să prindă oaia, s-o mănînce. Femeia s-a ascuns cît a putut mai bine, aruncînd nuiaua. Dar omul nu și-a pierdut firea. A luat-o și, cum tocmai se prelingea la picioarele lui un val înspumat, l-a atins ușor cu o mîngîiere:

Înduioșat de firea blîndă a omului, valul s-a amestecat în unda frămîntată a mării și numaidecît s-a ridicat din adîncul ei un animal vînjos, cu părul învolburat și cu privirea cinstită, care s-a repezit la lup, l-a pus pe fugă și a scăpat oaia.

Femeia privea îngrozită la cele ce se petreceau. Credea că mai ieșise un lup din mare și se bătea cu celălalt, ca să rămînă stăpîn pe oaie și s-o mănînce singur. Dar, după ce l-a fugărit pe lup, scăpînd oaia de colții lui, animalul s-a culcat la picioarele omului, ridicînd spre el o privire caldă:

— Să nu te temi de mine. Nici femeia ta să nu se teamă. Eu vă sînt prieten. Niciodată n-am să vă fac vreun rău. Dimpotrivă, vă voi păzi avutul și vă voi da de știre ori de cîte ori se va apropia cineva cu gînduri rele. Și să mai știți că nu sînt lup, ci cîine.

Femeia se liniști, dar mulțumită tot nu era. Ceru iar creanga de alun, lovi cu ea apa mării și iată că pămîntul se umplu de viespi, de lăcuste, de șoareci. Nu mai văzuseră pînă atunci asemenea făpturi. Dar omul bănui că toate nu puteau fi prietenoase și folositoare, ci mai curînd dușmănoase și stricătoare. Căci femeia nu atinsese apa mării ușor, cum făcea el, ci o lovea cu furie, bătînd-o cu nuiaua și deci supărînd-o și făcînd-o să le trimeată ce se găsea mai rău în adîncul ei.

Îi smulse iar nuiaua, hotărît să nu i-o mai lase niciodată pe mînă. Și apropiindu-se de apa mării, o atinse blajin, ca să-i liniștească supărarea pe care i-o pricinuise purtarea nesocotită a femeii. Iar marea, împăcată, a trimis vaca și găina, iepurele și calul, rața, curcanul, capra și multe alte animale și orătănii care aveau să se dovedească folositoare. Dar femeia tot nu se liniștise. De ce să nu fie ea stăpînă pe nuiaua de alun, ca să silească marea să-și deșerte toate avuțiile?

— Ne ajunge cît ne-a dat, încercă iar omul s-o liniștească. Să ne mulțumim cu atît. Și, ca să fie sigur că femeia lui n-are să se lăcomească, nu se mai despărțea de nuia. Ziua n-o lăsa din mînă, iar noaptea dormea cu ea sub căpătîi.

Dar femeia tot izbuti o dată să pună mîna pe nuia. Pîndi somnul omului obosit de truda zilei și o trase binișor de sub pernă, hotărîtă să facă așa cum credea ea că e bine.

Marea se zbuciumase toată ziua. Acum își odihnea apele, care dormeau sub lună, străvezii și netede. Dar femeii nu-i păsa de somnul liniștit al mării. Se repezi și o plesni cu furie, nu numai o dată, ci de mai multe ori, strigînd cît o ținea gura:

— Mai dă-mi, mai dă-mi! Ieșiră din mare șopîrle, dihori și viespi, dar femeia lacomă nu se liniștea. Lovea mereu cu furie și-i cerea mereu altele și altele. Așa o prinse răsăritul, cînd soarele, ca o minge de foc, tocmai se ivește din tivul îndepărtat al zării. Marea începu să mugească. Se supărase și ea de nesocotința femeii și o îndemna în felul ei să-i dea pace. Auzind freamătul valurilor, omul înțelese ce s-a întîmplat. Nici nu i-a fost greu să înțeleagă: nuiaua nu mai era sub căpătîi. Sări din culcuș, se repezi la femeie și i-o smulse. Dar ea tot mai apucase să plesnească o dată spuma mării, care i se rostogoli furioasă la picioare. Ieși atunci la iveală un animal cu botul prelung și subțire, cu ochii cenușii, în care ardeau lumini neastîmpărate, cu o blană deasă si cam aspră, și cu o coadă lungă, stufoasă și mătăsoasă.

Picture 009 (2048x1536x16M jpeg)

— În sfîrșit! se lăudă femeia. Am făcut marea să mi se supună. Privește ce animal frumos ne-a trimis.

— Ba ai supărat-o, îi zise omul. Iar ceea ce ne-a trimis, are să ne facă numai necazuri: uite, fugărește găina... Are s-o mănînce.

— Dar ce coadă minunată are! îi răspunse femeia. Am s-o pun la gît, să mă fac și mai frumoasă.

— Vezi-i ochii șireți, o îndemnă el. Frumusețea cozii e înșelătoare. Dar licărul ochilor îi arată firea adevărată.

— Ați înțeles, desigur, își încheie Trubadurul povestea, că din marea învolburată ieșise Vulpea. Omul avusese dreptate. Cum s-a ivit, s-a și apucat să facă tot felul de năzdrăvănii. Eu le-am aflat și, dacă vreți, vi le povestesc și vouă. Dar ce veți auzi să țineți numai pentru voi. Făgăduiți?

— Făgăduim! strigară toți într-un glas.

Trubadurul zîmbi. Știa bine că nu va fi așa. Știa bine că oamenii vor povesti unii altora cum a fost Vulpea mai puternică decît Ursul și decît Lupul și chiar decît Leul. Știa că poveștile lui se vor răspîndi. Dar tocmai asta voia. El va muri, dar scornelile lui și tîlcul lor vor umbla prin lume întotdeauna. Și chiar așa a fost. Din om în om, din gură în gură, năzdrăvăniile Vulpii au ajuns și la urechea povestitorului de astăzi, care are să vi le spună și vouă, mai punînd și de la el. Căci unde s-a pomenit vreodată om care să nu înflorească ceea ce a auzit de la alții?

Picture 010 (2048x1536x16M jpeg)

Picture 011 (2048x1536x16M jpeg)

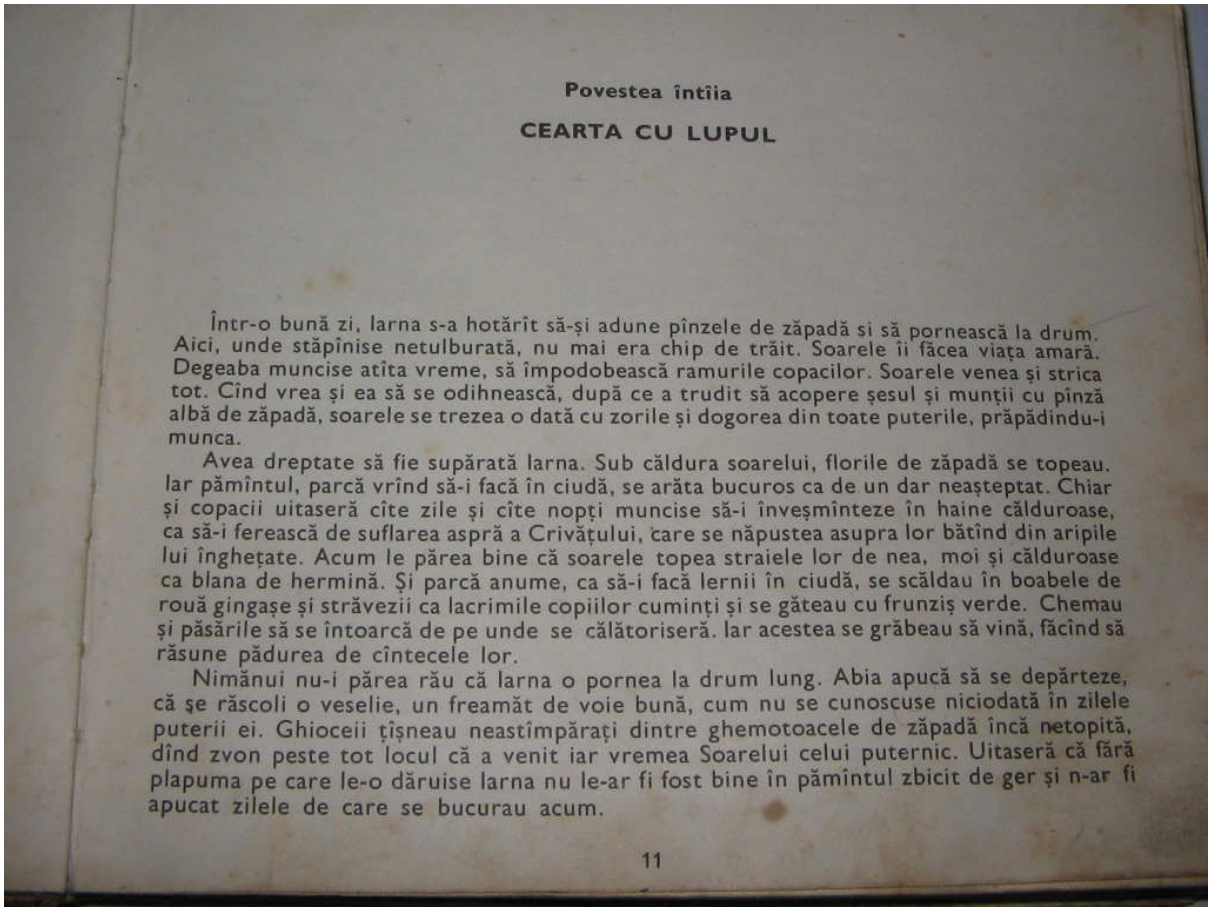

Povestea întîia

CEARTA CU LUPUL

Într-o bună zi, larna s-a hotărît să-şi adune pînzele de zăpadă si să pornească la drum. Aici, unde stăpînise netulburată, nu mai era chip de trăit. Soarele îi făcea viaţa amară. Degeaba muncise atîta vreme, să împodobească ramurile copacilor. Soarele venea şi strica tot. Cînd vrea şi ea să se odihnească, după ce a trudit să acopere şesul şi munţii cu pînză albă de zăpadă, soarele se trezea o dată cu zorile şi dogorea din toate puterile, prăpădindu-i munca.

Avea dreptate să fie supărată larna. Sub căldura soarelui, florile de zăpadă se topeau. Iar pămîntul, parcă vrînd să-i facă în ciudă, se arăta bucuros ca de un dar neaşteptat. Chiar şi copacii uitaseră cîte zile şi cîte nopţi muncise să-i înveşmînteze în haine călduroase, ca să-i ferească de suflarea aspră a Crivăţului, care se năpustea asupra lor bătînd din aripile lui înghetate. Acum le părea bine că soarele topea straiele lor de nea, moi şi călduroase ca blana de hermină. Şi parcă anume, ca să-i facă lernii în ciudă, se scăldau în boabele de rouă gingaşe şi străvezii ca lacrimile copiilor cuminţi şi se găteau cu frunziş verde. Chemau şi păsările să se întoarcă de pe unde se călătoriseră. Iar acestea se grăbeau să vină, făcînd să răsune pădurea de cîntecele lor.

Nimănui nu-i părea rău că larna o pornea la drum lung. Abia apucă să se depărteze, că şe răscoli o veselie, un freamăt de voie bună, cum nu se cunoscuse niciodată în zilele puterii ei. Ghioceii ţîşneau neastîmpăraţi dintre ghemotoacele de zăpadă încă netopită, dînd zvon peste tot locul că a venit iar vremea Soarelui celui puternic. Uitaseră că fără plapuma pe care le-o dăruise larna nu le-ar fi fost bine în pămîntul zbicit de ger şi n-ar fi apucat zilele de care se bucurau acum.

Picture 012 (2048x1536x16M jpeg)

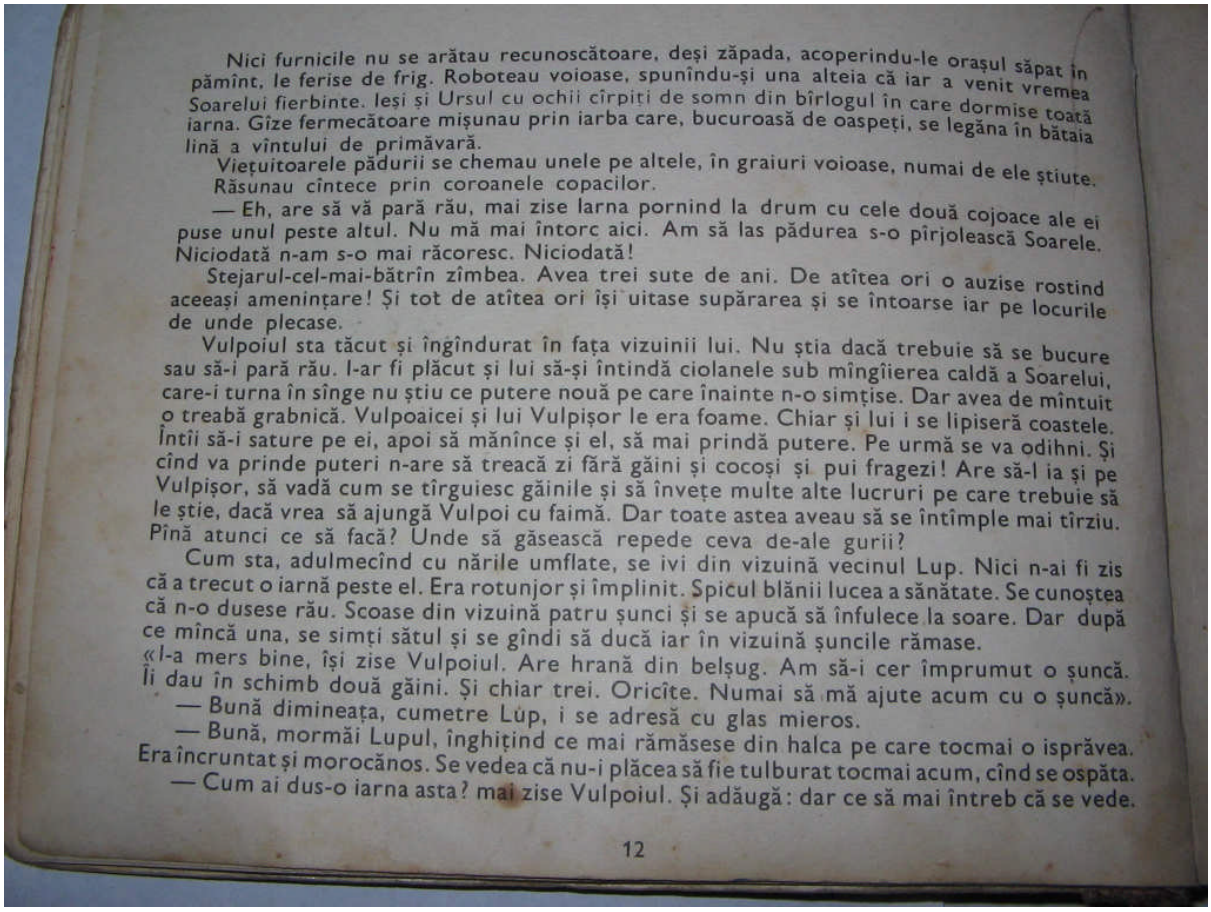

Nici furnicile nu se arătau recunoscătoare, deși zăpada, acoperindu-le orașul săpat în pămînt, le ferise de frig. Roboteau voioase, spunîndu-și una alteia că iar a venit vremea Soarelui fierbinte. Ieși și Ursul cu ochii cîrpiți de somn din bîrlogul în care dormise toată iarna. Gîze fermecătoare mișunau prin iarba care, bucuroasă de oaspeți, se legăna în bătaia lină a vîntului de primăvară.

Viețuitoarele pădurii se chemau unele pe altele, în graiuri voioase, numai de ele știute. Răsunau cîntece prin coroanele copacilor.

— Eh, are să vă pară rău, mai zise Iarna pornind la drum cu cele două cojoace ale ei puse unul peste altul. Nu mă mai întorc aici. Am să las pădurea s-o pîrjolească Soarele. Niciodată n-am s-o mai răcoresc. Niciodată!

Stejarul-cel-mai-bătrîn zîmbea. Avea trei sute de ani. De atîtea ori o auzise rostind aceeași amenințare! Și tot de atîtea ori își uitase supărarea și se întoarse iar pe locurile de unde plecase.

Vulpoiul sta tăcut și îngîndurat în fața vizuinii lui. Nu știa dacă trebuie să se bucure sau să-i pară rău. I-ar fi plăcut și lui să-și întindă ciolanele sub mîngîierea caldă a Soarelui, care-i turna în sînge nu știu ce putere nouă pe care înainte n-o simțise. Dar avea de mîntuit o treabă grabnică. Vulpoaicei și lui Vulpișor le era foame. Chiar și lui i se lipiseră coastele. Întîi să-i sature pe ei, apoi să mănînce și el, să mai prindă putere. Pe urmă se va odihni. Și cînd va prinde puteri n-are să treacă zi fără găini și cocoși și pui fragezi! Are să-l ia și pe Vulpișor, să vadă cum se tîrguiesc găinile și să învețe multe alte lucruri pe care trebuie să le știe, dacă vrea să ajungă Vulpoi cu faimă. Dar toate astea aveau să se întîmple mai tîrziu. Pînă atunci ce să facă? Unde să găsească repede ceva de-ale gurii?

Cum sta, adulmecînd cu nările umflate, se ivi din vizuină vecinul Lup. Nici n-ai fi zis că a trecut o iarnă peste el. Era rotunjor și împlinit. Spicul blănii lucea a sănătate. Se cunoștea că n-o dusese rău. Scoase din vizuină patru șunci și se apucă să înfulece la soare. Dar după ce mîncă una, se simți sătul și se gîndi să ducă iar în vizuină șuncile rămase.

«I-a mers bine, își zise Vulpoiul. Are hrană din belșug. Am să-i cer împrumut o șuncă. Îi dau în schimb două găini. Și chiar trei. Oricîte. Numai să mă ajute acum cu o șuncă».

— Bună dimineața, cumetre Lup, i se adresă cu glas mieros.

— Bună, mormăi Lupul, înghițind ce mai rămăsese din halca pe care tocmai o isprăvea. Era încruntat și morocănos. Se vedea că nu-i plăcea să fie tulburat tocmai acum, cînd se ospăta.

— Cum ai dus-o iarna asta? mai zise Vulpoiul. Și adăugă: dar ce să mai întreb că se vede.

Picture 013 (2048x1536x16M jpeg)

Picture 014 (2048x1536x16M jpeg)

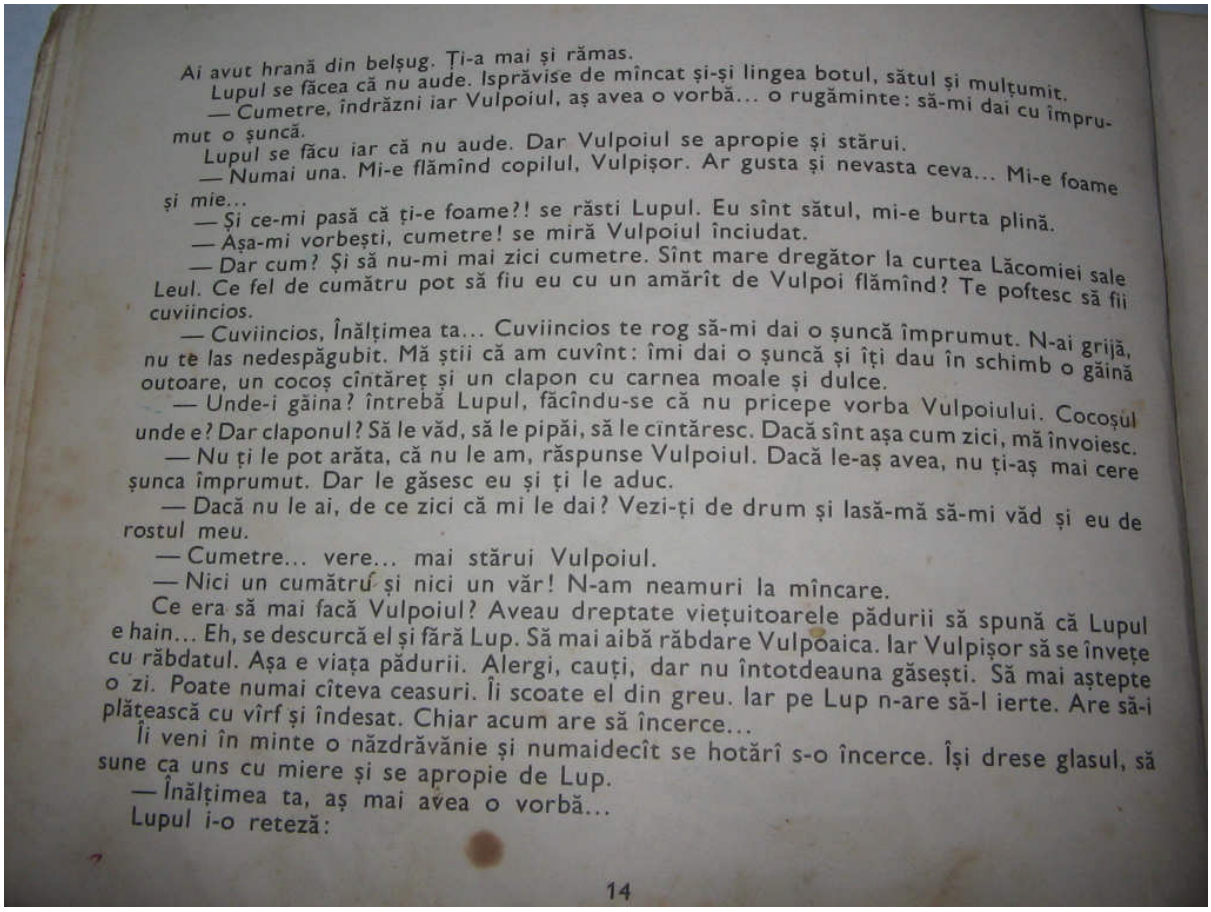

Ai avut hrană din belșug. Ți-a mai și rămas.

Lupul se făcea că nu aude. Isprăvise de mîncat și-și lingea botul, sătul și mulțumit.

— Cumetre, îndrăzni iar Vulpoiul, aș avea o vorbă... o rugăminte: să-mi dai cu împrumut o șuncă.

Lupul se făcu iar că nu aude. Dar Vulpoiul se apropie și stărui.

— Numai una. Mi-e flămînd copilul, Vulpișor. Ar gusta și nevasta ceva... Mi-e foame și mie...

— Și ce-mi pasă că ți-e foame?! se răsti Lupul. Eu sînt sătul, mi-e burta plină.

— Așa-mi vorbești, cumetre! se miră Vulpoiul înciudat.

— Dar cum? Și să nu-mi mai zici cumetre. Sînt mare dregător la curtea Lăcomiei sale Leul. Ce fel de cumătru pot să fiu eu cu un amărît de Vulpoi flămînd? Te poftesc să fii cuviincios.

— Cuviincios, Înălțimea ta... Cuviincios te rog să-mi dai o șuncă împrumut. N-ai grijă, nu te las nedespăgubit. Mă știi că am cuvînt: îmi dai o șuncă și îți dau în schimb o găină outoare, un cocoș cîntăreț și un clapon cu carnea moale și dulce.

— Unde-i găina? întrebă Lupul, făcîndu-se că nu pricepe vorba Vulpoiului. Cocoșul unde e? Dar claponul? Să le văd, să le pipăi, să le cîntăresc. Dacă sînt așa cum zici, mă învoiesc.

— Nu ți le pot arăta, că nu le am, răspunse Vulpoiul. Dacă le-aș avea, nu ți-aș mai cere șunca împrumut. Dar le găsesc eu și ți le aduc.

— Dacă nu le ai, de ce zici că mi le dai? Vezi-ți de drum și lasă-mă să-mi văd și eu de rostul meu.

— Cumetre... vere... mai stărui Vulpoiul.

— Nici un cumătru și nici un văr! N-am neamuri la mîncare.

Ce era să mai facă Vulpoiul? Aveau dreptate viețuitoarele pădurii să spună că Lupul e hain... Eh, se descurcă el și fără Lup. Să mai aibă răbdare Vulpoaica. Iar Vulpișor să se învețe cu răbdatul. Așa e viața pădurii. Alergi, cauți, dar nu întotdeauna găsești. Să mai aștepte o zi. Poate numai cîteva ceasuri. Îi scoate el din greu. Iar pe Lup n-are să-l ierte. Are să-i plătească cu vîrf și îndesat. Chiar acum are să încerce...

Îi veni în minte o năzdrăvănie și numaidecît se hotărî s-o încerce. Își drese glasul, să sune ca uns cu miere și se apropie de Lup.

— Înălțimea ta, aș mai avea o vorbă...

Lupul i-o reteză:

— Nu-mi tihnește vorba cînd mi-i burta plină. Să trag întîi un pui de somn. Mă simt obosit și greu de atîta șuncă. Să dorm întîi. Pe urmă om vedea...

— Bine, zise Vulpoiul. Apoi, întorcîndu-se să plece, mai adăugă într-o doară: vorbim cînd vrea Înălțimea ta. Dar eu ziceam să vorbim acum, că se strică...

— Ce se strică? se miră Lupul, neînțelegînd vorba în doi peri a Vulpoiului și nebănuind gîndul șiret, care se ascundea îndărătul ei.

— Șuncile, zise Vulpoiul, strecurînd venin în inima Lupului. Și dădu iar să plece. Vorbim altă dată. Înălțimii tale nu-i tihnește vorba la masă.

Lupul se tulbură. Mușcase din momeala Vulpoiului.

— Se strică șuncile? De ce se strică?

— Știu eu de ce, dar nu spun. Nu vreau să tulbur odihna Înălțimii tale. Odihnește-te. Cînd te scoli, îți spun... Numai de nu s-ar strica pînă atunci.

— Spune acum, se răsti Lupul. Mă lipsesc de somn. Ce să fac să nu se strice?

Atît i-a trebuit Vulpoiului. S-a apropiat de Lup și i-a spus răspicat, să înțeleagă bine:

— Dacă vrei să nu se strice, nu le mai duce în vizuină. Spînzură-le de o creangă de stejar, la aer. Dar nu prea sus. Cît să ajungi cu botul la ele cînd te ridici în două labe... Mai înalt nu e bine, că suflă vîntul tare și le usucă. Eu să am șunci, așa le-aș păstra. Și cînd m-ar ajunge foamea, le-aș găsi fragede, cum le-am lăsat. Acum mă duc. Rămîi sănătos și s-auzim de bine!

Vulpoiul se răsuci făcîndu-se că pleacă, dar se dădu după un trunchi gros, să vadă ce se întîmplă.

Lupul nu stătu mult pe gînduri: «Are dreptate Vulpoiul», zise vorbind cu sine însuși. Am auzit și de la alții că șuncile se păstrează la aer...» Tot vorbind, alese niște crengi mai joase, cum îl învățase Vulpoiul, prinse șuncile de ele și se întoarse liniștit în vizuină.

— Dormi, Lupule, zise Vulpoiul și-i rîdeau ochii de bucurie. Dormi și visează șuncile tale, că nu te mai întîlnești cu ele. Și să ții minte de la mine: e ușor să fi Lup la mîncare, dar Vulpoi la minte e mai greu.

Acasă, Vulpișor îl întîmpină voios.

— Ai adus găini, tăticule?

— Am adus șunci. Și am mai adus o vorbă. Să știi și să ții minte că zgîrcitul nimănui nu folosește și chiar pe sine se păgubește... Dar lui Vulpișor nu-i era gîndul decît la ospățul care se apropia. Căci Vulpoaica luă șuncile și se apucă să pregătească masa.

Picture 016 (2048x1536x16M jpeg)

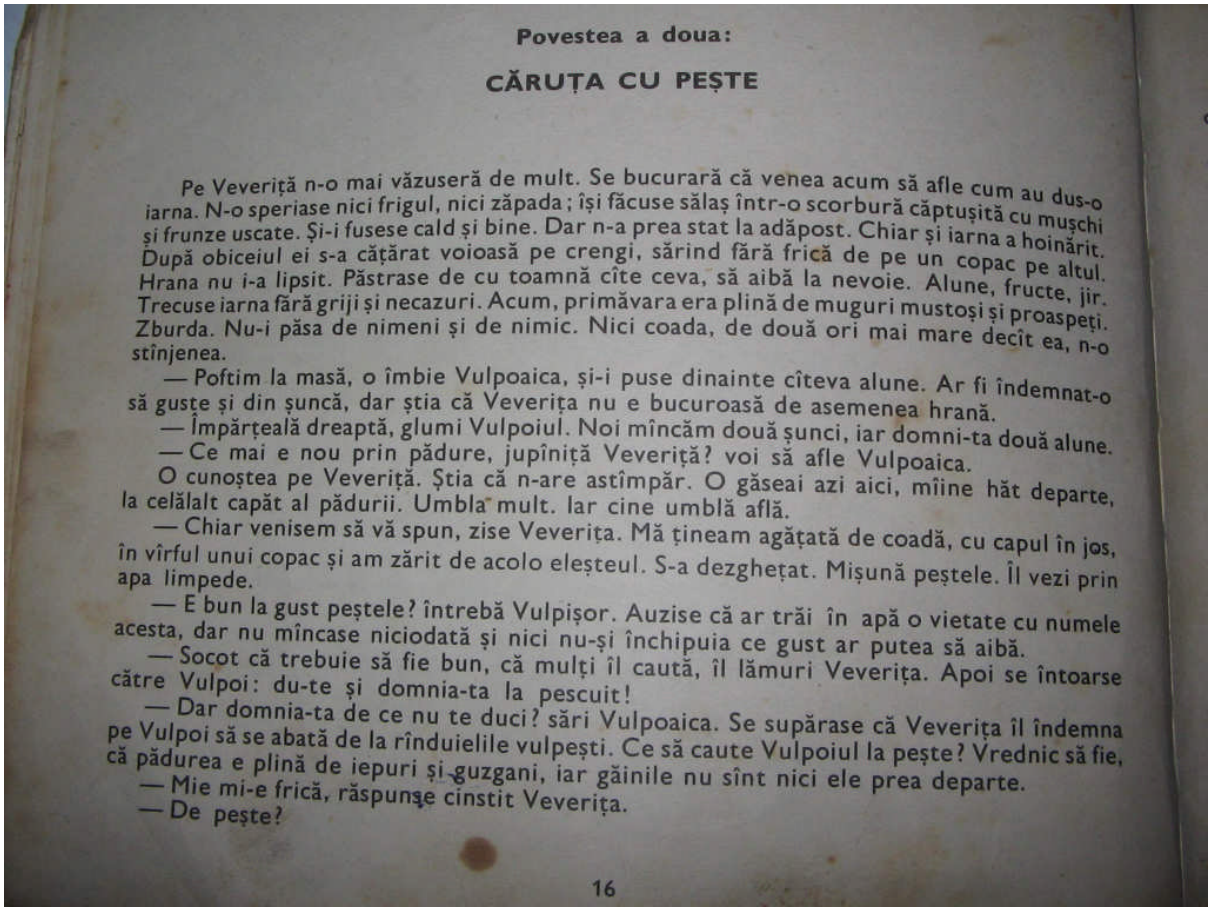

Povestea a doua:

CĂRUȚA CU PEȘTE

Pe Veveriță n-o mai văzuseră de mult. Se bucurară că venea acum să afle cum au dus-o iarna. N-o speriase nici frigul, nici zăpada; își făcuse sălaș într-o scorbură căptușită cu mușchi și frunze uscate. Și-i fusese cald și bine. Dar n-a prea stat la adăpost. Chiar și iarna a hoinărit. După obiceiul ei s-a cățărat voioasă pe crengi, sărind fără frică de pe un copac pe altul. Hrana nu i-a lipsit. Păstrase de cu toamnă cîte ceva, să aibă la nevoie. Alune, fructe, jir. Trecuse iarna fără griji și necazuri. Acum, primăvara era plină de muguri mustoși și proaspeți. Zburda. Nu-i păsa de nimeni și de nimic. Nici coada, de două ori mai mare decît ea, n-o stînjenea.

— Poftim la masă, o îmbie Vulpoaica, și-i puse dinainte cîteva alune. Ar fi îndemnat-o să guste și din șuncă, dar știa că Veverița nu e bucuroasă de asemenea hrană.

— Împărțeală dreaptă, glumi Vulpoiul. Noi mîncăm două șunci, iar domni-ta două alune.

— Ce mai e nou prin pădure, jupîniță Veveriță? voi să afle Vulpoaica.

O cunoștea pe Veveriță. Știa că n-are astîmpăr. O găseai azi aici, mîine hăt departe, la celălalt capăt al pădurii. Umbla mult. Iar cine umblă află.

— Chiar venisem să vă spun, zise Veverița. Mă țineam agățată de coadă, cu capul în jos, în vîrful unui copac și am zărit de acolo eleșteul. S-a dezghețat. Mișună peștele. Îl vezi prin apa limpede.

— E bun la gust peștele? întrebă Vulpișor. Auzise că ar trăi în apă o vietate cu numele acesta, dar nu mîncase niciodată și nici nu-și închipuia ce gust ar putea să aibă.

— Socot că trebuie să fie bun, că mulți îl caută, îl lămuri Veverița. Apoi se întoarse către Vulpoi: du-te și domnia-ta la pescuit!

— Dar domnia-ta de ce nu te duci? sări Vulpoaica. Se supărase că Veverița îl îndemna pe Vulpoi să se abată de la rînduielile vulpești. Ce să caute Vulpoiul la pește? Vrednic să fie, că pădurea e plină de iepuri și guzgani, iar găinile nu sînt nici ele prea departe.

— Mie mi-e frică, răspunse cinstit Veverița.

— De pește?

— Ba de apă. Nu mă tem de înălțimi, dar în apă nu știu să umblu. Dacă pescuiești domnia-ta, Vulpoiule, poate gust și eu odată.

Vulpoiul rămase îngîndurat. Văzuse pe mulți pescuind. Care cu undița, care cu minciocul. De ce nu și-ar îmbogăți și el hrana cu un fel nou, din care pînă atunci nu gustase nici o vulpe?

— Mă duc să încerc, zise el. Dacă m-oi pricepe, prind și pește. Iar de nu, tot nu vin cu traista goală, că dau o raită pe la găini.

O întinse voinicește la drum. Trebuia să se grăbească. Pînă la eleșteu era o bucată bună de drum.

Cum ieși pe potecă, îl zări de departe pe Urs. Trăgea o căruță, și, după cum se opintea din greu, se vedea că era plină. Ce-o fi cărînd Ursul? Ceva de-ale gurii? S-ar ruga și de el să-l împrumute, așa cum se rugase de Lup. Poate că de data aceasta să fie mai norocos. Dar se răzgîndi. Își aduse aminte că odată, mai de mult, îl întîlnise cu niște faguri de miere și se rugase să-i dea și lui. Vulpișor fusese bolnav și i-ar fi prins bine. Dar Ursul nici n-a vrut să audă. Așa-i în pădure. Nu-ți dă nimeni nimic. Trebuie să te descurci singur. N-are să-i mai ceară Ursului... Dar tot ar vrea să afle ce duce în căruță. Vulpoiul știa un șiretlic... De cîte ori se folosise de el îi prinsese bine. Odată și-a scăpat chiar viața. Are să încerce și acum... Se lungi de-a curmezișul potecii, închise ochii și făcu pe mortul.

— Cine mi s-a culcat în drum? se supără Ursul. Lăsă căruța și se duse să pedepsească pe cutezătorul care-i încurca socotelile. Ciuda lui fu și mai mare cînd văzu că cel culcat în drum era Vulpoiul.

— Te-a ajuns somnul în miez de zi? vorbi el supărat. Scoală, trîntorule! Și, cu o lovitură de labă, îl dădu de două ori de-a rostogolul. Fă-mi loc, mai zise, văzînd că Vulpoiul nu se mișcă. Fă-mi loc! Trebuie să duc Lăcomiei sale Leul peștele pe care l-am scos din eleșteu pentru el.

Vulpoiul nu se mișca. Dar un licăr de zîmbet i se ivi în ochiul pe care-l întredeschise, și iar îl închisese. «O fi mort», își zise Ursul... Cu atît mai bine. Are să-i arunce hoitul în căruță și are să-l ducă, o dată cu peștele, la Palatul Leului. Blana roșie-ruginie a vulpoiului, cu coada lungă și stufoasă, o va dărui Leoaicei. De mult rîvnea Ursul să se vadă mai mare peste albine și stăpîn pe mierea lor. În schimbul blănii de vulpe, Leoaica va stărui pe lîngă Leu să-l pună în cinstea pe care o rîvnea, ca să se sature de faguri și să nu mai cuteze albinele să-l înțepe, cînd se va apropia de stupii lor.

Picture 018 (2048x1536x16M jpeg)

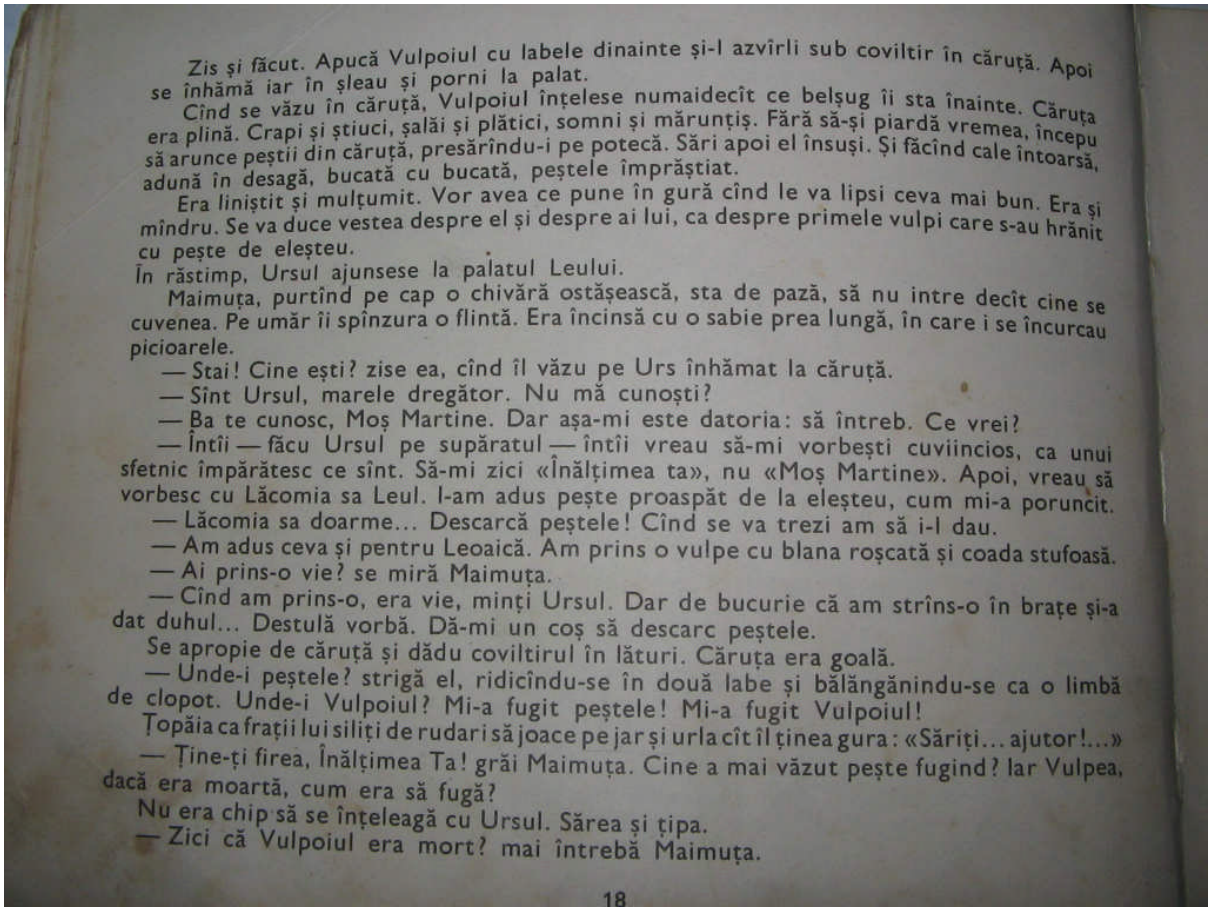

Zis și făcut. Apucă Vulpoiul cu labele dinainte și-l azvîrli sub coviltir în căruță. Apoi se înhămă iar în șleau și porni la palat.

Cînd se văzu în căruță, Vulpoiul înțelese numaidecît ce belșug îi sta înainte. Căruța era plină. Crapi și știuci, șalăi și plătici, somni și mărunțiș. Fără să-și piardă vremea, începu să arunce peștii din căruță, presărîndu-i pe potecă. Sări apoi el însuși. Și făcînd cale întoarsă, adună în desagă, bucată cu bucată, peștele împrăștiat.

Era liniștit și mulțumit. Vor avea ce pune în gură cînd le va lipsi ceva mai bun. Era și mîndru. Se va duce vestea despre el și despre ai lui, ca despre primele vulpi care s-au hrănit cu pește de eleșteu.

În răstimp, Ursul ajunsese la palatul Leului.

Maimuța, purtînd pe cap o chivără ostășească, sta de pază, să nu intre decît cine se cuvenea. Pe umăr îi spînzura o flintă. Era încinsă cu o sabie prea lungă, în care i se încurcau picioarele.

— Stai! Cine ești? zise ea, cînd îl văzu pe Urs înhămat la căruță.

— Sînt Ursul, marele dregător. Nu mă cunoști?

— Ba te cunosc, Moș Martine. Dar așa-mi este datoria: să întreb. Ce vrei?

— Întîi — făcu Ursul pe supăratul — întîi vreau să-mi vorbești cuviincios, ca unui sfetnic împărătesc ce sînt. Să-mi zici «Înălțimea ta», nu «Moș Martine». Apoi, vreau să vorbesc cu Lăcomia sa Leul. I-am adus pește proaspăt de la eleșteu, cum mi-a poruncit.

— Lăcomia sa doarme... Descarcă peștele! Cînd se va trezi am să i-l dau.

— Am adus ceva și pentru Leoaică. Am prins o vulpe cu blana roșcată și coada stufoasă.

— Ai prins-o vie? se miră Maimuța.

— Cînd am prins-o, era vie, minți Ursul. Dar de bucurie că am strîns-o în brațe și-a dat duhul... Destulă vorbă. Dă-mi un coș să descarc peștele.

Se apropie de căruță și dădu coviltirul în lături. Căruța era goală.

— Unde-i peștele? strigă el, ridicîndu-se în două labe și bălăngănindu-se ca o limbă de clopot. Unde-i Vulpoiul? Mi-a fugit peștele! Mi-a fugit Vulpoiul!

Țopăia ca frații lui siliți de rudari să joace pe jar și urla cît îl ținea gura: «Săriți... ajutor!...»

— Ține-ți firea, Înălțimea Ta! grăi Maimuța. Cine a mai văzut pește fugind? Iar Vulpea, dacă era moartă, cum era să fugă?

Nu era chip să se înțeleagă cu Ursul. Sărea și țipa.

— Zici că Vulpoiul era mort? mai întrebă Maimuța.

Picture 019 (2048x1536x16M jpeg)

Picture 020 (2048x1536x16M jpeg)

— Mort, vezi bine. L-am mirosit, l-am rostogolit. Nu mișca, nu sufla. Mort ca toți morții.
— Poate că o făcea pe mortul. La asta nu te-ai gîndit?
Ursul se lumină. Sigur, Maimuța avea dreptate. Vulpoiul se prefăcuse mort și, cînd s-a văzut în căruță, i-a prăpădit tot peștele.
Era amărît de rușinea pe care o pățise. Trebuia să facă într-un fel să iasă cu obrazul curat înaintea Leului.
— Dau fuga să mai pescuiesc și mă întorc degrabă cu căruța plină... Dar aș vrea să dau de Vulpoi, să-l judec cum știu eu. Ajută-mă, Maimuțo! Suie-te în copac, caută cît vezi cu ochii și spune-mi încotro a luat-o.
Maimuța îi făcu pe plac, dar Vulpoiul nu se vedea. Ar fi fost greu să se vadă. Se grăbise să ajungă la vizuină. Sta lungit, cu ochii la pregătirile Vulpoaicei, și îi povestea lui Vulpișor cum l-a păcălit pe Urs. Iar Vulpișor, mîndru de isprava Vulpoiului, abia aștepta să se facă mare, ca să se arate și el tot atît de isteț la minte.
Numai Vulpoaica era îngrijorată.
— Acum ai doi dușmani puternici, zise ea. Pe Lup și pe Urs. Unul are laba grea, celălalt, colții tari.
— Or fi ei puternici, zise Vulpoiul fără să se tulbure, dar am și eu puterea mea. Duse laba la cap. Puterea mea e aici. Nimic pe lume n-o întrece!

Povestea a treia:

LUPUL PĂCĂLIT A DOUA OARĂ

Era ceasul cînd soarele își trimitea de sus razele de amiază, cele mai fierbinți și cele mai luminoase. După ce se odihni, Lupul porni să se plimbe.
Mîncase bine, dormise deajuns — ce putea fi mai plăcut decît să umble hoinar, ca să mai afle noutăți din pădure? Cine a mai fost prins în capcana vînătorului? Ursul se trezise din somnul lui lung? Pisica sălbatică scăpase teafără din iarnă?

Picture 021 (2048x1536x16M jpeg)

Dar pofta de plimbare îi pieri cînd văzu că șuncile nu mai erau acolo unde le spînzurase. «Vulpoiul mi le-a luat», își zise, înțelegînd că îl îndemnase anume să le spînzure nu prea sus.

Se duse numaidecît la vizuina Vulpoiului.

— Cu ce vești, vecine? se prefăcu mirat acesta. Te-ai răzgîndit? Vrei să-mi dai o șuncă împrumut?

— Îți mai și bați joc de mine? se supără Lupul. Te faci că nu știi nimic?

— Ce să știu? se miră, prefăcîndu-se, Vulpoiul.

— Dă-mi șuncile! îi porunci Lupul. Și nu te mai preface că nu știi de ele.

— De șunci e vorba? respiră Vulpoiul, ca și cum abia acum ar fi înțeles ce vrea Lupul. De ce nu spui? Sigur că știu unde sînt șuncile domniei tale! Chiar mă gîndeam să viu să-ți spun.

— Spune... spune repede.

— Spun, cum să nu spun, o lungi Vulpoiul, dar ai mîncat? Că n-aș vrea să te mai tulbur o dată.

— Nu te privește dacă am mîncat sau n-am mîncat. Zici că știi de șuncile mele? Ce știi? Cine mi le-a luat?

— Eu te-am învățat de bine, zise Vulpoiul, tot fără să se grăbească. De unde era să fi știut eu atunci, ceea ce știu acum?

— Ce știi? Vorbește odată! Îți poruncesc să vorbești!

— Vorbesc, vezi bine, că doar nu tac. Dar mai întîi să facem o socoteală. Cîte șunci erau? Cinci?

— Ba trei.

— Trei? Mi s-a părut că am văzut cinci... ba patru... ba nu, tot trei...

— Le-ai numărat? se bucură Lupul. Așadar, le-ai văzut de aproape. Unde erau? Unde le-ai numărat?

— Unde să fie? Și unde să le fi numărat? Le-am numărat acolo unde le-am văzut. Și le-am văzut acolo unde le-am numărat.

— Și acuma unde sînt?

— Acuma nu mai sînt nicăieri!

— Cum nicăieri, dacă zici că le-ai numărat?

— Cînd le-am numărat, erau. Acum nu mai sînt, că le-a mîncat.

— Cine? Cine le-a mîncat? Cine a îndrăznit să mănînce șuncile mele?

— Nu ți-am spus? vorbi alene Vulpoiul și se prefăcu iar mirat. Eu credeam că ți-am spus...

Picture 022 (2048x1536x16M jpeg)

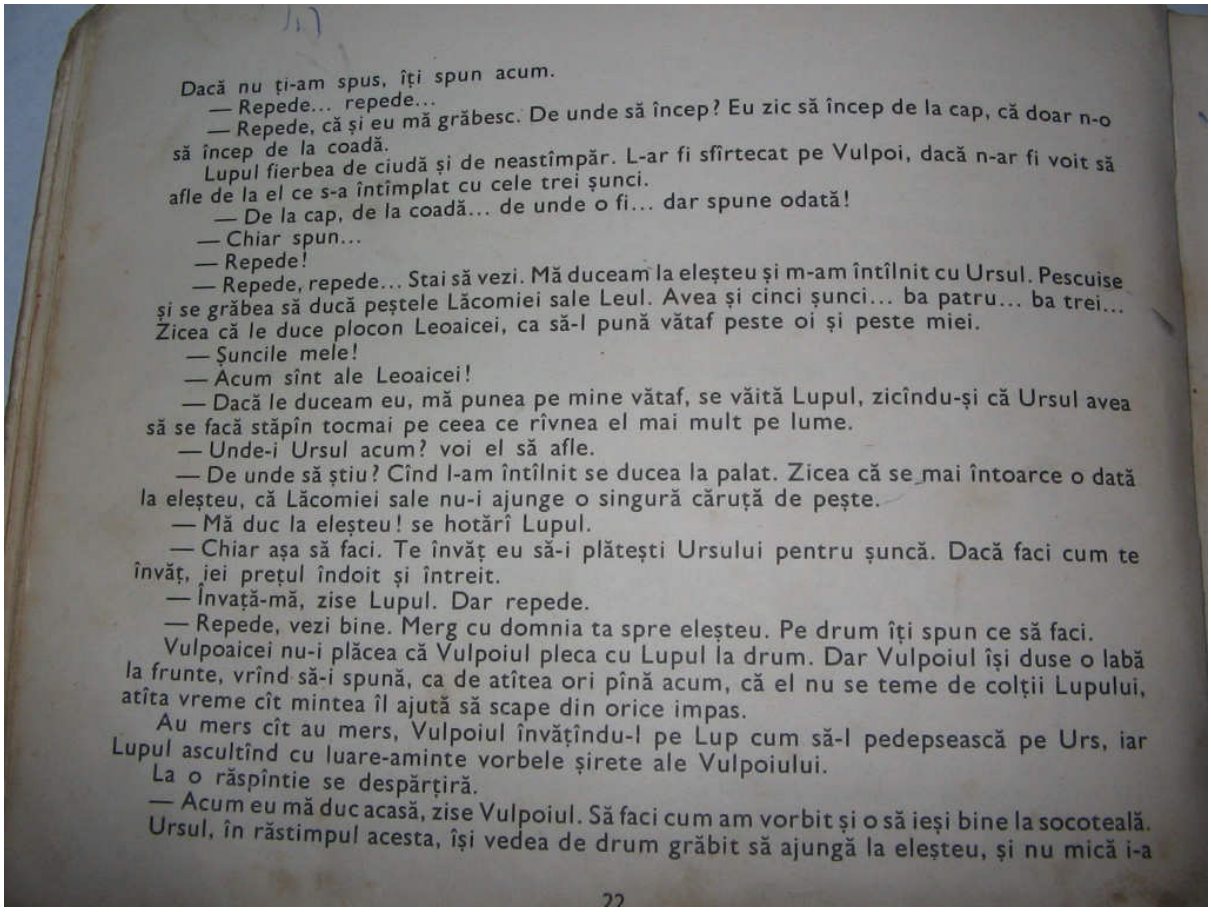

Dacă nu ți-am spus, îți spun acum.

— Repede... repede...

— Repede, că și eu mă grăbesc. De unde să încep? Eu zic să încep de la cap, că doar n-o să încep de la coadă.

Lupul fierbea de ciudă și de neastîmpăr. L-ar fi sfîrtecat pe Vulpoi, dacă n-ar fi voit să afle de la el ce s-a întîmplat cu cele trei șunci.

— De la cap, de la coadă... de unde o fi... dar spune odată!

— Chiar spun...

— Repede!

— Repede, repede... Stai să vezi. Mă duceam la eleșteu și m-am întîlnit cu Ursul. Pescuise și se grăbea să ducă peștele Lăcomiei sale Leul. Avea și cinci șunci... ba patru... ba trei... Zicea că le duce plocon Leoaicei, ca să-l pună vătaf peste oi și peste miei.

— Șuncile mele!

— Acum sînt ale Leoaicei!

— Dacă le duceam eu, mă punea pe mine vătaf, se văită Lupul, zicîndu-și că Ursul avea să se facă stăpîn tocmai pe ceea ce rîvnea el mai mult pe lume.

— Unde-i Ursul acum? voi el să afle.

— De unde să știu? Cînd l-am întîlnit se ducea la palat. Zicea că se mai întoarce o dată la eleșteu, că Lăcomiei sale nu-i ajunge o singură căruță de pește.

— Mă duc la eleșteu! se hotărî Lupul.

— Chiar așa să faci. Te învăț eu să-i plătești Ursului pentru șuncă. Dacă faci cum te învăț, iei prețul îndoit și întreit.

— Învață-mă, zise Lupul. Dar repede.

— Repede, vezi bine. Merg cu domnia ta spre eleșteu. Pe drum îți spun ce să faci.

Vulpoaicei nu-i plăcea că Vulpoiul pleca cu Lupul la drum. Dar Vulpoiul își duse o labă la frunte, vrînd să-i spună, ca de atîtea ori pînă acum, că el nu se teme de colții Lupului, atîta vreme cît mintea îl ajută să scape din orice impas.

Au mers cît au mers, Vulpoiul învățîndu-l pe Lup cum să-l pedepsească pe Urs, iar Lupul ascultînd cu luare-aminte vorbele șirete ale Vulpoiului.

La o răspîntie se despărțiră.

— Acum eu mă duc acasă, zise Vulpoiul. Să faci cum am vorbit și o să ieși bine la socoteală.

Ursul, în răstimpul acesta, își vedea de drum grăbit să ajungă la eleșteu, și nu mică i-a

Picture 023 (2048x1536x16M jpeg)

fost mirarea cînd la un loc, unde poteca din pădure se îngusta, văzu iar o jivină întinsă de-a curmezișul, împiedicîndu-l să ajungă cu căruța la eleșteu.

«Ăsta e Lupul!» îl recunoscu el, apropiindu-se și lovindu-l cu laba lui grea, ca să-l mături din drum. Dar Lupul nu sufla, nu mișca. Aștepta să se vadă aruncat în căruța Ursului, să mănînce pe săturate, ba să mai ducă și acasă. Așa îl învățase Vulpoiul. N-a găsit ce a căutat, dar a găsit în schimb ceea ce n-a căutat. Căci Ursul n-avea chef să se lase păcălit a doua oară. Luă un ciomag și-l lovi din toate puterile.

— Nu mai da, vere Ursule, zise în cele din urmă, sărind cît colo și înțelegînd, la o croială mai zdravănă că nu e de glumit.

— De ăștia îmi ești? îi răspunse, continuînd să-l ciomăgească, Ursul. Faci pe mortul, ca să mă lași fără pește? Uite pește! Ține pește!

— Ajunge, vere Ursule, strigă Lupul cît îl ținea gura. Nu mai da, că nu mai rabd. Isprăvește!

Picture 024 (2048x1536x16M jpeg)

Ursul se făcea că nu pricepe.

— Pește? Mai vrei pește? Uite pește, să te saturi. Uite știucă. Și plătică. Și mreană, și crăpcean.

Și iar îl croi.

— Destul, Ursule! Isprăvește, urlă Lupul, nemaiștiind cum să scape de sub ploaia de ciomege.

— Nu se isprăvește, că mai este, îi răspunse Ursul, tot măsurîndu-l.

Nu scăpă pînă cînd Ursul, obosit, se opri să mai răsufle.

— Mă odihnesc niței și-ți mai dau! se încruntă el.

— Ba să nu mai dai, se văită Lupul, că nu sînt eu de vină, Vulpoiul m-a învățat.

— Vulpoiul? se miră Ursul și iar se încruntă. Nu i-a ajuns că m-a lăsat o dată cu căruța goală? Așteaptă, că-ți dau și pentru el...

Și apucă iar ciomagul cu laba.

— Iartă-mă, Ursule, făcu iar Lupul. Iartă-mă că și eu te iert pentru șunci.

— Care șunci?

— Care mi le-ai luat, să le dai plocon Leoaicei, ca să te pună dregător peste oi și miei. Te-a văzut Vulpoiul cînd le numărai. Trei șunci grase și frumoase.

Se lămuriră în cele din urmă. Acum Ursul nu se mai îndoia că Vulpoiul îi luase peștele. Iar Lupul înțelese că tot Vulpoiul îl lăsase fără șunci.

— M-a asmuțit împotriva domniei tale. Zicea că le duci plocon să te guduri pe lîngă Leoaică.

Vorba asta îl supără pe Urs.

— Eu nu mă gudur pe lîngă nimeni. Poate domnia ta. Toată pădurea te știe prefăcut. Ți s-a scos și vorbă: «Lupul își schimbă părul, dar năravul ba.»

— Lasă, că nici domnia ta nu ești mai breaz, îndrăzni Lupul, mai prinzînd curaj. Nu degeaba se zice: «Ferește-te de îmbrățișarea Ursului.»

— Așa se zice? se supără Ursul. Și te iei după ce se zice? Mă vorbești de rău după ce te-am iertat? Atunci am să te strîng o dată în brațe...

— Să nu ne mai certăm, vorbi grăbit Lupul, știind că de la o asemenea îmbrățișare nu avea să se aștepte la nimic bun. Mai bine să fim prieteni și să ne adunăm puterile împotriva Vulpoiului. Să-l prindem și să-l pedepsim.

— Bine, făcu Ursul. Mă învoiesc.

Dar abia se împăcară, că iar se certară...

— Îl prindem viu și-l jupuim, hotărî Lupul. Blana o iau eu și mă despăgubesc de șunci.
— Ba tu să iei carnea, că-ți ajunge, se împotrivi Ursul. Blana Vulpoiului să fie a mea, că mi-a mîncat peștele.
— Șuncile sînt mai de preț decît peștele.
— Dar erau numai trei. Eu aveam o căruță plină. Și dacă nu înțelegi de vorbă bună...
— Fie cum zici, se grăbi Lupul, văzînd că Ursul apucase ciomagul.
Se învoiră să-l prindă pe Vulpoi și să împartă între ei carnea și blana. Apoi porniră la drum, fiecare gîndindu-se cum să-l înșele pe celălalt la împărțeală.

Povestea a patra:

ELEȘTEUL

Se făcuse tîrziu. Pe cerul spuzit de stele se ivise luna, cu zîmbetul ei de lumină, care risipea negurile nopții și parcă cernea liniște peste oameni și locuri.
După ce-l învățase pe Lup cum să scoată peștele din căruța Ursului, Vulpoiul s-a întors la ai lui. Era mulțumit de ceea ce pusese la cale. Dacă Ursul se lăsa păcălit, crezîndu-l pe Lup mort, rămînea fără pește. Iar dacă nu se lăsa păcălit, vai de Lup! își zicea el: «Altă dată să-și ajute vecinul la nevoie».
Dar bucuria Vulpoiului a fost scurtă. Lupul se arătase la intrarea vizuinei.
— Eu sînt, făcu el cu glas mieros. Eu, Lupul, vărul tău.
— Dar de cînd sîntem veri? se arătă mirat Vulpoiul.
— De mult, de cînd bunicii noștri erau frați. Am venit să-ți mulțumesc pentru pește. A fost bun și mult. Zicînd, oftă adînc, gîndindu-se ce fel de pește mîncase.
— Ai mîncat și bătaie? întrebă Vulpoiul, fără să se lase păcălit.
Lupul nu se putu stăpîni.

— Ești îndrăzneț, Vulpoiule! la seama cum vorbești cu mine! îi răspunse, vorbindu-i de data asta în felul lui aspru și rău.

— De ce te superi, vere? se prefăcu mirat Vulpoiul. Bătaia e un pește... așa-i zice... un pește cu oasele rupte... E scurt și gros... seamănă a retevei. N-ai mîncat vreo bătaie de felul acesta?

Acum Lupului îi păru rău că se dase de gol cu supărarea. Va fi existînd un asemenea pește. De unde să știe el?

— Oi fi mîncat... nu țin minte... Dar nu vrei să ieși puțin afară? Aș avea o vorbă...

Nu-i fu greu Vulpoiului să ghicească de ce-l poftea Lupul să iasă din vizuină. De bună seamă se învoise cu Ursul să-i vorbească frumos, ca să-l aducă aproape de bîrlogul acestuia. Acolo aveau să sară amîndoi pe el și să-l răpună. Și numaidecît îi veni în minte o nouă șotie. Lupul vrea să pună laba pe el?... Să încerce. Are să se vadă care pe care.

— Viu, cum să nu viu, zise el. Chiar mă grăbesc, că iar mă duc la pescuit.

Luă o găleată și se pregăti de drum, dar Vulpoaica i se puse în cale. Îi era frică. Începu și Vulpișor să scîncească.

— N-aveți grijă! îi liniști Vulpoiul, și-și duse iar laba la frunte: «Am aici ce-mi trebuie ca să-l prind cu undița pe jupînul Lup.»

— Lup prins cu undița n-am mai văzut, șopti Vulpoaica.

— Dacă pui momeala care i se potrivește, se prinde și Lupul.

— Ce momeală?

— Lăcomia... Asta îl pierde pe Lup.

Dar n-apucă să pună piciorul afară din vizuină, că Lupul îi și sări în spinare.

— Am pus gheara pe tine! Acum ești al meu.

— Sigur că sînt al Înălțimei tale, recunoscu Vulpoiul, fără să se arate speriat. Slugă supusă a Înălțimii tale.

— N-ai să-mi mai scapi!

— Nici nu vreau. Chiar mă gîndeam să te caut, ca să mergem împreună la eleșteu și să ne facem stăpîni pe el. De ce să pescuiască numai Ursul? De ce să ia tot peștele?

— Nu se mai prinde, zise Lupul, bănuind un gînd ascuns în vorbele Vulpoiului.

— Ba se prinde, răspunse Vulpoiul, fără să se tulbure. Dacă știi să pescuiești, se prinde. De ce crezi că am luat eu găleata asta cu mine? O bag goală în eleșteu și o scot plină de pește. Dacă vrei, te învăț și pe domnia ta cum să faci. Îți dăruiesc și găleata...

De ce să fie numai Ursul stăpîn pe pește?

Lupul își zise că Ursului nu i-ar strica o învățătură de minte pentru bătaia pe care i-o dase. Vulpoiul n-are să scape de ceea ce i-au hotărît împreună. Dar pentru asta mai era vreme. Întîi să afle meșteșugul pescuitului cu găleata. Pe urmă are să-l ducă viu și neatins acolo unde-i aștepta Ursul. Împreună îl vor răpune, îl vor jupui și îl vor împărți.

Îl slăbi din strînsoare și porni cu el la drum.

Eleșteul nu era departe. Sta nemișcat și liniștit, cum îi era felul și nu se supăra că veneau unii și alții să scoată pește din apele lui. Dimpotrivă, se bucura că stînd mai mult degeaba, putea și el să fie de vreun folos. Celor ce veneau să pescuiască nu le cerea decît să nu facă zgomot. Eleșteului îi plăcea tăcerea plină de înțelepciune, cînd gîndurile se deapănă netulburate și se încheagă în păreri temeinice. «Cine știe să tacă să poftească la pescuit. Gălăgioșii, vorbăreții, n-au ce căuta în apele mele»: asta era legea eleșteului.

De aceea se miră cînd îi văzu venind împreună pe Lup și Vulpoi. Cu asemenea pescari certăreți nu prea era învățat.

— Să știi că partea mea trebuie să fie mai mare ca a ta, zise Lupul îndată ce se văzu la eleșteu.

— De ce? se miră Vulpoiul. Domnia ta nici nu știi să pescuiești. Eu te învăț. Găleata

Picture 028 (2048x1536x16M jpeg)

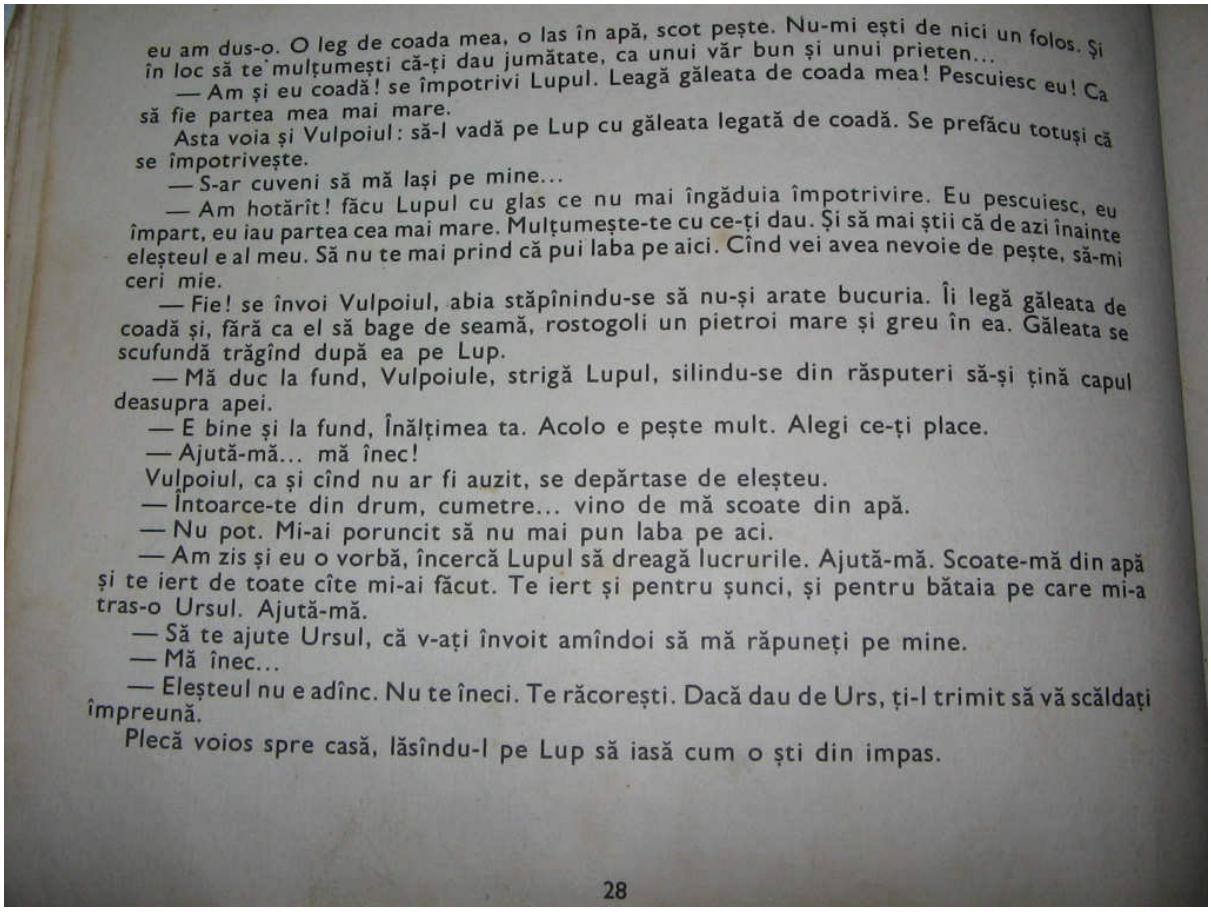

eu am dus-o. O leg de coada mea, o las în apă, scot pește. Nu-mi ești de nici un folos. Și în loc să te mulțumești că-ți dau jumătate, ca unui văr bun și unui prieten...

— Am și eu coadă! se împotrivi Lupul. Leagă găleata de coada mea! Pescuiesc eu! Ca să fie partea mea mai mare.

Asta voia și Vulpoiul: să-l vadă pe Lup cu găleata legată de coadă. Se prefăcu totuși că se împotrivește.

— S-ar cuveni să mă lași pe mine...

— Am hotărît! făcu Lupul cu glas ce nu mai îngăduia împotrivire. Eu pescuiesc, eu împart, eu iau partea cea mai mare. Mulțumește-te cu ce-ți dau. Și să mai știi că de azi înainte eleșteul e al meu. Să nu te mai prind că pui laba pe aici. Cînd vei avea nevoie de pește, să-mi ceri mie.

— Fie! se învoi Vulpoiul, abia stăpînindu-se să nu-și arate bucuria. Îi legă găleata de coadă și, fără ca el să bage de seamă, rostogoli un pietroi mare și greu în ea. Găleata se scufundă trăgînd după ea pe Lup.

— Mă duc la fund, Vulpoiule, strigă Lupul, silindu-se din răsputeri să-și țină capul deasupra apei.

— E bine și la fund, Înălțimea ta. Acolo e pește mult. Alegi ce-ți place.

— Ajută-mă... mă înec!

Vulpoiul, ca și cînd nu ar fi auzit, se depărtase de eleșteu.

— Întoarce-te din drum, cumetre... vino de mă scoate din apă.

— Nu pot. Mi-ai poruncit să nu mai pun laba pe aci.

— Am zis și eu o vorbă, încercă Lupul să dreagă lucrurile. Ajută-mă. Scoate-mă din apă și te iert de toate cîte mi-ai făcut. Te iert și pentru șunci, și pentru bătaia pe care mi-a tras-o Ursul. Ajută-mă.

— Să te ajute Ursul, că v-ați învoit amîndoi să mă răpuneți pe mine.

— Mă înec...

— Eleșteul nu e adînc. Nu te înec. Te răcorești. Dacă dau de Urs, ți-l trimit să vă scăldați împreună.

Plecă voios spre casă, lăsîndu-l pe Lup să iasă cum o ști din impas.

Picture 029 (2048x1536x16M jpeg)

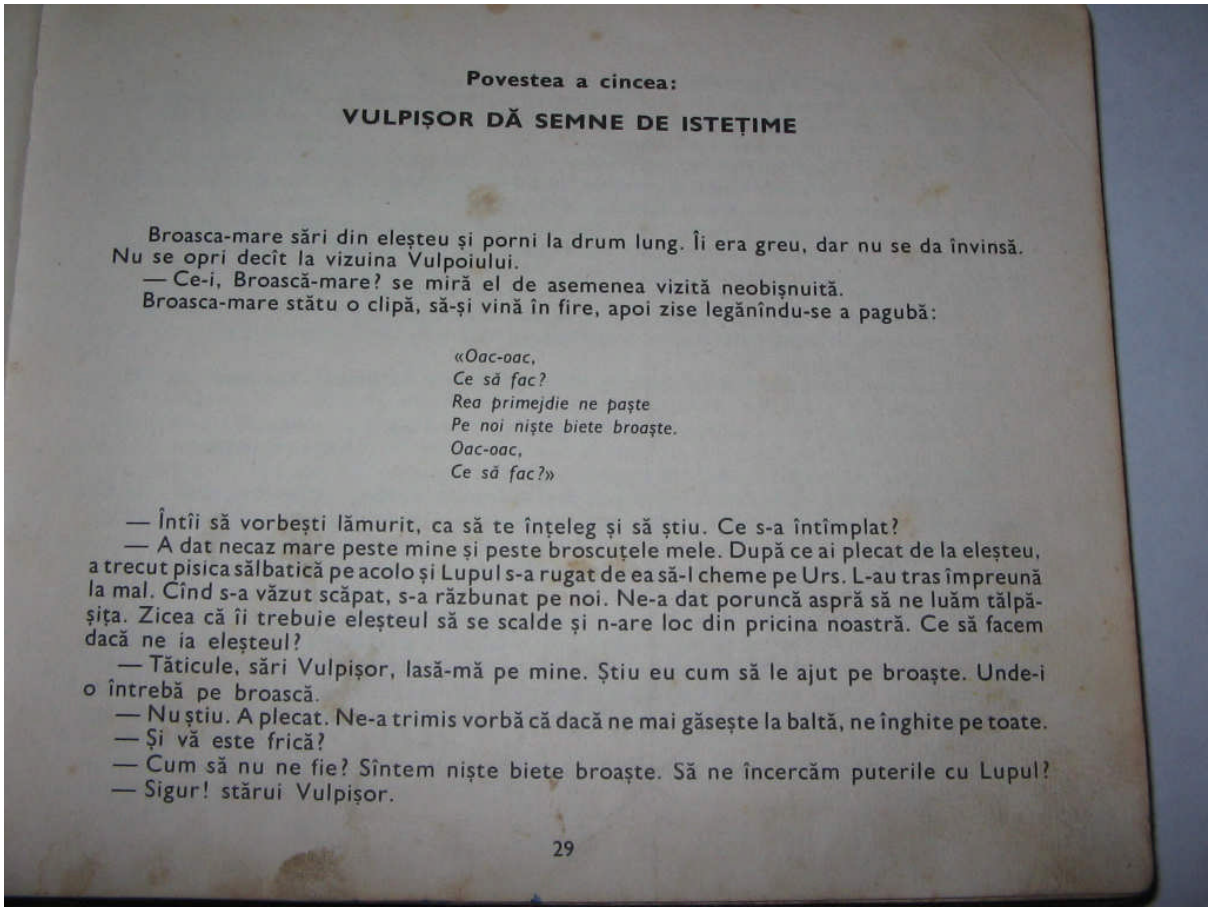

Povestea a cincea:

VULPIȘOR DĂ SEMNE DE ISTEȚIME

Broasca-mare sări din eleșteu și porni la drum lung. Îi era greu, dar nu se da învinsă. Nu se opri decît la vizuina Vulpoiului.

— Ce-i, Broască-mare? se miră el de asemenea vizită neobișnuită.

Broasca-mare stătu o clipă, să-și vină în fire, apoi zise legănîndu-se a pagubă:

«Oac-oac,
Ce să fac?
Rea primejdie ne paște
Pe noi niște biete broaște.
Oac-oac,
Ce să fac?»

— Întîi să vorbești lămurit, ca să te înțeleg și să știu. Ce s-a întîmplat?

— A dat necaz mare peste mine și peste broscuțele mele. După ce ai plecat de la eleșteu, a trecut pisica sălbatică pe acolo și Lupul s-a rugat de ea să-l cheme pe Urs. L-au tras împreună la mal. Cînd s-a văzut scăpat, s-a răzbunat pe noi. Ne-a dat poruncă aspră să ne luăm tălpășița. Zicea că îi trebuie eleșteul să se scalde și n-are loc din pricina noastră. Ce să facem dacă ne ia eleșteul?

— Tăticule, sări Vulpișor, lasă-mă pe mine. Știu eu cum să le ajut pe broaște. Unde-i o întrebă pe broască.

— Nu știu. A plecat. Ne-a trimis vorbă că dacă ne mai găsește la baltă, ne înghite pe toate.

— Și vă este frică?

— Cum să nu ne fie? Sîntem niște biete broaște. Să ne încercăm puterile cu Lupul?

— Sigur! stărui Vulpișor.

— Lupul e mare și puternic.

— Și Ursul e mare și puternic. Dar isteţimea îi întrece pe amîndoi. Nici colţii Lupului, nici labele Ursului nu ajung s-o biruiască.

Broasca-mare începu să prindă curaj.

— Învaţă-ne. Facem tot ce ne sfătuieşti.

— Așa, vezi! Așa se vorbește, o încurajă Vulpișor. Strigă apoi în cele patru colțuri ale pădurii, o chemă pe Veveriță și se așezară cu toții la sfat.

Vulpoiul nu se amestecă. Auzea ce punea Vulpișor la cale și-i rîdeau ochii de bucurie că născocise o năzdrăvănie cum nici el n-ar fi găsit una mai bună. Plecară apoi toți spre eleșteu, știind fiecare ce avea de făcut.

Lupul nu zăbovi.

— Broască-mare! Hei! Broască-mare! strigă el încruntat.

Broasca-mare se arătă îndată, sărind din apă pe mal.

— Aci sînt, Înălțimea ta.

— Văd că ești aci. Le aud și pe celelalte orăcăind. De ce n-ați făcut cum v-am poruncit? N-a fost vorba să plecați?

— A fost, răspunse cuviincioasă Broasca-mare. Dar aș avea și eu o vorbă... o tîrguială. Dacă ne învoim, plecăm. Dacă nu, rămînem aci, unde ne este sălașul de cînd lumea.

— Tîrguială cu mine? se supără Lupul. Cum îndrăznești?

— Fii îngăduitor, Înălțimea ta, răspunse Broasca-mare, vorbindu-i smerit, cum o învățase Vulpișor... Eu zic așa: să ne luăm la întrecere. Pornim la drum o dată. Dacă ajungi domnia ta înaintea mea la stejarul de o sută de ani, îmi adun broscuțele și te lăsăm stăpîn pe eleșteu; dar dacă ajung eu înaintea domniei tale, te bagi cu capul în baltă, orăcăi ca mine și stai pînă îți dau eu voie să ieși.

Lupul își făcea socoteala că n-avea de ce să se supere. Dimpotrivă, i se ivea un prilej de petrecere. Cum să-l întreacă pe el o broască cu țopăitul ei anevoios? Abia își mișcă cele patru picioare, două mai lungi, două mai scurte. Avea să primească întrecerea, să se facă stăpîn pe baltă. Iar pe nesăbuita de Broască-mare o s-o mănînce cu broscuțele ei cu tot.

— Vrei să mă întrec cu tine? Fie! Dar ar trebui să știi că nu s-a mai văzut broască să fugă mai tare ca Lupul.

— Oac! făcu Broasca-mare, bulbucîndu-și ochii, multe nu s-au mai văzut și acum se văd... Ești gata?

— Gata. Dar să nu-ți pară rău... Că vreau și eu să cădem la o învoială.

— Anume care?

— Dacă ajung înaintea ta, nu numai balta mi-o lași, dar îmi dai și toate broscuțele să le înghit. Te învoiești?

Ca toate broscuțele, și Broasca-mare avea sîngele rece, dar i se părea că-l simte fierbînd de groaza celor ce ar fi putut să se întîmple, dacă Lupul ar fi cîștigat rămășagul. Dar apucase să-l înfrunte, așa cum o învățase Vulpișor. Nu putea da înapoi.

— Mă învoiesc, orăcăi Broasca-mare hotărîtă.

— Atunci număr pînă la trei și pornim. la seama: unu... doi... trei...

O întinse la drum. Înghițea pămîntul. Nici vorbă ca Broasca-mare să-l ajungă din urmă și să-l întreacă. Așa își zicea Lupul, dar nu știa ce se petrece în urma lui. Nu știa că Vulpișor se ivise îndată cu Veverița. Nu știa că Broasca-mare se urcase în spinarea acesteia și că îndată Veverița pornise la fugă, sărind cu pasul zvelt și iute, că nici iepurele n-ar fi putut-o întrece.

— Ține-te bine, broasco, și să n-ai nici o grijă, îi strigă ea din mers. Cînd va ajunge Lupul la stejarul de o sută de ani, noi vom fi poposit de mult acolo.

Chiar așa s-a întîmplat. Veverița cunoștea drumuri care scurtau depărtările. Cît ai număra pînă la zece, ajunse la stejarul de o sută de ani.

— Dă-te jos, Broască-mare, și întinde-te la umbra stejarului. Cînd vine Lupul, să faci și să zici cum te-a învățat Vulpișor. Eu mă ascund în scorbură să văd și să aud tot.

Mai trecu o bucată de vreme și, în cele din urmă, sosi și Lupul gîfîind. Îi atîrna limba de un cot.

— Ai sosit? îl întîmpină Broasca-mare. Mult ți-a trebuit să mă ajungi din urmă. Am tras un somn bun de cînd te aștept.

— Ai ajuns înaintea mea? se minună Lupul.

— Dar cum? Cînd m-am pornit o dată... nici vîntul nu m-ar fi putut întrece.

Lupului nu-i venea să creadă că pierduse rămășagul. Vor rîde toate viețuitoarele pădurii de el. Trebuie să găsească un șiretlic, să scape cu obrazul curat.

— Să mai facem o încercare, vorbi el în cele din urmă. O să pornim înapoi spre eleșteu... Cine ajunge întîiul cîștigă rămășagul.

— Nu ne-a fost vorba așa, zise Broasca-mare, prefăcîndu-se că se împotrivește. Ne-am învoit cu o fugă, nu cu două.

Picture 032 (2048x1536x16M jpeg)

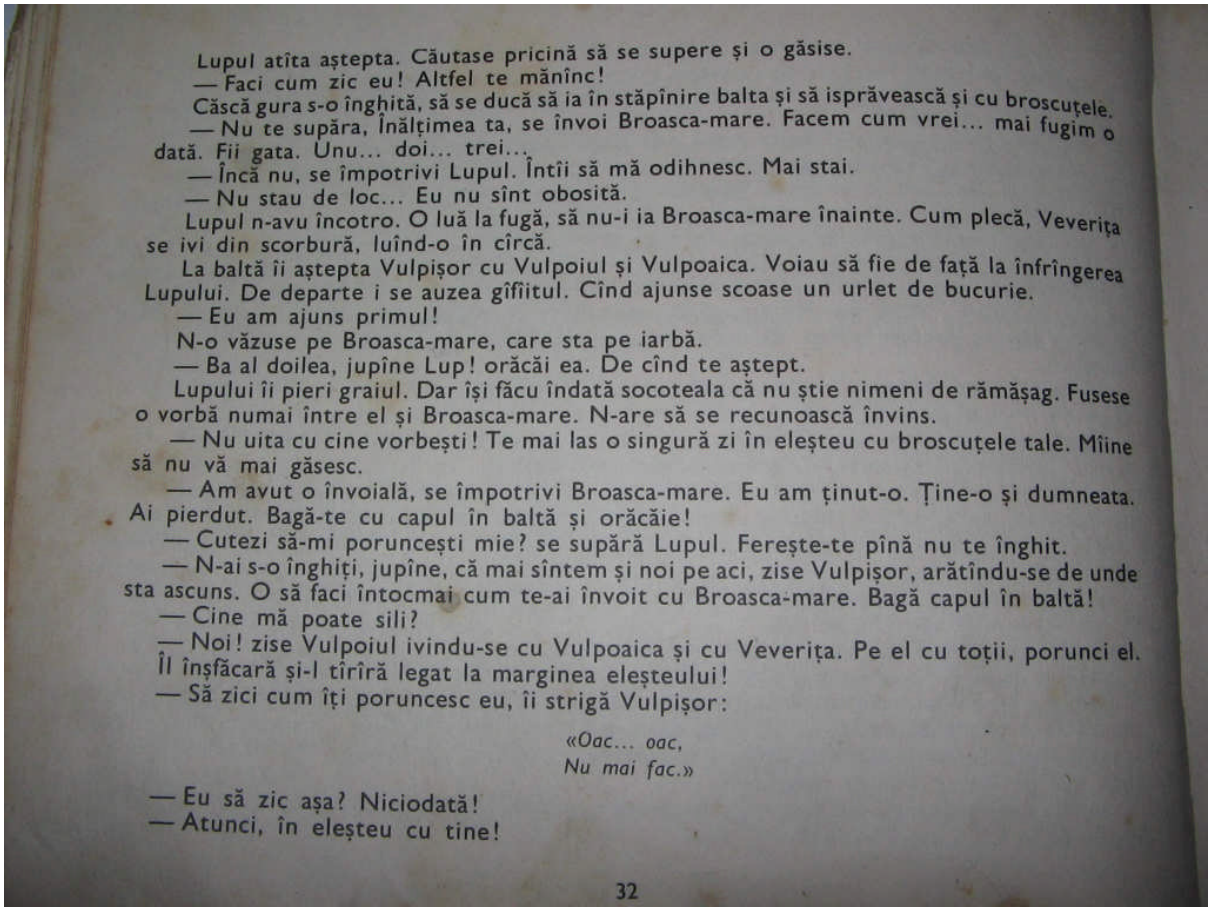

Lupul atîta aștepta. Căutase pricină să se supere și o găsise.

— Faci cum zic eu! Altfel te mănînc!

Căscă gura s-o înghită, să se ducă să ia în stăpînire balta și să isprăvească și cu broscuțele.

— Nu te supăra, Înălțimea ta, se învoi Broasca-mare. Facem cum vrei... mai fugim o dată. Fii gata. Unu... doi... trei...

— Încă nu, se împotrivi Lupul. Întîi să mă odihnesc. Mai stai.

— Nu stau de loc... Eu nu sînt obosită.

Lupul n-avu încotro. O luă la fugă, să nu-i ia Broasca-mare înainte. Cum plecă, Veverița se ivi din scorbură, luînd-o în cîrcă.

La baltă îi aștepta Vulpișor cu Vulpoiul și Vulpoaica. Voiau să fie de față la înfrîngerea Lupului. De departe i se auzea gîfîitul. Cînd ajunse scoase un urlet de bucurie.

— Eu am ajuns primul!

N-o văzuse pe Broasca-mare, care sta pe iarbă.

— Ba al doilea, jupîne Lup! orăcăi ea. De cînd te aștept.

Lupului îi pieri graiul. Dar își făcu îndată socoteala că nu știe nimeni de rămășag. Fusese o vorbă numai între el și Broasca-mare. N-are să se recunoască învins.

— Nu uita cu cine vorbești! Te mai las o singură zi în eleșteu cu broscuțele tale. Mîine să nu vă mai găsesc.

— Am avut o învoială, se împotrivi Broasca-mare. Eu am ținut-o. Ține-o și dumneata. Ai pierdut. Bagă-te cu capul în baltă și orăcăie!

— Cutezi să-mi poruncești mie? se supără Lupul. Ferește-te pînă nu te înghit.

— N-ai s-o înghiți, jupîne, că mai sîntem și noi pe aci, zise Vulpișor, arătîndu-se de unde sta ascuns. O să faci întocmai cum te-ai învoit cu Broasca-mare. Bagă capul în baltă!

— Cine mă poate sili?

— Noi! zise Vulpoiul ivindu-se cu Vulpoaica și cu Veverița. Pe el cu toții, porunci el. Îl înșfăcară și-l tîrîră legat la marginea eleșteului!

— Să zici cum îți poruncesc eu, îi strigă Vulpișor:

«Oac... oac,
Nu mai fac.»

— Eu să zic așa? Niciodată!

— Atunci, în eleșteu cu tine!

Picture 033 (2048x1536x16M jpeg)

Picture 034 (2048x1536x16M jpeg)

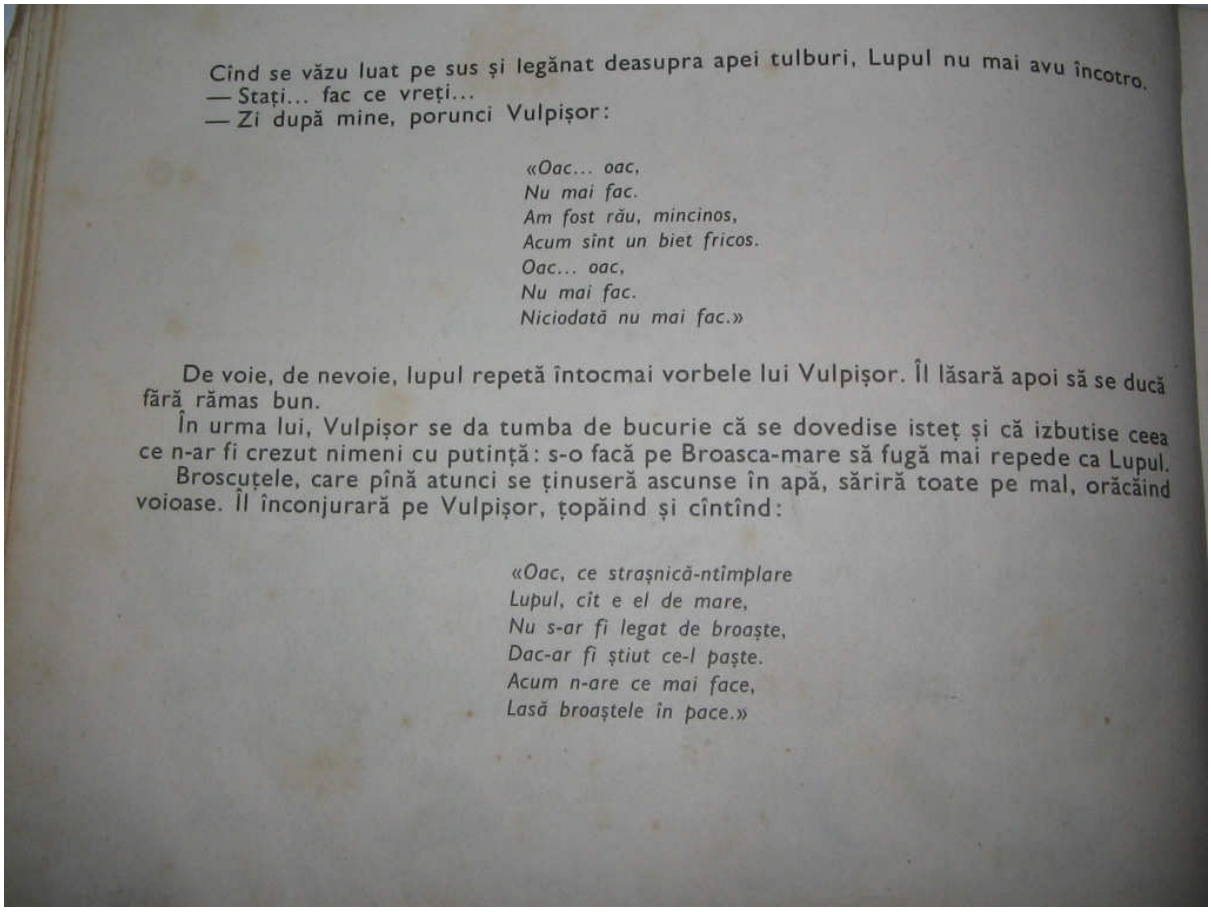

Cînd se văzu luat pe sus și legănat deasupra apei tulburi, Lupul nu mai avu încotro.
— Stați... fac ce vreți...
— Zi după mine, porunci Vulpișor:

«Oac... oac,
Nu mai fac.
Am fost rău, mincinos,
Acum sînt un biet fricos.
Oac... oac,
Nu mai fac.
Niciodată nu mai fac.»

De voie, de nevoie, lupul repetă întocmai vorbele lui Vulpișor. Îl lăsară apoi să se ducă fără rămas bun.

În urma lui, Vulpișor se da tumba de bucurie că se dovedise isteț și că izbutise ceea ce n-ar fi crezut nimeni cu putință: s-o facă pe Broasca-mare să fugă mai repede ca Lupul.

Broscuțele, care pînă atunci se ținuseră ascunse în apă, săriră toate pe mal, orăcăind voioase. Îl înconjurară pe Vulpișor, țopăind și cîntînd:

«Oac, ce strașnică-ntîmplare
Lupul, cît e el de mare,
Nu s-ar fi legat de broaște,
Dac-ar fi știut ce-l paște.
Acum n-are ce mai face,
Lasă broaștele în pace.»

Picture 035 (2048x1536x16M jpeg)

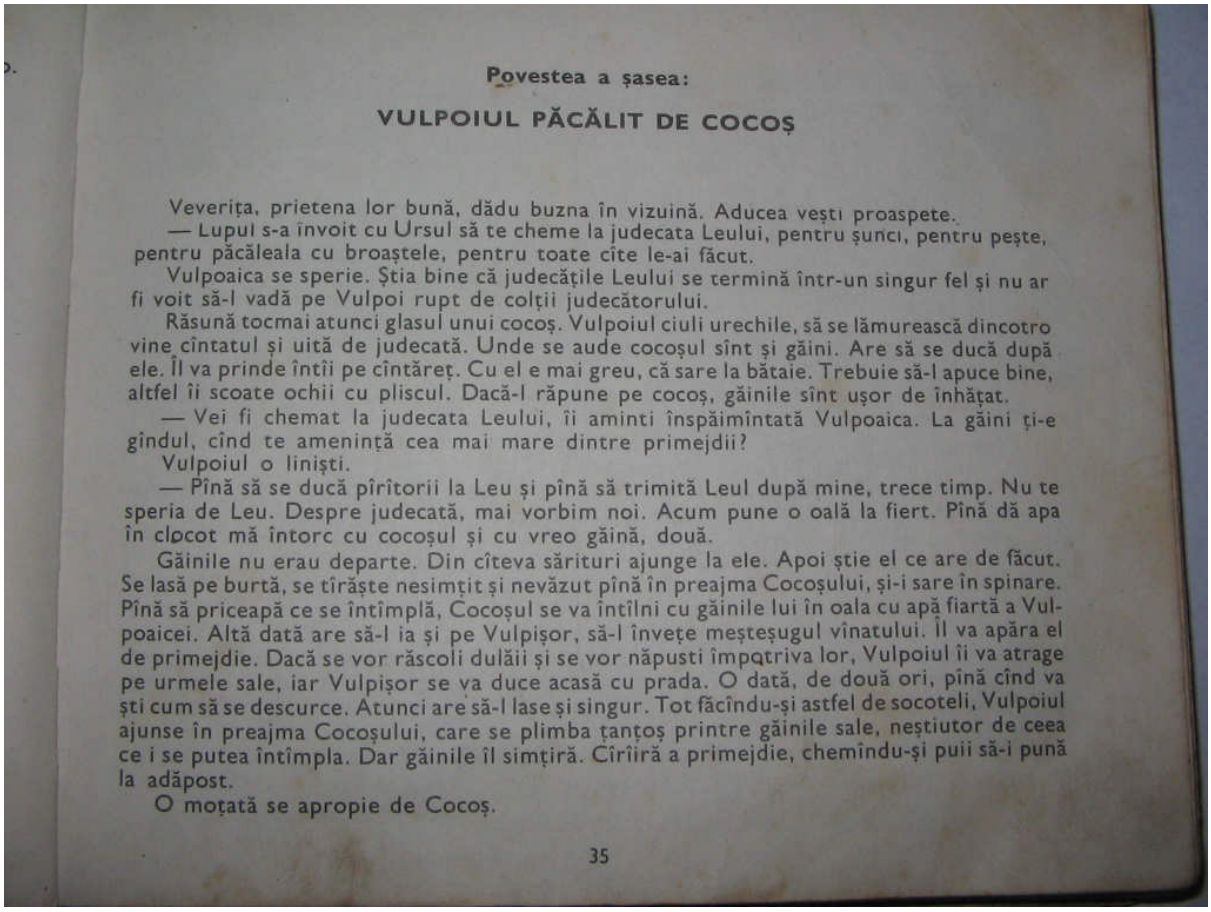

Povestea a șasea:

VULPOIUL PĂCĂLIT DE COCOȘ

Veverița, prietena lor bună, dădu buzna în vizuină. Aducea vești proaspete.

— Lupul s-a învoit cu Ursul să te cheme la judecata Leului, pentru șunci, pentru pește, pentru păcăleala cu broaștele, pentru toate cîte le-ai făcut.

Vulpoaica se sperie. Știa bine că judecățile Leului se termină într-un singur fel și nu ar fi voit să-l vadă pe Vulpoi rupt de colții judecătorului.

Răsună tocmai atunci glasul unui cocoș. Vulpoiul ciuli urechile, să se lămurească dincotro vine cîntatul și uită de judecată. Unde se aude cocoșul sînt și găini. Are să se ducă după ele. Îl va prinde întîi pe cîntăreț. Cu el e mai greu, că sare la bătaie. Trebuie să-l apuce bine, altfel îi scoate ochii cu pliscul. Dacă-l răpune pe cocoș, găinile sînt ușor de înhățat.

— Vei fi chemat la judecata Leului, îi aminti înspăimîntată Vulpoaica. La găini ți-e gîndul, cînd te amenință cea mai mare dintre primejdii?

Vulpoiul o liniști.

— Pînă să se ducă pîrîtorii la Leu și pînă să trimită Leul după mine, trece timp. Nu te speria de Leu. Despre judecată, mai vorbim noi. Acum pune o oală la fiert. Pînă dă apa în clocot mă întorc cu cocoșul și cu vreo găină, două.

Găinile nu erau departe. Din cîteva sărituri ajunge la ele. Apoi știe el ce are de făcut. Se lasă pe burtă, se tîrăște nesimțit și nevăzut pînă în preajma Cocoșului, și-i sare în spinare. Pînă să priceapă ce se întîmplă, Cocoșul se va întîlni cu găinile lui în oala cu apă fiartă a Vulpoaicei. Altă dată are să-l ia și pe Vulpișor, să-l învețe meșteșugul vînatului. Îl va apăra el de primejdie. Dacă se vor răscoli dulăii și se vor năpusti împotriva lor, Vulpoiul îi va atrage pe urmele sale, iar Vulpișor se va duce acasă cu prada. O dată, de două ori, pînă cînd va ști cum să se descurce. Atunci are să-l lase și singur. Tot făcîndu-și astfel de socoteli, Vulpoiul ajunse în preajma Cocoșului, care se plimba țanțoș printre găinile sale, neștiutor de ceea ce i se putea întîmpla. Dar găinile îl simțiră. Cîrîiră a primejdie, chemîndu-și puii să-i pună la adăpost.

O moțată se apropie de Cocoș.

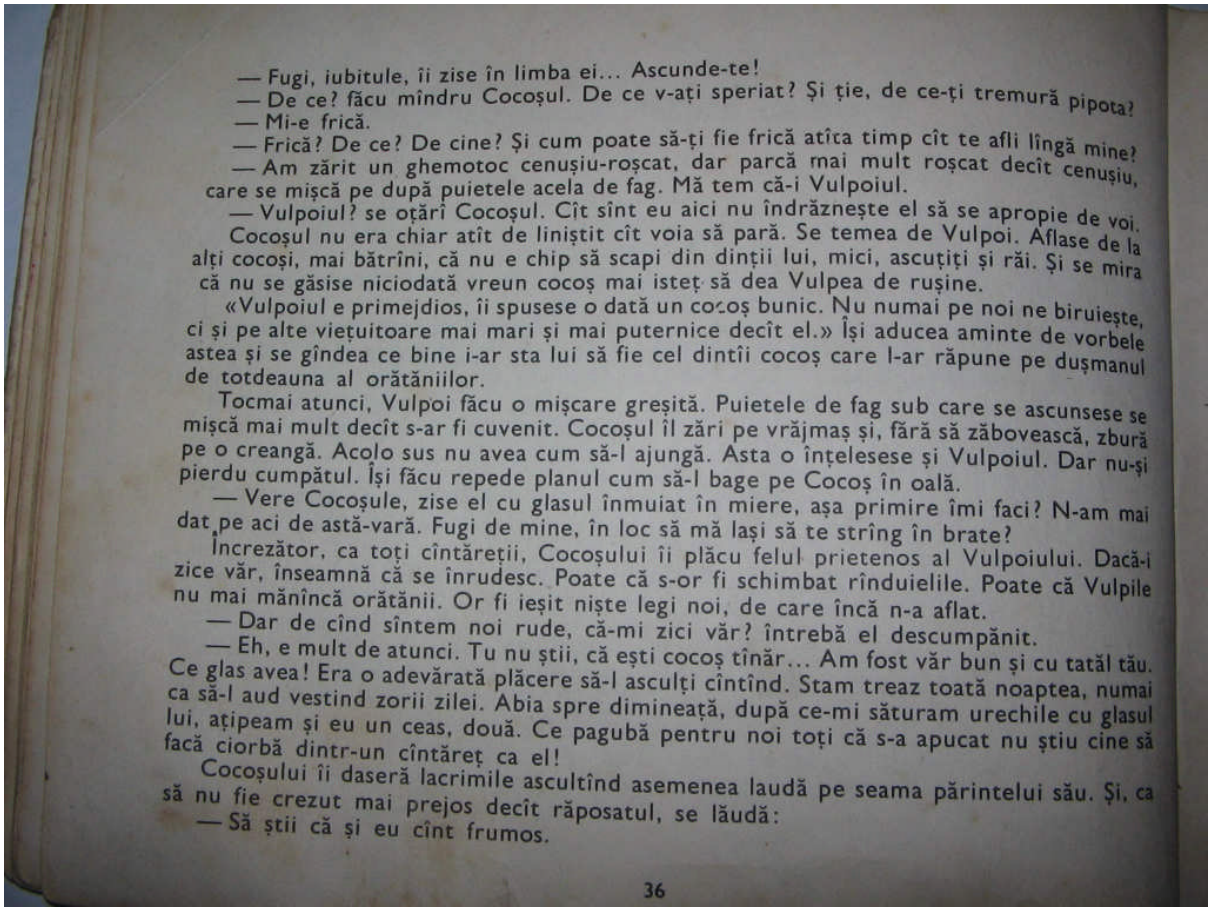

— Fugi, iubitule, îi zise în limba ei... Ascunde-te!
— De ce? făcu mîndru Cocoșul. De ce v-ați speriat? Și ție, de ce-ți tremură pipota?
— Mi-e frică.
— Frică? De ce? De cine? Și cum poate să-ți fie frică atîta timp cît te afli lîngă mine?
— Am zărit un ghemotoc cenușiu-roșcat, dar parcă mai mult roșcat decît cenușiu, care se mișcă pe după puietele acela de fag. Mă tem că-i Vulpoiul.
— Vulpoiul? se oțărî Cocoșul. Cît sînt eu aici nu îndrăznește el să se apropie de voi.
Cocoșul nu era chiar atît de liniștit cît voia să pară. Se temea de Vulpoi. Aflase de la alți cocoși, mai bătrîni, că nu e chip să scapi din dinții lui, mici, ascuțiți și răi. Și se mira că nu se găsise niciodată vreun cocoș mai isteț să dea Vulpea de rușine.
«Vulpoiul e primejdios, îi spusese o dată un cocoș bunic. Nu numai pe noi ne biruiește, ci și pe alte viețuitoare mai mari și mai puternice decît el.» Își aducea aminte de vorbele astea și se gîndea ce bine i-ar sta lui să fie cel dintîi cocoș care l-ar răpune pe dușmanul de totdeauna al orătăniilor.
Tocmai atunci, Vulpoi făcu o mișcare greșită. Puietele de fag sub care se ascunsese se mișcă mai mult decît s-ar fi cuvenit. Cocoșul îl zări pe vrăjmaș și, fără să zăbovească, zbură pe o creangă. Acolo sus nu avea cum să-l ajungă. Asta o înțelesese și Vulpoiul. Dar nu-și pierdu cumpătul. Își făcu repede planul cum să-l bage pe Cocoș în oală.
— Vere Cocoșule, zise el cu glasul înmuiat în miere, așa primire îmi faci? N-am mai dat pe aci de astă-vară. Fugi de mine, în loc să mă lași să te strîng în brate?
Încrezător, ca toți cîntăreții, Cocoșului îi plăcu felul prietenos al Vulpoiului. Dacă-i zice văr, înseamnă că se înrudesc. Poate că s-or fi schimbat rînduielile. Poate că Vulpile nu mai mănîncă orătănii. Or fi ieșit niște legi noi, de care încă n-a aflat.
— Dar de cînd sîntem noi rude, că-mi zici văr? întrebă el descumpănit.
— Eh, e mult de atunci. Tu nu știi, că ești cocoș tînăr... Am fost văr bun și cu tatăl tău. Ce glas avea! Era o adevărată plăcere să-l asculți cîntînd. Stam treaz toată noaptea, numai ca să-l aud vestind zorii zilei. Abia spre dimineață, după ce-mi săturam urechile cu glasul lui, ațipeam și eu un ceas, două. Ce pagubă pentru noi toți că s-a apucat nu știu cine să facă ciorbă dintr-un cîntăreț ca el!
Cocoșului îi daseră lacrimile ascultînd asemenea laudă pe seama părintelui său. Și, ca să nu fie crezut mai prejos decît răposatul, se lăudă:
— Să știi că și eu cînt frumos.

Picture 037 (2048x1536x16M jpeg)

— Nu ca tatăl tău! stărui Vulpoiul. Nu ca tatăl tău! Parcă-l văd: se sprijinea puternic în labe, da capul pe spate, își umplea pieptul cu aer, închidea ochii, deschidea pliscul mare... Ah, ce glas! Păcat că nu cînti ca el!

— Găinile mele zic că am glasul ce mai frumos.

— Poate că au dreptate. Poate că glasul tău este tot atît de frumos ca al tatălui tău. Dar eu n-am de unde să știu. Nu te-am auzit niciodată cîntînd.

Cocoșul făcu atunci să răsune un cucurigu puternic, care răscoli împrejurimile. Și se mirau unii ce i-o fi venit să cînte la vremea asta, cînd nu mai cîntase niciodată vreun cocoș.

— Nu e rău, nu e rău, zise Vulpoiul. Dar nu e tot atît de frumos. Trebuie să-ți dai capul mai mult pe spate, să te sprijini tare pe labe, să închizi ochii... Altfel nu poți să cînți ca părintele tău.

Cocoșul făcu întocmai. Avea totuși o îndoială. Dacă Vulpoiul îl amăgește? Trebuie să ia bine seama: să nu se lase păcălit. Închise numai un ochi. Celălalt îl ținu întredeschis, să nu-i scape nici o mișcare a aceluia care-și zice văr. Dar Vulpoiul văzu șiretlicul Cocoșului și nu se clinti. Sta ca dus pe gînduri, îl ascultă cîntînd, apoi, ca și cînd ar fi rostit o judecată bine chibzuită, zise:

— Sigur... glasul seamănă cu al tatălui tău. Dar nu răsună ca al lui. N-am să-l uit niciodată. Era o adevărată încîntare! N-ai să cînți ca el, dacă nu te dai jos. Pe creangă nu te poți

Picture 038 (2048x1536x16M jpeg)

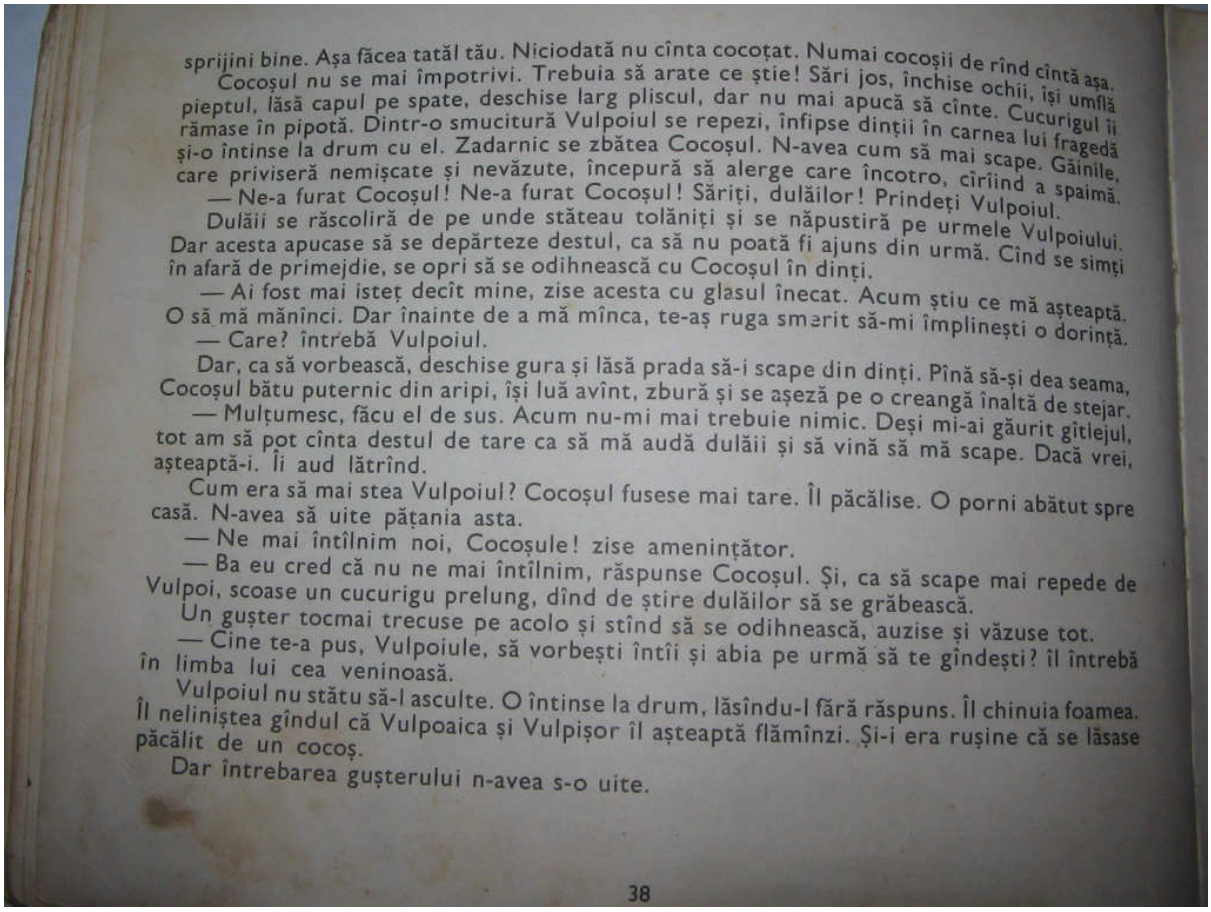

sprijini bine. Așa făcea tatăl tău. Niciodată nu cînta cocoțat. Numai cocoșii de rînd cîntă așa.

Cocoșul nu se mai împotrivi. Trebuia să arate ce știe! Sări jos, închise ochii, își umflă pieptul, lăsă capul pe spate, deschise larg pliscul, dar nu mai apucă să cînte. Cucurigul îi rămase în pipotă. Dintr-o smucitură Vulpoiul se repezi, înfipse dinții în carnea lui fragedă și-o întinse la drum cu el. Zadarnic se zbătea Cocoșul. N-avea cum să mai scape. Găinile, care priviseră nemișcate și nevăzute, începură să alerge care încotro, cîrîind a spaimă.

— Ne-a furat Cocoșul! Ne-a furat Cocoșul! Săriți, dulăilor! Prindeți Vulpoiul.

Dulăii se răscoliră de pe unde stăteau tolăniți și se năpustiră pe urmele Vulpoiului. Dar acesta apucase să se depărteze destul, ca să nu poată fi ajuns din urmă. Cînd se simți în afară de primejdie, se opri să se odihnească cu Cocoșul în dinți.

— Ai fost mai isteț decît mine, zise acesta cu glasul înecat. Acum știu ce mă așteaptă. O să mă mănînci. Dar înainte de a mă mînca, te-aș ruga smerit să-mi împlinești o dorință.

— Care? întrebă Vulpoiul.

Dar, ca să vorbească, deschise gura și lăsă prada să-i scape din dinți. Pînă să-și dea seama, Cocoșul bătu puternic din aripi, își luă avînt, zbură și se așeză pe o creangă înaltă de stejar.

— Mulțumesc, făcu el de sus. Acum nu-mi mai trebuie nimic. Deși mi-ai găurit gîtlejul, tot am să pot cînta destul de tare ca să mă audă dulăii și să vină să mă scape. Dacă vrei, așteaptă-i. Îi aud lătrînd.

Cum era să mai stea Vulpoiul? Cocoșul fusese mai tare. Îl păcălise. O porni abătut spre casă. N-avea să uite pățania asta.

— Ne mai întîlnim noi, Cocoșule! zise amenințător.

— Ba eu cred că nu ne mai întîlnim, răspunse Cocoșul. Și, ca să scape mai repede de Vulpoi, scoase un cucurigu prelung, dînd de știre dulăilor să se grăbească.

Un gușter tocmai trecuse pe acolo și stînd să se odihnească, auzise și văzuse tot.

— Cine te-a pus, Vulpoiule, să vorbești întîi și abia pe urmă să te gîndești? îl întrebă în limba lui cea veninoasă.

Vulpoiul nu stătu să-l asculte. O întinse la drum, lăsîndu-l fără răspuns. Îl chinuia foamea. Îl neliniștea gîndul că Vulpoaica și Vulpișor îl așteaptă flămînzi. Și-i era rușine că se lăsase păcălit de un cocoș.

Dar întrebarea gușterului n-avea s-o uite.

Picture 039 (2048x1536x16M jpeg)

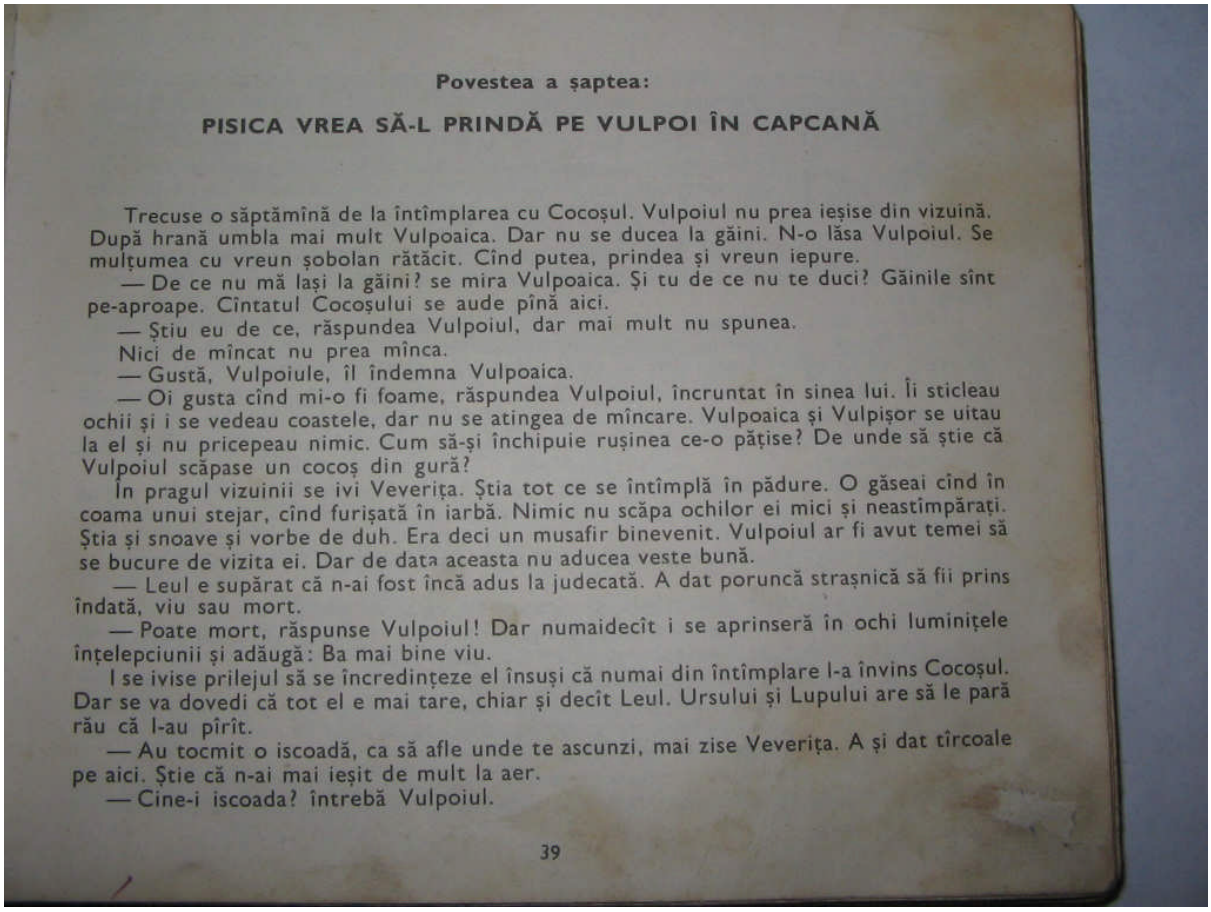

Povestea a șaptea:

PISICA VREA SĂ-L PRINDĂ PE VULPOI ÎN CAPCANĂ

Trecuse o săptămînă de la întîmplarea cu Cocoșul. Vulpoiul nu prea ieșise din vizuină. După hrană umbla mai mult Vulpoaica. Dar nu se ducea la găini. N-o lăsa Vulpoiul. Se mulțumea cu vreun șobolan rătăcit. Cînd putea, prindea și vreun iepure.

— De ce nu mă lași la găini? se mira Vulpoaica. Și tu de ce nu te duci? Găinile sînt pe-aproape. Cîntatul Cocoșului se aude pînă aici.

— Știu eu de ce, răspundea Vulpoiul, dar mai mult nu spunea.

Nici de mîncat nu prea mînca.

— Gustă, Vulpoiule, îl îndemna Vulpoaica.

— Oi gusta cînd mi-o fi foame, răspundea Vulpoiul, încruntat în sinea lui. Îi sticleau ochii și i se vedeau coastele, dar nu se atingea de mîncare. Vulpoaica și Vulpișor se uitau la el și nu pricepeau nimic. Cum să-și închipuie rușinea ce-o pățise? De unde să știe că Vulpoiul scăpase un cocoș din gură?

În pragul vizuinii se ivi Veverița. Știa tot ce se întîmplă în pădure. O găseai cînd în coama unui stejar, cînd furișată în iarbă. Nimic nu scăpa ochilor ei mici și neastîmpărați. Știa și snoave și vorbe de duh. Era deci un musafir binevenit. Vulpoiul ar fi avut temei să se bucure de vizita ei. Dar de data aceasta nu aducea veste bună.

— Leul e supărat că n-ai fost încă adus la judecată. A dat poruncă strașnică să fii prins îndată, viu sau mort.

— Poate mort, răspunse Vulpoiul! Dar numaidecît i se aprinseră în ochi luminițele înțelepciunii și adăugă: Ba mai bine viu.

I se ivise prilejul să se încredințeze el însuși că numai din întîmplare l-a învins Cocoșul. Dar se va dovedi că tot el e mai tare, chiar și decît Leul. Ursului și Lupului are să le pară rău că l-au pîrît.

— Au tocmit o iscoadă, ca să afle unde te ascunzi, mai zise Veverița. A și dat tîrcoale pe aici. Știe că n-ai mai ieșit de mult la aer.

— Cine-i iscoada? întrebă Vulpoiul.

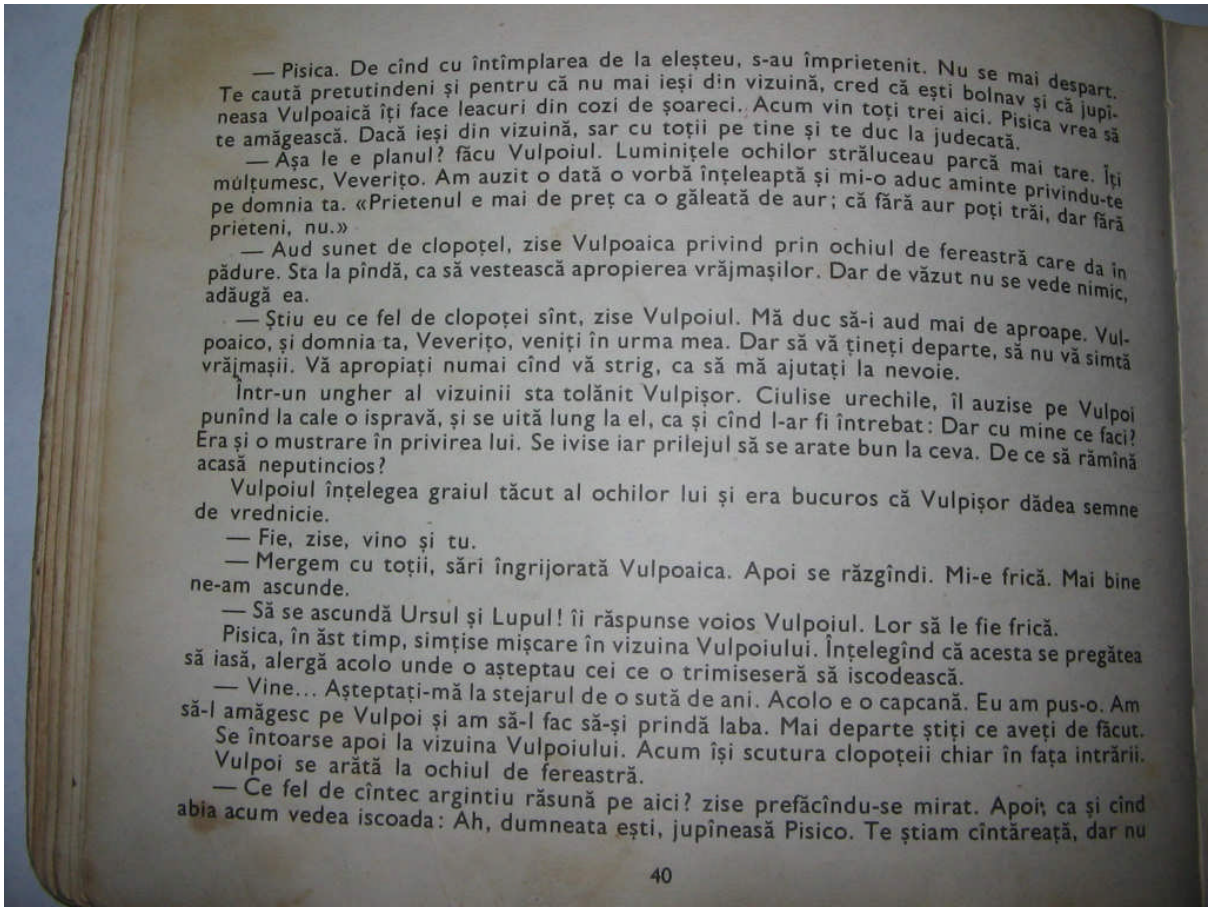

— Pisica. De cînd cu întîmplarea de la eleșteu, s-au împrietenit. Nu se mai despart. Te caută pretutindeni și pentru că nu mai ieși din vizuină, cred că ești bolnav și că jupineasa Vulpoaică îți face leacuri din cozi de șoareci. Acum vin toți trei aici. Pisica vrea să te amăgească. Dacă ieși din vizuină, sar cu toții pe tine și te duc la judecată.

— Așa le e planul? făcu Vulpoiul. Luminițele ochilor străluceau parcă mai tare. Îți mulțumesc, Veveriță. Am auzit o dată o vorbă înțeleaptă și mi-o aduc aminte privindu-te pe domnia ta. «Prietenul e mai de preț ca o găleată de aur; că fără aur poți trăi, dar fără prieteni, nu.»

— Aud sunet de clopoțel, zise Vulpoaica privind prin ochiul de fereastră care dă în pădure. Sta la pîndă, ca să vestească apropierea vrăjmașilor. Dar de văzut nu se vede nimic, adăugă ea.

— Știu eu ce fel de clopoței sînt, zise Vulpoiul. Mă duc să-i aud mai de aproape. Vulpoaico, și domnia ta, Veveriță, veniți în urma mea. Dar să vă țineți departe, să nu vă simtă vrăjmașii. Vă apropiați numai cînd vă strig, ca să mă ajutați la nevoie.

Într-un ungher al vizuinii sta tolănit Vulpișor. Ciulise urechile, îl auzise pe Vulpoi punînd la cale o ispravă, și se uită lung la el, ca și cînd l-ar fi întrebat: Dar cu mine ce faci? Era și o mustrare în privirea lui. Se ivise iar prilejul să se arate bun la ceva. De ce să rămînă acasă neputincios?

Vulpoiul înțelegea graiul tăcut al ochilor lui și era bucuros că Vulpișor dădea semne de vrednicie.

— Fie, zise, vino și tu.

— Mergem cu toții, sări îngrijorată Vulpoaica. Apoi se răzgîndi. Mi-e frică. Mai bine ne-am ascunde.

— Să se ascundă Ursul și Lupul! îi răspunse voios Vulpoiul. Lor să le fie frică.

Pisica, în ăst timp, simțise mișcare în vizuina Vulpoiului. Înțelegînd că acesta se pregătea să iasă, alergă acolo unde o așteptau cei ce o trimiseseră să iscodească.

— Vine... Așteptați-mă la stejarul de o sută de ani. Acolo e o capcană. Eu am pus-o. Am să-l amăgesc pe Vulpoi și am să-l fac să-și prindă laba. Mai departe știți ce aveți de făcut.

Se întoarse apoi la vizuina Vulpoiului. Acum își scutura clopoțeii chiar în fața intrării. Vulpoi se arătă la ochiul de fereastră.

— Ce fel de cîntec argintiu răsună pe aici? zise prefăcîndu-se mirat. Apoi, ca și cînd abia acum vedea iscoada: Ah, dumneata ești, jupînească Pisico. Te știam cîntăreață, dar nu

Picture 041 (2048x1536x16M jpeg)

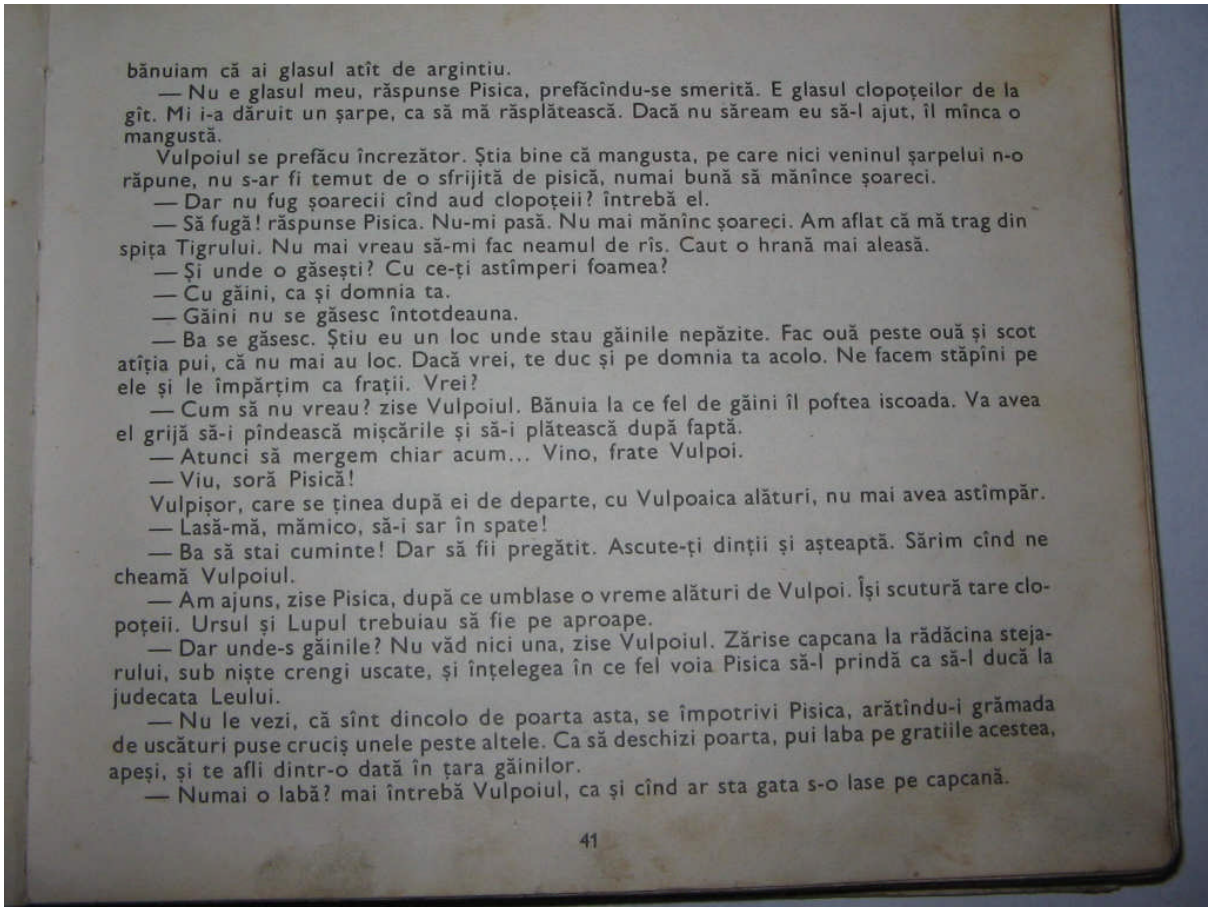

bănuiam că ai glasul atît de argintiu.

— Nu e glasul meu, răspunse Pisica, prefăcîndu-se smerită. E glasul clopoțeilor de la gît. Mi i-a dăruit un șarpe, ca să mă răsplătească. Dacă nu săream eu să-l ajut, îl mînca o mangustă.

Vulpoiul se prefăcu încrezător. Știa bine că mangusta, pe care nici veninul șarpelui n-o răpune, nu s-ar fi temut de o sfrijită de pisică, numai bună să mănînce șoareci.

— Dar nu fug șoarecii cînd aud clopoțeii? întrebă el.

— Să fugă! răspunse Pisica. Nu-mi pasă. Nu mai mănînc șoareci. Am aflat că mă trag din spița Tigrului. Nu mai vreau să-mi fac neamul de rîs. Caut o hrană mai aleasă.

— Și unde o găsești? Cu ce-ți astîmperi foamea?

— Cu găini, ca și domnia ta.

— Găini nu se găsesc întotdeauna.

— Ba se găsesc. Știu eu un loc unde stau găinile nepăzite. Fac ouă peste ouă și scot atîția pui, că nu mai au loc. Dacă vrei, te duc și pe domnia ta acolo. Ne facem stăpîni pe ele și le împărțim ca frații. Vrei?

— Cum să nu vreau? zise Vulpoiul. Bănuia la ce fel de găini îl poftea iscoada. Va avea el grijă să-i pîndească mișcările și să-i plătească după faptă.

— Atunci să mergem chiar acum... Vino, frate Vulpoi.

— Viu, soră Pisică!

Vulpișor, care se ținea după ei de departe, cu Vulpoaica alături, nu mai avea astîmpăr.

— Lasă-mă, mămico, să-i sar în spate!

— Ba să stai cuminte! Dar să fii pregătit. Ascute-ți dinții și așteaptă. Sărim cînd ne cheamă Vulpoiul.

— Am ajuns, zise Pisica, după ce umblase o vreme alături de Vulpoi. Își scutură tare clopoțeii. Ursul și Lupul trebuiau să fie pe aproape.

— Dar unde-s găinile? Nu văd nici una, zise Vulpoiul. Zărise capcana la rădăcina stejarului, sub niște crengi uscate, și înțelegea în ce fel voia Pisica să-l prindă ca să-l ducă la judecata Leului.

— Nu le vezi, că sînt dincolo de poarta asta, se împotrivi Pisica, arătîndu-i grămada de uscături puse cruciș unele peste altele. Ca să deschizi poarta, pui laba pe gratiile acestea, apeși, și te afli dintr-o dată în țara găinilor.

— Numai o labă? mai întrebă Vulpoiul, ca și cînd ar sta gata s-o lase pe capcană.

— Una singură, întări Pisica, bucuroasă că fusese atît de șireată să-l aducă pe Vulpoi la un pas de pierzanie. Dar se bucura cam devreme, Vulpoiul își trase laba și se prefăcu nedumerit.

— O labă, am înțeles. Dar care anume? Din dreapta, ori din stînga? Dinspre cap, ori dinspre coadă?

— Oricare, oricare, îi răspunse nerăbdătoare Pisica. Pune o labă, care ți-o plăcea, și să isprăvim o dată, că se face tîrziu. Pune o labă și apasă.

— Să apăs? Asta nu mi-ai spus.

— Ba ți-am spus.

— Ba nu mi-ai spus. Eu zic să-mi arăți dumneata cum să fac. Pune domnia-ta laba. Pe urmă o pun și eu. Nu vrei?

— Ba vreau, făcu încurcată Pisica... dar laba n-o pun. Laba pune-o dumneata.

— De ce? Nu-i totuna?

— Nu-i totuna. Trebuie să facem fiecare cîte ceva, că și găinile le împărțim. Eu te-am adus aici. Poarta o deschizi dumneata.

«Dreaptă judecată, zise Vulpoiul, rîzînd în sinea lui de proasta șiretenie a Pisicii. Atunci pun laba. Cum zici să fac? Așa sau așa?»

Se arătă neajutorat și nepriceput, prefăcîndu-se că pune laba pe capcană, dar oprindu-se tocmai cînd Pisica credea că, în sfîrșit, Vulpoiul s-a prins.

— Uite așa, zise ea, și ridicînd o labă o ținu cu grijă deasupra capcanei.

— Am înțeles făcu Vulpoiul. Va să zică ridic laba așa... o las ușor...

— Iar eu îți sar în spinare, strigă Pisica. Și făcînd tocmai cum zicea, se lăsă cu toată greutatea pe laba lui Vulpoi, prinzîndu-i-o de-a binelea în capcană. «Poftă bună la găini, jupîne!» zise și-i sticleau ochii de bucurie.

— Mi-ai prins piciorul în capcană... mincinoaso... șireato... dă-mi drumul...

— Lasă că vine Ursul și Lupul. Îți dau ei drumul, rînji Pisica, mîndră de isprava ei.

— Nu se știe cine vine mai repede, răspunse Vulpoiul și strigă: Vulpoaico, Vulpișor! Pisica se pomeni deodată înșfăcată de opt labe care o țineau nemișcată.

— Ține-o bine, Vulpoaico, rîndui din capcană Vulpoiul... Iar tu, Vulpișor, apropie-te de mine și roade capcana cu dinții... tare... mai tare... așa... Ajută și el, răsucindu-și laba ca să-și facă loc pe unde o subțiase Vulpișor. Cînd se văzu liber, o luă în primire pe Pisică.

— Astea-ți erau găinile, jupînească mincinoasă?

Picture 043 (2048x1536x16M jpeg)

Pisica încercă să scape, zicînd că ar fi glumit, că s-a jucat, că așa petrec între ei, prietenii. Dar toate vorbele ei fură degeaba. Vulpoaica și Vulpișor o traseră lîngă capcană, iar Vulpoi o priponi nu numai la o labă ci de amîndouă.

— Dă-mi drumul, Vulpoiule.

— Să-ți dea drumul Lupul și Ursul. Sînt prietenii tăi.

Veverița, care se ținuse după ei, se apropie.

— Grăbiți-vă. Plecați! Ursul și Lupul sînt aproape!

Lucrurile s-au descurcat pe spinarea Pisicii. «Lăsați-mă să trăiesc, s-a rugat ea. Mă voi gîndi și vă voi spune cum să-l prindem pe Vulpoi. N-am să dorm și n-am să mănînc pînă nu-l prindem. Nici Vulpoaica n-are să scape, nici Vulpișor.»

Ursul și Lupul și-au făcut socoteala că o pisică moartă nu le era de nici un folos. Mai bine s-o lase vie. Dacă-i ajută să-l pedepsească pe Vulpoi, Leul îi va despăgubi cu blana lui, poate chiar și cu a Vulpoaicei, și cu a lui Vulpișor. Trei blănuri de vulpe prețuiesc mai mult decît un hoit de pisică.

Au plecat fiecare pe alt drum, învoindu-se să se întîlnească numai cînd Pisica le va da de veste că și-a ticluit planul. Atunci îl vor prinde pe Vulpoi și-l vor duce viu și nevătămat la judecata Leului.

Povestea a opta:

LUPUL ÎN PIELE DE OAIE

A mai trecut o vreme. Ploi calde au spălat pădurea, dînd rădăcinilor putere. Copacii se înălțau mai falnici, cu frunzele strălucind în soare. Iarba creștea și se îndesea, așternîndu-se ca un covor de mătase pe poteci.

Păsările își dregeau cuiburile stricate de ploaie și ciripeau zgomotos. Ieșiseră și rîmele, cu sutele, din pămînt, și forfoteau la soare. Numai Lupul sta încruntat. Aștepta vești de la Pisică. O dată cu trecerea ploilor ar fi trebuit să sosească și ea cu planul pentru prinderea

Picture 044 (2048x1536x16M jpeg)

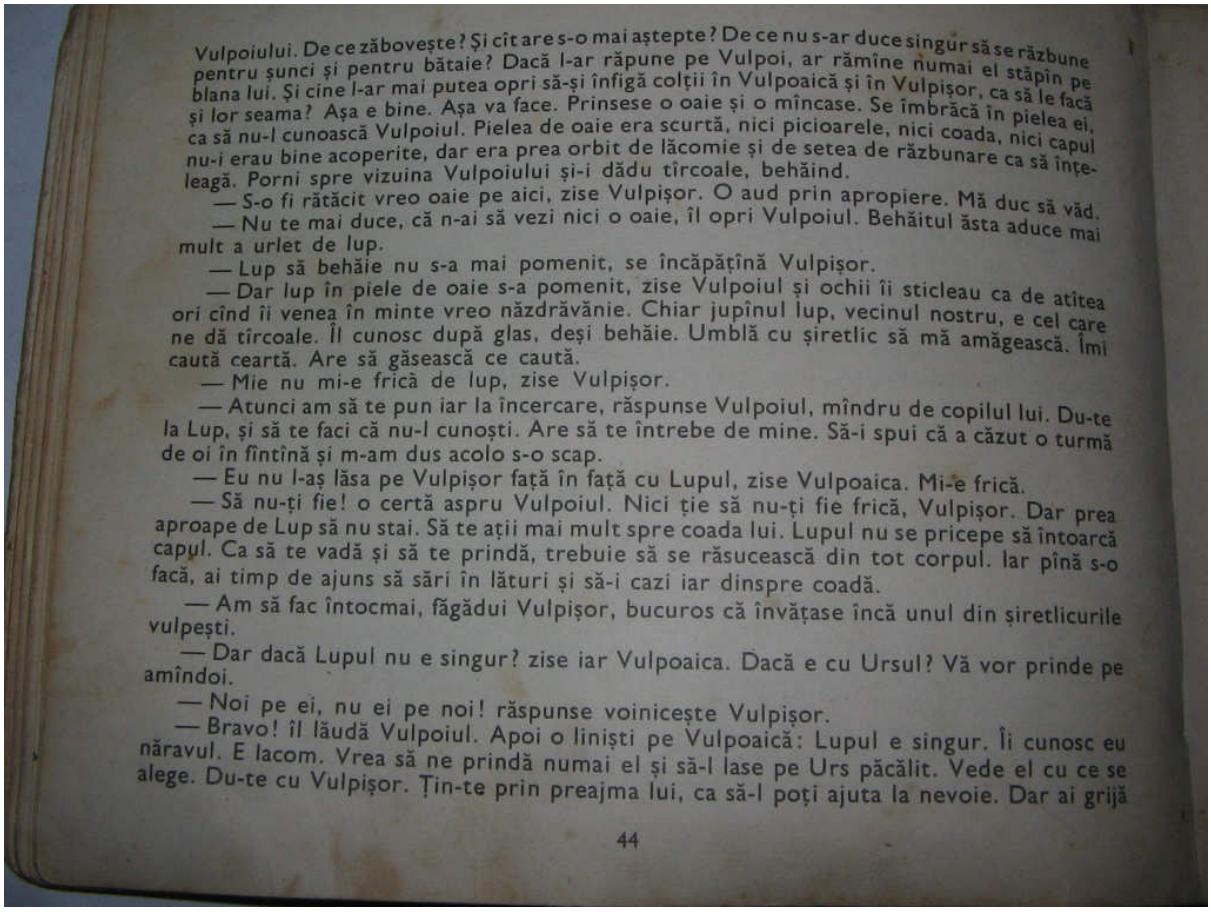

Vulpoiului. De ce zăbovește? Și cît are s-o mai aștepte? De ce nu s-ar duce singur să se răzbune pentru șunci și pentru bătaie? Dacă l-ar răpune pe Vulpoi, ar rămîne numai el stăpîn pe blana lui. Și cine l-ar mai putea opri să-și înfigă colții în Vulpoaică și în Vulpișor, ca să le facă și lor seama? Așa e bine. Așa va face. Prinsese o oaie și o mîncase. Se îmbrăcă în pielea ei, ca să nu-l cunoască Vulpoiul. Pielea de oaie era scurtă, nici picioarele, nici coada, nici capul nu-i erau bine acoperite, dar era prea orbit de lăcomie și de setea de răzbunare ca să înțeleagă. Porni spre vizuina Vulpoiului și-i dădu tîrcoale, behăind.

— S-o fi rătăcit vreo oaie pe aici, zise Vulpișor. O aud prin apropiere. Mă duc să văd.

— Nu te mai duce, că n-ai să vezi nici o oaie, îl opri Vulpoiul. Behăitul ăsta aduce mai mult a urlet de lup.

— Lup să behăie nu s-a mai pomenit, se încăpățînă Vulpișor.

— Dar lup în piele de oaie s-a pomenit, zise Vulpoiul și ochii îi sticleau ca de atîtea ori cînd îi venea în minte vreo năzdrăvănie. Chiar jupînul lup, vecinul nostru, e cel care ne dă tîrcoale. Îl cunosc după glas, deși behăie. Umblă cu șiretlic să mă amăgească. Îmi caută ceartă. Are să găsească ce caută.

— Mie nu mi-e frică de lup, zise Vulpișor.

— Atunci am să te pun iar la încercare, răspunse Vulpoiul, mîndru de copilul lui. Du-te la Lup, și să te faci că nu-l cunoști. Are să te întrebe de mine. Să-i spui că a căzut o turmă de oi în fîntînă și m-am dus acolo s-o scap.

— Eu nu l-aș lăsa pe Vulpișor față în față cu Lupul, zise Vulpoaica. Mi-e frică.

— Să nu-ți fie! o certă aspru Vulpoiul. Nici ție să nu-ți fie frică, Vulpișor. Dar prea aproape de Lup să nu stai. Să te ții mai mult spre coada lui. Lupul nu se pricepe să întoarcă capul. Ca să te vadă și să te prindă, trebuie să se răsucească din tot corpul. Iar pînă s-o facă, ai timp de ajuns să sări în lături și să-i cazi iar dinspre coadă.

— Am să fac întocmai, făgădui Vulpișor, bucuros că învățase încă unul din șiretlicurile vulpești.

— Dar dacă Lupul nu e singur? zise iar Vulpoaica. Dacă e cu Ursul? Vă vor prinde pe amîndoi.

— Noi pe ei, nu ei pe noi! răspunse voinicește Vulpișor.

— Bravo! îl lăudă Vulpoiul. Apoi o liniști pe Vulpoaică: Lupul e singur. Îi cunosc eu năravul. E lacom. Vrea să ne prindă numai el și să-l lase pe Urs păcălit. Vede el cu ce se alege. Du-te cu Vulpișor. Ține-te prin preajma lui, ca să-l poți ajuta la nevoie. Dar ai grijă

Picture 045 (2048x1536x16M jpeg)

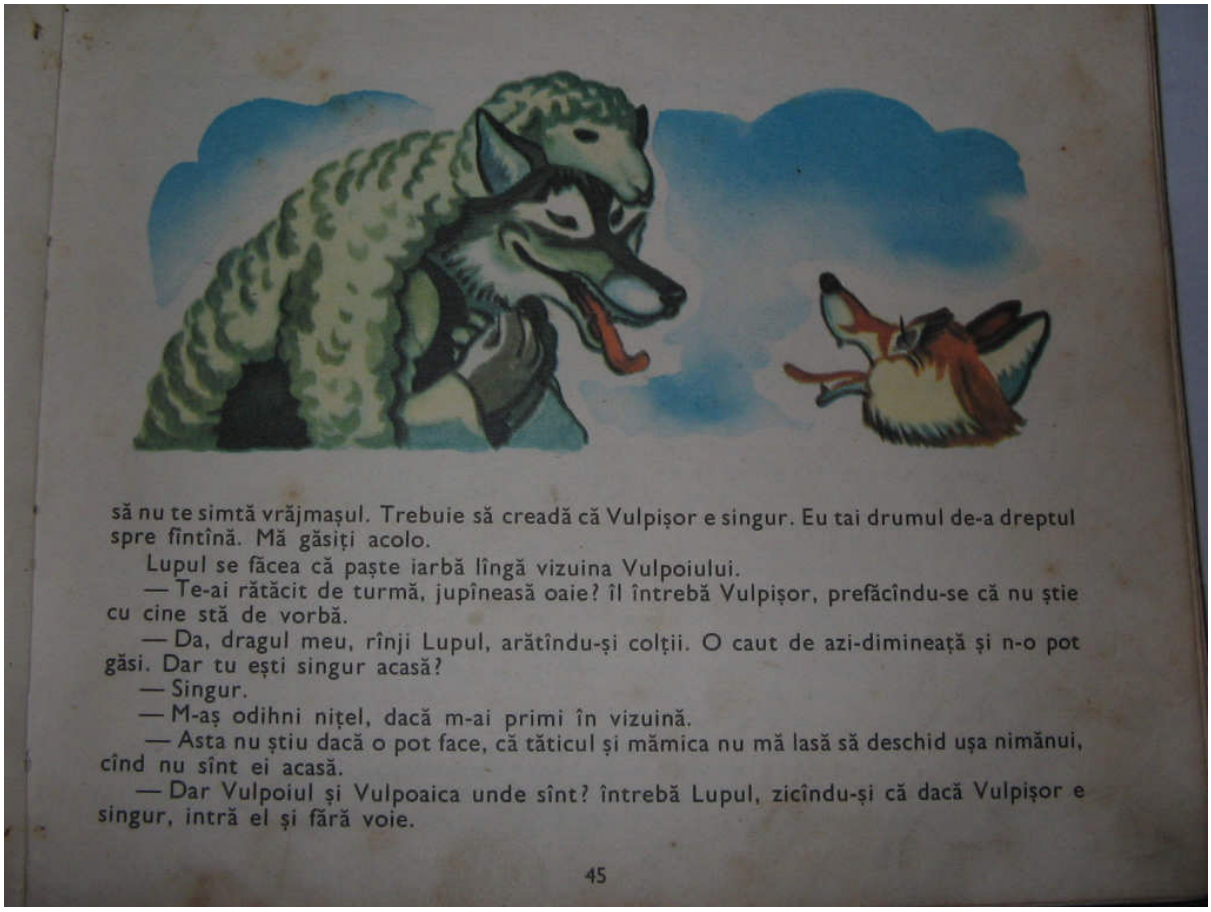

să nu te simtă vrăjmașul. Trebuie să creadă că Vulpișor e singur. Eu tai drumul de-a dreptul spre fîntînă. Mă găsiți acolo.

Lupul se făcea că paște iarbă lîngă vizuina Vulpoiului.

— Te-ai rătăcit de turmă, jupînească oaie? îl întrebă Vulpișor, prefăcîndu-se că nu știe cu cine stă de vorbă.

— Da, dragul meu, rînji Lupul, arătîndu-și colții. O caut de azi-dimineață și n-o pot găsi. Dar tu ești singur acasă?

— Singur.

— M-aș odihni nițel, dacă m-ai primi în vizuină.

— Asta nu știu dacă o pot face, că tăticul și mămica nu mă lasă să deschid ușa nimănui, cînd nu sînt ei acasă.

— Dar Vulpoiul și Vulpoaica unde sînt? întrebă Lupul, zicîndu-și că dacă Vulpișor e singur, intră el și fără voie.

— Vulpoaica a plecat după găini. Iar Vulpoiul mi se pare că tocmai la turma domniei tale s-a dus.

— La turma mea? se miră Lupul fără să înțeleagă.

— Turma pe care o cauți s-a înecat într-o fîntînă. Ai avut noroc că te-ai rătăcit de ea. Le-a văzut Veverița pe suratele dumitale zbătîndu-se în fîntînă și a venit la Vulpoi să-l cheme în ajutor. S-a dus să le scoată.

Lupului îi lăsă gura apă gîndindu-se la ospățul îmbelșugat din care avea să se înfrupte.

— Atunci mă duc și eu să-l ajut.

— Cred că faci bine.

— Vino cu mine. Vrei?

— Vreau. M-ar bucura să scape oile pînă nu prinde Lupul de veste. Că dacă le scoate el, le mănîncă.

— Asta cam așa este! zise Lupul, abia așteptînd să se vadă la oi.

Tot vorbind, ajunseră la fîntînă. Vulpoiul își făcea de lucru cu găleata de la capătul lanțului.

— Ce cauți aici?

— Pe dumneata te caut, jupîne Vulpoi. Am un miel în turma care s-a înecat. Era de lapte, săracul. Aș vrea să te rog să-l scoți mai degrabă, dacă te pricepi.

— De priceput sigur că mă pricep. Chiar m-am gîndit să le scap pe toate pînă nu află Lupul. Ar fi păcat să le scoată el.

— Mare păcat! oftă Lupul, încredințat că Vulpoiul nu-l recunoscuse.

— Așa mi-a spus și mie tăticul, zise și Vulpișor. Sta ca pe jar, nerăbdător să vadă cum anume avea să-l facă Vulpoiul de ocară pe Lupul îmbrăcat în piele de oaie.

— Atunci, zise acesta, vrei să mă ajuți?

— Te ajut. Ce trebuie să fac?

— Să te lași cu găleata în fîntînă, să numeri oile și mieii și să te întorci să-mi spui cîți sînt, ca să ne sfătuim cum să-i scoatem.

— În fîntînă intră dumneata, zise Lupul parcă bănuind ceva.

— Bine, se învoi Vulpoiul, care se aștepta la această împotrivire. Intru eu.

— Dar să nu mă înșeli la numărătoare. Și să nu mănînci vreo oaie sau vreun miel, zise Lupul, temîndu-se că Vulpoiul va face ceea ce el însuși ar fi fost în stare.

— Fii fără grijă, îl liniști Vulpoiul. De oile și de mieii din fîntînă nu mă ating.

În mintea Lupului încolți o bănuială. De unde avea să știe că Vulpoiul n-a mîncat vreo oaie?

— Aș vrea să mă las eu în fîntînă. Să număr eu oile... să mă încredințez eu cîte sînt acolo.

— Poftește, zise Vulpoiul. Lupul încălecă pe furca fîntînii și privi în jos. În apa limpede ca o oglindă nu se văzu decît pe sine, dar, orbit de lăcomie, nu înțelegea că el însuși se oglindea în apă.

— Văd o oaie... numai una.

— Celelalte sînt sub ea. Le scoatem pe rînd. Întîi pe cea de deasupra și tot așa mai departe. Dar să nu ne mai pierdem vremea. Intru în fîntînă. Ține cumpăna.

Se urcă în găleată și-și dădu drumul afund. Găleata se umplu cu apă. Vulpoiului nu-i era prea bine. Se agăță cum putu de pereții fîntînii, ca să nu se ducă la fund. Îi era frig, apa îl pătrundea pînă la oase, dar tăcea și răbda. Trebuia să-l pedepsească pe Lup.

Dar oricît era de greu în apă, tot mai greu îi era Lupului pe uscat. Ardea de neastîmpăr să știe cîte oi erau în fîntînă.

— Vulpoiule, strigă el de sus, n-ai mai terminat cu număratul?

— Ba am terminat, se auzi slab glasul Vulpoiului. Le-am numărat.

— Cîte sînt?

— Multe... Mai multe decît am crezut.

— Cîte? Cîte? vru să știe Lupul nerăbdător să se vadă o dată stăpîn pe turma din fîntînă.

— Să tot fie vreo douăzeci, fiecare oaie cu mielul ei...

— Și acum ce faci acolo?

— Mă gîndesc să scot vreo două. Restul le las aici să moară.

— Nu se poate! se sperie Lupul. Doar ne-am învoit... sînt ale noastre... ale mele și ale domniei tale. Partea mea n-o las acolo...

— Atunci vino s-o iei. Eu te ajut la partea dumitale, dar să mă ajuți și dumneata la a mea.

— Te ajut, te ajut... făgădui Lupul, grăbit să vadă oile scoase din fîntînă. Găsește el după aceea leac de cojocul Vulpoiului. Doar nu e prost să-i dea jumătate.

De jos se auzi iar glasul Vulpoiului:

— Ești gata?

— Gata. Cum să fac?

— Suie-te în găleata de la celălalt capăt al lanțului și lasă-te cu ea. Vino fără grijă. Aici te aștept eu.

Sub greutatea Lupului, găleata se lăsă la fund, iar Vulpoiul ajunse zburînd la suprafață.

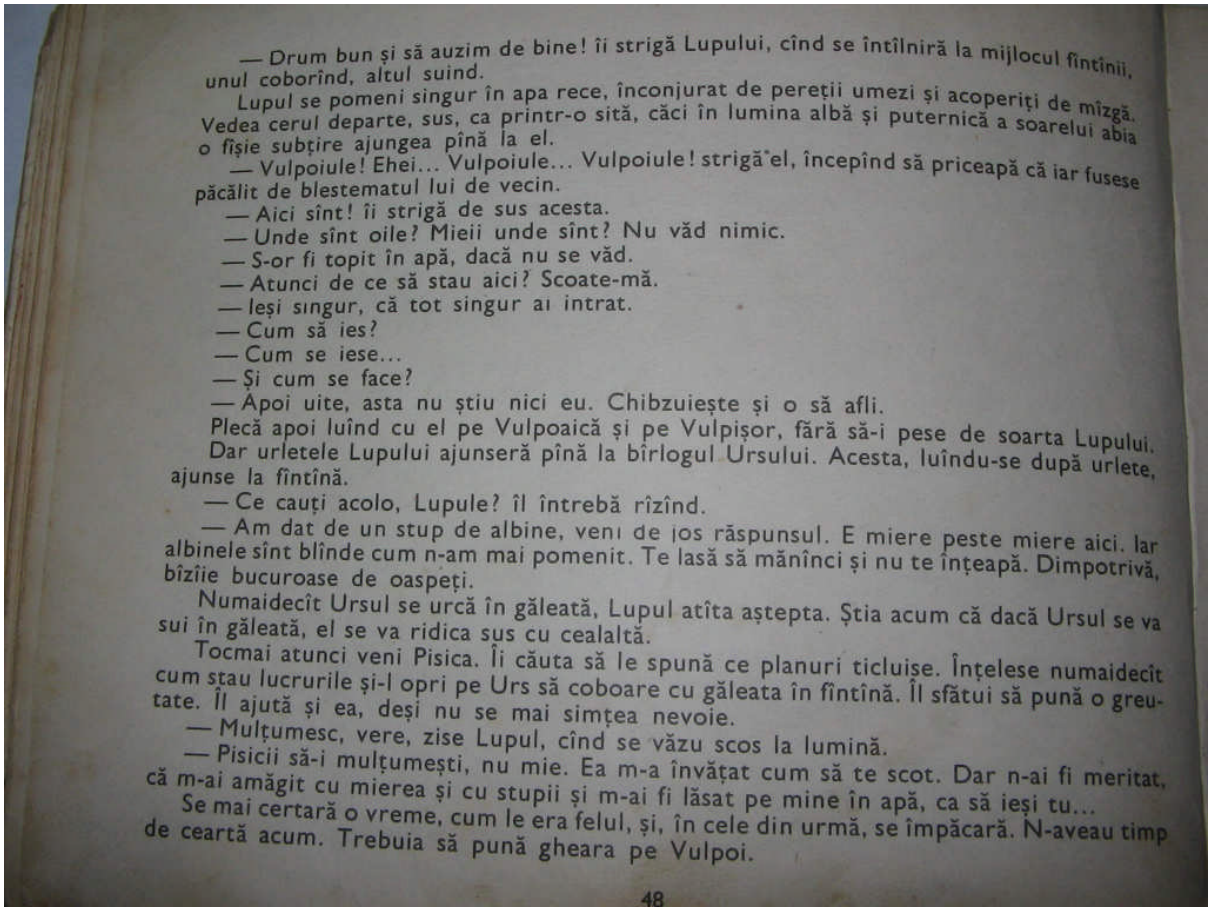

— Drum bun și să auzim de bine! îi strigă Lupului, cînd se întîlniră la mijlocul fîntînii, unul coborînd, altul suind.

Lupul se pomeni singur în apa rece, înconjurat de pereții umezi și acoperiți de mîzgă. Vedea cerul departe, sus, ca printr-o sită, căci în lumina albă și puternică a soarelui abia o fișie subțire ajungea pînă la el.

— Vulpoiule! Ehei... Vulpoiule... Vulpoiule! strigă el, începînd să priceapă că iar fusese păcălit de blestematul lui de vecin.

— Aici sînt! îi strigă de sus acesta.

— Unde sînt oile? Mieii unde sînt? Nu văd nimic.

— S-or fi topit în apă, dacă nu se văd.

— Atunci de ce să stau aici? Scoate-mă.

— Ieși singur, că tot singur ai intrat.

— Cum să ies?

— Cum se iese...

— Și cum se face?

— Apoi uite, asta nu știu nici eu. Chibzuiește și o să afli.

Plecă apoi luînd cu el pe Vulpoaică și pe Vulpișor, fără să-i pese de soarta Lupului.

Dar urletele Lupului ajunseră pînă la bîrlogul Ursului. Acesta, luîndu-se după urlete, ajunse la fîntînă.

— Ce cauți acolo, Lupule? îl întrebă rîzînd.

— Am dat de un stup de albine, veni de jos răspunsul. E miere peste miere aici. Iar albinele sînt blînde cum n-am mai pomenit. Te lasă să mănînci și nu te înțeapă. Dimpotrivă, bîzîie bucuroase de oaspeți.

Numaidecît Ursul se urcă în găleată, Lupul atîta aștepta. Știa acum că dacă Ursul se va sui în găleată, el se va ridica sus cu cealaltă.

Tocmai atunci veni Pisica. Îi căuta să le spună ce planuri ticluise. Înțelese numaidecît cum stau lucrurile și-l opri pe Urs să coboare cu găleata în fîntînă. Îl sfătui să pună o greutate. Îl ajută și ea, deși nu se mai simțea nevoie.

— Mulțumesc, vere, zise Lupul, cînd se văzu scos la lumină.

— Pisicii să-i mulțumești, nu mie. Ea m-a învățat cum să te scot. Dar n-ai fi meritat, că m-ai amăgit cu mierea și cu stupii și m-ai fi lăsat pe mine în apă, ca să ieși tu...

Se mai certară o vreme, cum le era felul, și, în cele din urmă, se împăcară. N-aveau timp de ceartă acum. Trebuia să pună gheara pe Vulpoi.

Picture 049 (2048x1536x16M jpeg)

Plecară cu Pisica. Dar, în sinea lui, Ursul își zicea că n-are să-l ierte pe Lup. Cu nimic n-are să se aleagă. Nici cu carnea Vulpoiului, nici cu blana lui. Lupul voia și el să scape de Urs și să rămînă stăpîn pe prada la care se duceau acum, luîndu-se după puțina minte a Pisicii.

Povestea a noua:

JUDECATA LEULUI

În pădure se stîrnise vîlvă mare. Forfoteau neliniștite gîngăniile de tot felul, păsăretul, animalele. Nu se mai pomenise pînă atunci să nu fie îndeplinită vreo poruncă a Leului. Dar zilele treceau și Vulpoiul nu fusese prins și adus la judecată. Leul era furios. Nu era bine să te afli în preajma lui. Chiar și Leoaica se ferea să-i iasă în cale.

Numai Maimuța îi intra în voie. Era curtean priceput. Umbla ca el, căsca gura ca el, îl imita în toate, lăsînd să se înțeleagă că numai ceea ce făcea Leul era bine. Iar acestuia, ca oricărui rege, îi plăcea să fie lingușit.

Stînd mereu în preajma lui, Maimuța știa mai bine ca oricine cît era de supărat Leul. Uitase pînă și una din cele mai de seamă îndeletniciri ale lui: uitase să mănînce.

Ce avea să se întîmple acum? se întreba Maimuța. Ce gînduri treceau prin mintea încinsă de ciudă a regelui animalelor? Pe cine avea să pedepsească? Pe Elefant, de bună seamă: lui îi poruncise să-l aducă pe Vulpoi la judecată, mort sau viu, dar mai bine viu. Elefantul, la rîndul lui, trecuse porunca Ursului și Lupului. Așa era datina pădurii: pîrîtorul să-l prindă pe pîrît și să-l înfățișeze regelui judecător.

— Și ce pedeapsă are să-i dea? întrebă o furnică. Tocmai trecea pe acolo grăbită, cum îi era felul, și ar fi voit să ducă vestea în orașul ei. Nu le-ar fi părut rău suratelor să scape de Urs, ca de un dușman care le nimicește orașul, călcînd și zdrobind cu laba lui grea ouăle de furnică puse la soare să se clocească.

— Are să-i spînzure, răspunse un arici, vorbind fără să se arate cu ghimpii lui ascuțiți. Nici Elefantul n-are să scape.

— Nu cred, strigă de departe lepurele. Avea urechile agere, n-avea nevoie să se apropie ca să audă ce vorbeau celelalte făpturi ale pădurii. Cum o să-l spînzure pe Elefant? Chiar stejarul de o sută de ani s-ar prăbuși sub cele patru mii de kilograme ale Elefantului.

Dar avea să se întîmple altfel. Leul porunci Elefantului să cheme pe Lup, pe Urs și pe Maimuță, ca să-l învinovățească pe Vulpoi.

— Vulpoiul n-a fost prins, murmură rușinat Elefantul.

Leul scoase un răget, care cutremură pereții palatului.

— Îl voi judeca fără să fie de față și voi porunci tuturor viețuitoarelor pădurii să-l ucidă oriunde s-ar afla. Cui îmi va aduce blana lui ca dovadă că l-a prins și l-a răpus, îi voi da răsplată mare.

Cînd se înfățișară la judecată, Ursul, Lupul și Pisica erau ca niște arătări. Știau că nu se puteau aștepta la nimic bun.

— Bine ați venit, voinicilor și neîntrecuților, îi batjocori Maimuța, chemîndu-i cu plecăciuni adînci în sala judecătorilor.

— Ține-ți gura! o mustră Ursul.

— Aș ține-o, dar nu stă ea. Nu se sperie de voi.

Cearta se isprăvi cînd Elefantul vesti sosirea Leului.

— Rînduiți-vă fiecare la locurile voastre. Așezați-vă după mărime, după putere și după foame. Și să vă închinați de trei ori în fața Lăcomiei sale. Iar cine nu se poate închina, să se dea tumba. Tot de trei ori, mai zise el, uitîndu-se la furnici și la alte gîngănii ale pădurii și hotărîndu-le astfel cum trebuie să-l salute pe regele animalelor.

N-a mai fost timp de vorbă. Leul tocmai intră și se așeză pe tron, cu Leoaica alături.

— Îți doresc foame mare și cîte un bou gras la fiecare masă, sări Lupul, grăbindu-se cu urlatul și cu lingușirea.

— Ba, mai bine doi viței de lapte, zise Ursul ca să-l întreacă pe Lup. Și să mai fie pe deasupra o căprioară subțire și dulce la gust.

— Nu e rău nici boul, nici vițelul, nici căprioara, răcni Leul, căruia nu-i trecuse supărarea. Dar mai întîi să vorbim de Vulpoi. De ce nu l-ați adus la judecată?

— Eu l-aș fi adus, se apără Lupul, dar m-a împiedicat Ursul.

— Ce ți-am făcut? Eu te-am băgat pe tine în fîntînă sau tu ai vrut să mă bagi pe mine?

— Nici unul nu l-am putut prinde. A fost mai tare ca noi, vorbi Pisica, vrînd să lămurească lucrurile.

— Vulpoiul? se miră Leul. Îl știam viclean și isteț la minte, dar nu voinic.

— Cu istețimea minții a biruit, făcu Veverița de la locul ei, ridicîndu-se în două picioare, ca să fie văzută printre atîtea fărpturi mai mari.

— Nici acum nu înțeleg. Vorbește lămurit, Veveriță.

— Umblă o vorbă prin lume, Lăcomia ta: cum că istețimea minții e mai mare ca puterea colților.

Vorba asta îl cam supără pe Leu. Se făcu a nu pricepe și se uită crunt la Lup și la Urs.

— Vulpoiul a fost mai tare ca voi, sfetnicii mei? Rușine să vă fie! Am să vă fierb și am să vă mănînc.

Lupului și Ursului li se tăiară picioarele. Nici Pisica nu se simțea în apele ei.

— Lăcomia ta, se apără Lupul... Noi am făcut tot ce ne-a stat în putință. Vulpoiului i se cuvine pedeapsă, nu nouă. Mi-a furat șunca. Din pricina lui era să mă înec în eleșteu sau să putrezesc în fîntînă. Iar ce bătaie am mîncat de la Urs, tot din vina Vulpoiului, nici nu mai spun.

— M-a prins și m-a ferecat în capcană, mieună Pisica. Pe el să-l pedepsești, nu pe noi.

— Și pentru că nu s-a înfățișat la judecată, mai zise Ursul, să fie pedepsit nu numai el, ci și Vulpoaica și Vulpișor. Să li se ia blănile și să ni se dea nouă, cîte una fiecăruia. Trei blăni la trei pîrîtori: împărțeală dreaptă.

Leul era gata să rostească pedeapsa așa cum o cereau Ursul, Lupul și Pisica. Îi venea și lui la socoteală, căci avea să se aleagă cu trei hoituri de vulpi. Cît despre blăni, să nu-și închipuie pîrîtorii că vor fi ale lor. Cu un semn, o făcu pe Leoaică să priceapă că i le va dărui ei, ca să fie prima leoaică cu blană de vulpe la gît. Nici tigroaicele nu vor avea asemenea podoabă.

Dar pînă să rostească Leul hotărîrea, Veverița se mișcă din locul ei, bălăbănindu-și coada ca pe un clopot, ca să arate că se împotrivește.

— Ce vrei să spui, neastîmpărato, o întrebă Leul.

— Lăcomia ta, înainte de a rosti pedeapsa, poruncește să sune goarna ascultării. Răsunetul ei se aude în toată pădurea, și are să ajungă și la urechile Vulpoiului. Iar acesta, dacă se va auzi chemat, se va înfățișa numaidecît.

— N-are să se înfățișeze, mîrîi Ursul.

— S-a ascuns și nu iese la iveală, mieună Pisica.

— S-a ascuns de voi, nu de Lăcomia ta, răspunse Veverița. Nu știa că-l căutați ca să-l aduceți la judecată. Credea că umblați să-l răpuneți. Cum să nu se fi ascuns?... Poruncește Maimuței să sune goarna ascultării.

Erau de față trimiși din partea tuturor viețuitoarelor pădurii, mari și mici. Leul își roti privirea și înțelese că cele mai multe erau de părerea Veveriței. Numai niște șoricei, chițăind, și vreo două găini, cotcodăcind, se arătau potrivnici. Aveau răfuieli mai vechi cu Vulpoiul și ar fi fost bucuroși să le vadă isprăvite o dată pentru totdeauna.

— Fie cum vrea Veverița, zise Leul. Și porunci Maimuței să sune de trei ori din goarna ascultării.

Maimuța își luă goarna. Era făcută dintr-un corn de fildeș, dăruit celui dintîi Leu ales ca rege al animalelor, de către cel dintîi Elefant înălțat la loc de sfetnic. Avea un sunet lung, răzbătător și se știa în toată pădurea că trei asemenea sunete însemnau: «Înfățișează-te numaidecît la judecată». Iar ca să se știe cui anume era adresată porunca, mai scoase din goarnă alte trei sunete înăbușite. Asta însemna: «Vulpoiule, pe tine te chem.» Fiecare viețuitoare a pădurii își cunoștea semnalul și nu s-a întîmplat niciodată ca vreunul din supușii Leului să nu dea urmare poruncii. Goarna ascultării răsuna în împrejurări cu totul și cu totul neobișnuite. Cine ar fi cutezat să se împotrivească chemării ei?

Vulpoaica se înfioră:

— Te cheamă Leul la judecată.

— Nu te duce! scînci Vulpișor. Mi-e frică.

— Trebuie să mă duc, făcu Vulpoiul. De goarna ascultării trebuie să țin seama.

— Dacă te mănîncă? mai stărui, îngrozit, Vulpișor.

În ochii Vulpoiului se aprinseră luminițele care vesteau că-i încolțește în minte o năzdrăvănie...

— Eh, zise el, pînă să mă mănînce, mai stăm de vorbă. Iar cine stă de vorbă, se învoiește... Acum luați seama la ce am să vă spun. Cît lipsesc eu, să faceți o groapă mare și s-o acoperiți cu frunziș, să nu se cunoască. Iar dacă vine Lupul sau Ursul, să vă întrebe unde-i cămara cu de-ale gurii, să-i faceți s-o ia peste groapă, ca să cadă în ea.

— Lupul și Ursul vin aci? se îngrozi Vulpoaica.

— Dacă lucrurile ies cum le ticluiesc eu, vin... vine și Pisica. Faceți cum v-am spus și să nu vă fie teamă. Dau fuga la judecată. Așteptați-mă, mă întorc.

Picture 053 (2048x1536x16M jpeg)

Picture 054 (2048x1536x16M jpeg)

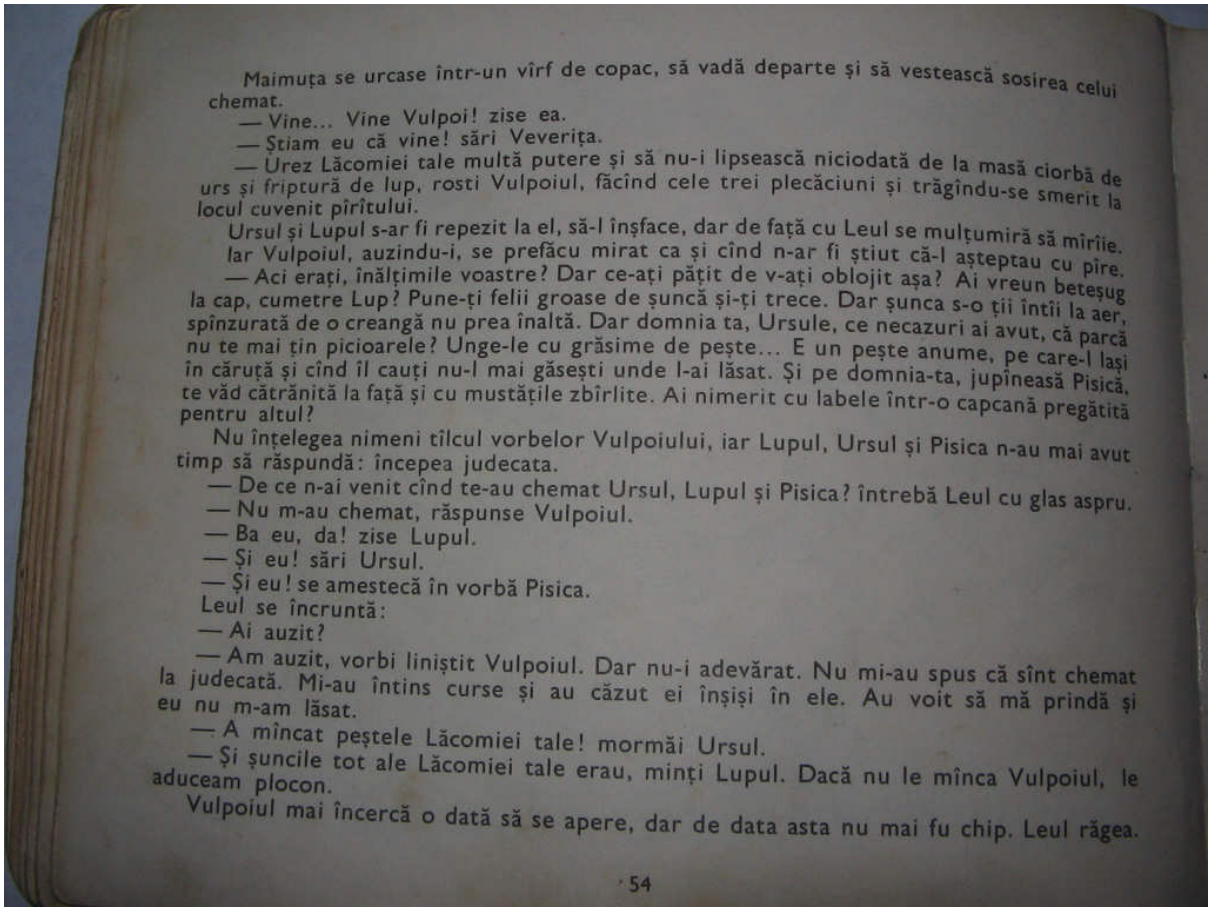

Maimuța se urcase într-un vîrf de copac, să vadă departe și să vestească sosirea celui chemat.

— Vine... Vine Vulpoi! zise ea.

— Știam eu că vine! sări Veverița.

— Urez Lăcomiei tale multă putere și să nu-i lipsească niciodată de la masă ciorbă de urs și friptură de lup, rosti Vulpoiul, făcînd cele trei plecăciuni și trăgîndu-se smerit la locul cuvenit pîrîtului.

Ursul și Lupul s-ar fi repezit la el, să-l înșface, dar de față cu Leul se mulțumiră să mîrîie. Iar Vulpoiul, auzindu-i, se prefăcu mirat ca și cînd n-ar fi știut că-l așteptau cu pîre.

— Aci erați, înălțimile voastre? Dar ce-ați pățit de v-ați oblojit așa? Ai vreun beteșug la cap, cumetre Lup? Pune-ți felii groase de șuncă și-ți trece. Dar șunca s-o ții întîi la aer, spînzurată de o creangă nu prea înaltă. Dar domnia ta, Ursule, ce necazuri ai avut, că parcă nu te mai țin picioarele? Unge-le cu grăsime de pește... E un pește anume, pe care-l lași în căruță și cînd îl cauți nu-l mai găsești unde l-ai lăsat. Și pe domnia-ta, jupînească Pisică, te văd cătrănită la față și cu mustățile zbîrlite. Ai nimerit cu labele într-o capcană pregătită pentru altul?

Nu înțelegea nimeni tîlcul vorbelor Vulpoiului, iar Lupul, Ursul și Pisica n-au mai avut timp să răspundă: începea judecata.

— De ce n-ai venit cînd te-au chemat Ursul, Lupul și Pisica? întrebă Leul cu glas aspru.

— Nu m-au chemat, răspunse Vulpoiul.

— Ba eu, da! zise Lupul.

— Și eu! sări Ursul.

— Și eu! se amestecă în vorbă Pisica.

Leul se încruntă:

— Ai auzit?

— Am auzit, vorbi liniștit Vulpoiul. Dar nu-i adevărat. Nu mi-au spus că sînt chemat la judecată. Mi-au întins curse și au căzut ei înșiși în ele. Au voit să mă prindă și eu nu m-am lăsat.

— A mîncat peștele Lăcomiei tale! mormăi Ursul.

— Și șuncile tot ale Lăcomiei tale erau, minți Lupul. Dacă nu le mînca Vulpoiul, le aduceam plocon.

Vulpoiul mai încercă o dată să se apere, dar de data asta nu mai fu chip. Leul răgea.

Picture 055 (2048x1536x16M jpeg)

Leoaica de asemenea. Dacă peștele și șuncile erau ale lor, cum a cutezat Vulpoiul să pună gura pe ele?

— Voi rosti pedeapsa! zise Leul.

Toate animalele se ridicară în picioare. Veverița, prietenă bună, tremura. Ce are să i se întîmple Vulpoiului?

— Să-l fierbi de viu, Lăcomia ta, își dădu cu părerea Ursul. Să-l fierbi și să-l mănînci.

— Ba să-l frigi, zise Lupul.

— Fiert întîi, apoi fript, sări și Pisica, vrînd să aibă și ea cuvînt la judecată.

Dar alta a fost hotărîrea Leului:

— Te gonesc din împărăția mea, rosti el. Vei trăi departe de noi, în pădurea fără animale. Acolo nu sînt nici iepuri, nici guzgani. Nu sînt nici găini. Nu e nimic. Te vei hrăni cu mărăcini.

Vulpoiul ascultă liniștit, apoi făcu o plecăciune adîncă:

— Grea pedeapsă mi-ai dat, Lăcomia ta. Mă supun și am s-o ispășesc întocmai. Dar m-aș ruga de bunătatea Lăcomiei tale, să-mi faci un hatîr. Am trudit și am adunat iepuri, faguri de miere și multe alte bunătăți. Mi-e plină cămara. Dă-mi răgaz să le mănînc, să mă satur... Pe urmă voi trăi, cum ai hotărît, cu mărăcini.

Leul se arătă necruțător.

— Cum am poruncit, așa să se facă. Pedeapsa începe chiar de azi, chiar de acum. Ursule, împlinește porunca. Du-l în pădurea fără animale și priponește-l de un stejar bătrîn. Acolo să stea cît i-o mai fi dat să trăiască. Du-te și să te întorci să-mi dai de veste că ai făcut precum am hotărît.

Judecata se terminase.

Plecară toți la rosturile lor.

Numai Vulpoiul sta cu Ursul strajă lîngă el și se prefăcea abătut.

— Lupule și tu, Pisico, făcu Ursul, ajutați-mă să-i pun zgarda de gît.

Săriră asupra lui, iar Vulpoiul, în timp ce-l ferecau, se văita în gura mare:

— Păcat de găini, păcat de fagurii de miere, păcat de pește și de iepuri.

— Ai faguri mulți? întrebă lacom Ursul.

— Și pește mult? voi să știe Pisica.

— Și șunci? Și iepuri? se holbă Lupul.

Le sticleau ochii și le lăsa gura apă.

Picture 056 (2048x1536x16M jpeg)

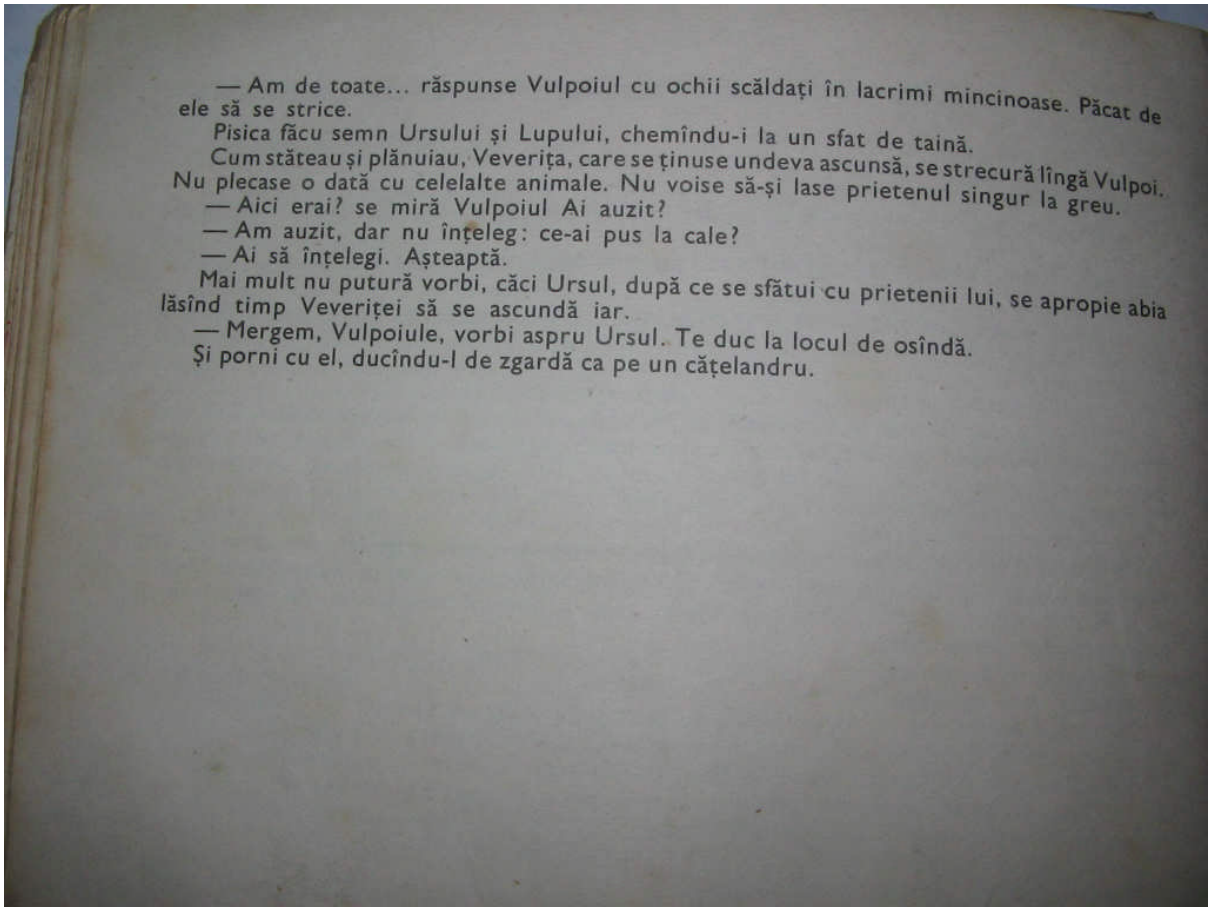

— Am de toate... răspunse Vulpoiul cu ochii scăldați în lacrimi mincinoase. Păcat de ele să se strice.

Pisica făcu semn Ursului și Lupului, chemîndu-i la un sfat de taină.

Cum stăteau și plănuiau, Veverița, care se ținuse undeva ascunsă, se strecură lîngă Vulpoi. Nu plecase o dată cu celelalte animale. Nu voise să-și lase prietenul singur la greu.

— Aici erai? se miră Vulpoiul Ai auzit?

— Am auzit, dar nu înțeleg: ce-ai pus la cale?

— Ai să înțelegi. Așteaptă.

Mai mult nu putură vorbi, căci Ursul, după ce se sfătui cu prietenii lui, se apropie abia lăsînd timp Veveriței să se ascundă iar.

— Mergem, Vulpoiule, vorbi aspru Ursul. Te duc la locul de osîndă.

Și porni cu el, ducîndu-l de zgardă ca pe un cățelandru.

Picture 057 (2048x1536x16M jpeg)

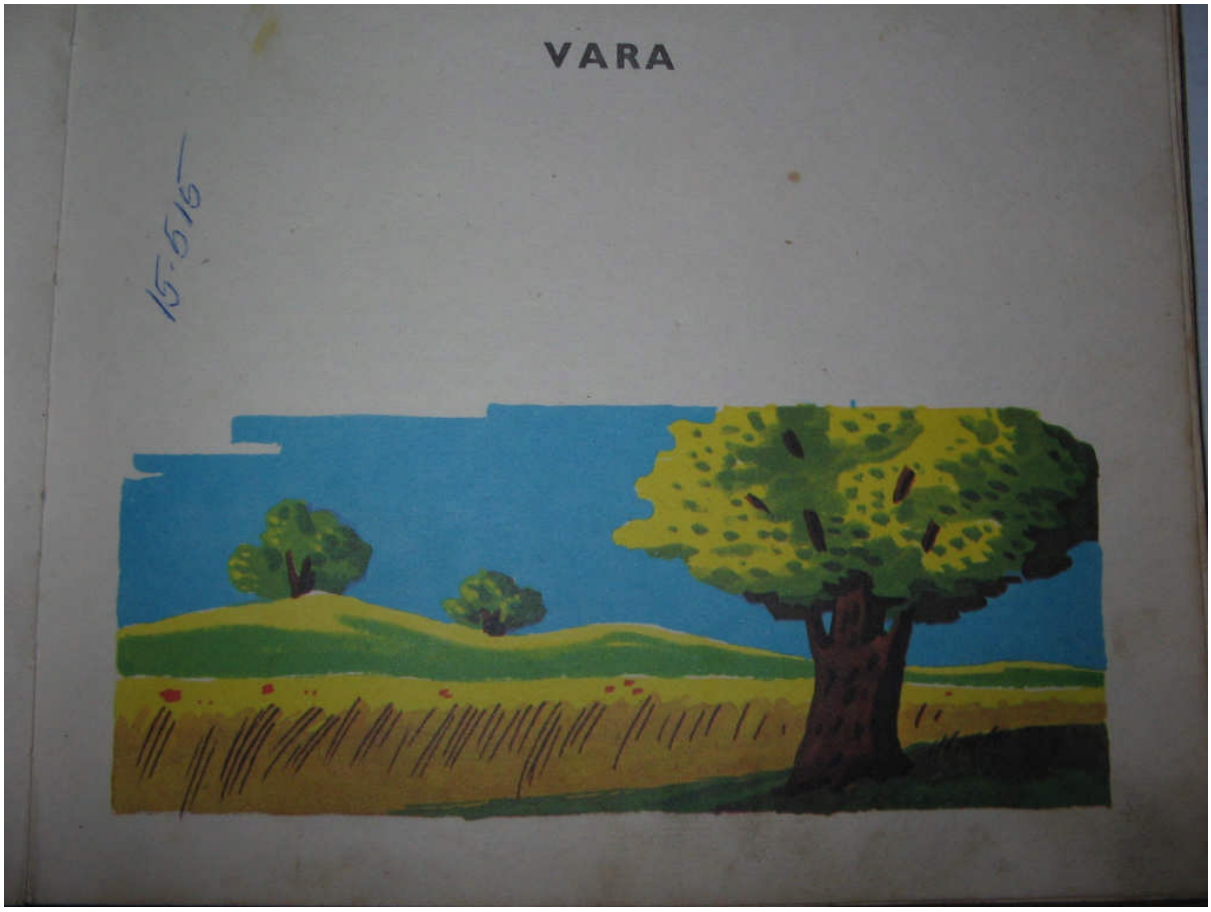

Picture 058 (2048x1536x16M jpeg)

Povestea a zecea:

CĂMARA VULPOIULUI

10

Drumul spre pădurea fără animale ducea peste o costișe ce se ridica în fața palatului. Dar Ursul n-o luă într-acolo, ci se îndreptă spre vizuina Vulpoiului, care umbla supus, lăsîndu-se tras de funie. Abia după o bucată de drum vorbi, prefăcîndu-se smerit:

— Ai greșit drumul, Înălțimea ta. Poteca pe care călcăm nu duce la locul osîndei, ci la vizuina mea.

— Într-adins am luat pe aci, făcu Ursul, ca să-ți mai vezi o dată vizuina și să-ți iei rămas bun de la ea. Să te și odihnești, ți-o fi greu să umbli cu funia de gît. Vezi, mai zise el încercînd să-și îmblînzească glasul, mă port frumos cu tine.

Luminițele din ochii Vulpoiului scînteiară. Pricepuse gîndul ascuns al Ursului. Ceea ce ticluise în mintea lui, avea să se întîmple întocmai. Se arătă supus:

— Mulțumesc Înălțimii tale. Să știi că-mi pare rău de pățania cu peștele.

Ursului nu-i plăcea să i se aducă aminte de rușinea pe care o îndurase.

— Să nu mai vorbim de pește! Odihnește-te și taci!

Lăsă și el să treacă o vreme și întrebă ca din întîmplare:

— Unde zici că păstrezi fagurii de miere pe care i-ai adunat?

Vulpoiul se făcu a nu fi auzit întrebarea și-o ținea într-una cu peștele. N-a știut că era al Leului. Dacă ar fi știut, nu s-ar fi lăcomit la pește...

— N-ai auzit ce te-am întrebat? se supără iar Ursul.

— Ba am auzit, răspunse Vulpoiul și adăugă: Dar nu era proaspăt.

— Ce să fie proaspăt?

— Peștele.

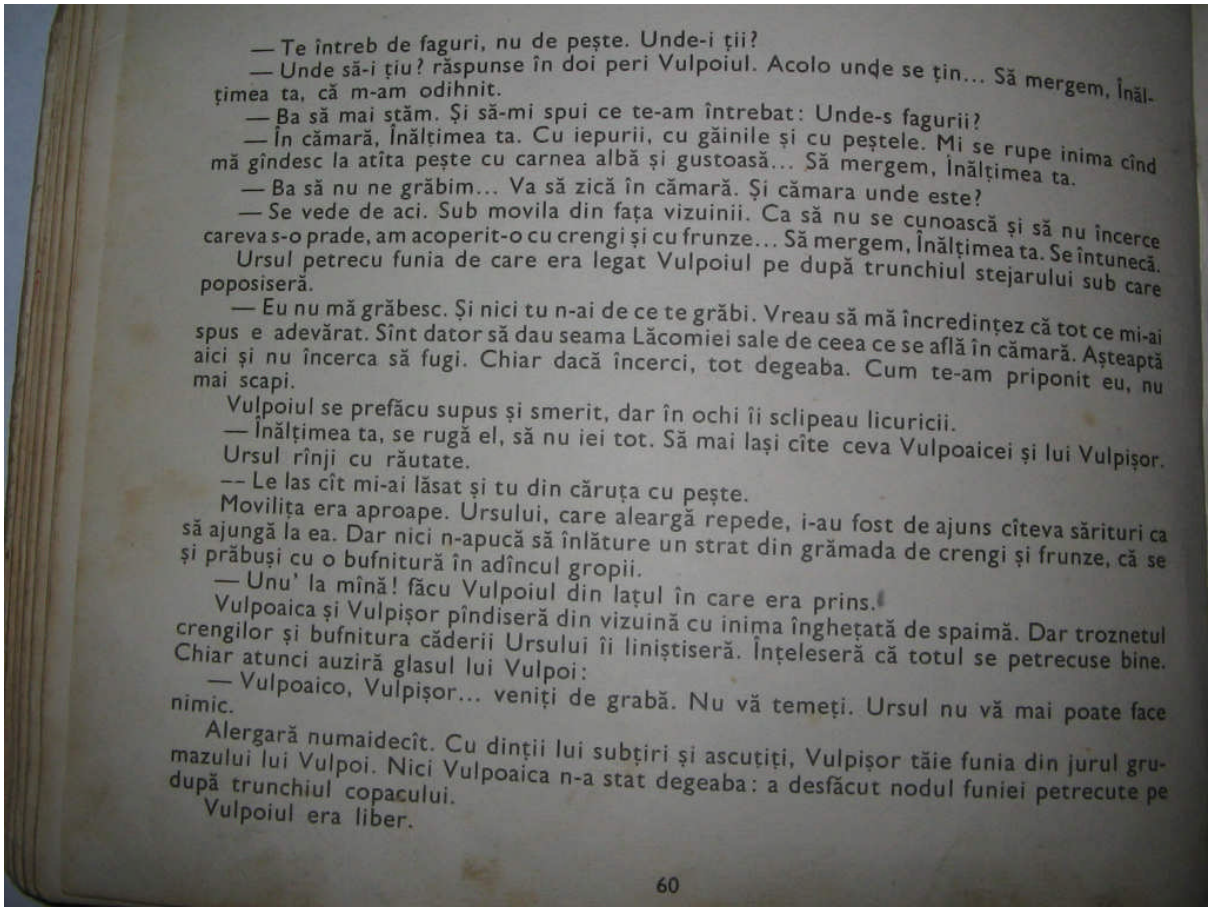

— Te întreb de faguri, nu de pește. Unde-i ții?

— Unde să-i țiu? răspunse în doi peri Vulpoiul. Acolo unde se țin... Să mergem, Înălțimea ta, că m-am odihnit.

— Ba să mai stăm. Și să-mi spui ce te-am întrebat: Unde-s fagurii?

— În cămară, Înălțimea ta. Cu iepurii, cu găinile și cu peștele. Mi se rupe inima cînd mă gîndesc la atîta pește cu carnea albă și gustoasă... Să mergem, Înălțimea ta.

— Ba să nu ne grăbim... Va să zică în cămară. Și cămara unde este?

— Se vede de aci. Sub movila din fața vizuinii. Ca să nu se cunoască și să nu încerce careva s-o prade, am acoperit-o cu crengi și cu frunze... Să mergem, Înălțimea ta. Se întunecă.

Ursul petrecu funia de care era legat Vulpoiul pe după trunchiul stejarului sub care poposiseră.

— Eu nu mă grăbesc. Și nici tu n-ai de ce te grăbi. Vreau să mă încredințez că tot ce mi-ai spus e adevărat. Sînt dator să dau seama Lăcomiei sale de ceea ce se află în cămară. Așteaptă aici și nu încerca să fugi. Chiar dacă încerci, tot degeaba. Cum te-am priponit eu, nu mai scapi.

Vulpoiul se prefăcu supus și smerit, dar în ochi îi sclipeau licuricii.

— Înălțimea ta, se rugă el, să nu iei tot. Să mai lași cîte ceva Vulpoaicei și lui Vulpișor.

Ursul rînji cu răutate.

— Le las cît mi-ai lăsat și tu din căruța cu pește.

Movilița era aproape. Ursului, care aleargă repede, i-au fost de ajuns cîteva sărituri ca să ajungă la ea. Dar nici n-apucă să înlăture un strat din grămada de crengi și frunze, că se și prăbuși cu o bufnitură în adîncul gropii.

— Unu' la mînă! făcu Vulpoiul din latul în care era prins.

Vulpoaica și Vulpișor pîndiseră din vizuină cu inima înghețată de spaimă. Dar troznetul crengilor și bufnitura căderii Ursului îi liniștiseră. Înțeleseră că totul se petrecuse bine. Chiar atunci auziră glasul lui Vulpoi:

— Vulpoaico, Vulpișor... veniți de grabă. Nu vă temeți. Ursul nu vă mai poate face nimic.

Alergară numaidecît. Cu dinții lui subțiri și ascuțiți, Vulpișor tăie funia din jurul grumazului lui Vulpoi. Nici Vulpoaica n-a stat degeaba: a desfăcut nodul funiei petrecute pe după trunchiul copacului.

Vulpoiul era liber.

— Eu mă ascund în vizuină, le zise el. S-ar putea să vină Lupul și Pisica, să-l caute pe Urs. Să nu le spuneți că a fost aici. Iar dacă întreabă unde e cămara...

— Știu! făcu Vulpișor. Îi sticleau ochii întocmai ca Vulpoiului. Știu ce să spun. Dar întîi să acoperim iar groapa, să nu se cunoască.

Vulpoiul era mîndru că Vulpișor se învățase de mic să judece ce este bine să facă și ce nu.

Groapa fu acoperită repede. Din adîncul ei se auzeau mormăitul furios al Ursului: morrr... morrr... Se cățăra cu ghearele, dar nu se putea ține de pereții gropii.

— Așteaptă, jupîne, îi strigă de sus Vulpișor, care rămăsese singur să acopere groapa. Așteaptă, că-ți vin prietenii. Te scapă ei, dac-or putea...

Chiar atunci se ivi Lupul.

— A fost Ursul pe aci?

— N-a fost, Înălțimea ta.

Răspunsul îl mulțumi pe Lup. Știa că Ursul e hrăpăreț și se temuse că se va abate pe la cămara Vulpoiului, s-o golească. Dacă n-a fost aici, atunci are să aleagă el ce-i mai gustos, iar Ursul va trebui să se mulțumească cu ce va mai rămîne. Și nici n-avea să știe că i-o luase înainte.

— Unde e cămara? îl întrebă aspru pe Vulpișor.

— Care cămară, Înălțimea ta?

— Nu te face că nu știi! Cămara cu fagurii de miere, cu iepurii, cu șuncile, cu peștii și găinile.

— Vrei să mi le iei, Înălțimea ta? se văită Vulpișor, prefăcîndu-se îngrijorat.

— Vi le iau, să mă despăgubesc de tot ce am pătimit de pe urma Vulpoiului. Spune-mi unde e cămara, pînă nu mă supăr. Că dacă mă supăr, te sfîrtec.

— Iat-o, Înălțimea ta, zise cu glas tremurător Vulpișor... sub grămada asta de crengi și frunze.

Întocmai ca și Ursul, Lupul se apucă să înlăture crengile, dar tot ca și el se prăbuși în gol, căzînd peste Urs, care încerca iar să se cațăre pe pereți.

— Doi la mînă! zise Vulpoiul, ieșind din vizuină. A mai rămas Pisica. Vine ea...

Vulpișor țopăia împrejurul gropii. Era bucuros de ispravă. Se dovedise isteț ca un vulpoi adevărat.

— N-ajunge să te bucuri, îl povățui Vulpoiul. Trebuie să te și gîndești la cele întîmplate și să înveți din ele. Dacă Ursul ar fi știut că vorba vicleanului e ca undița pescarului; și

Picture 061 (2048x1536x16M jpeg)

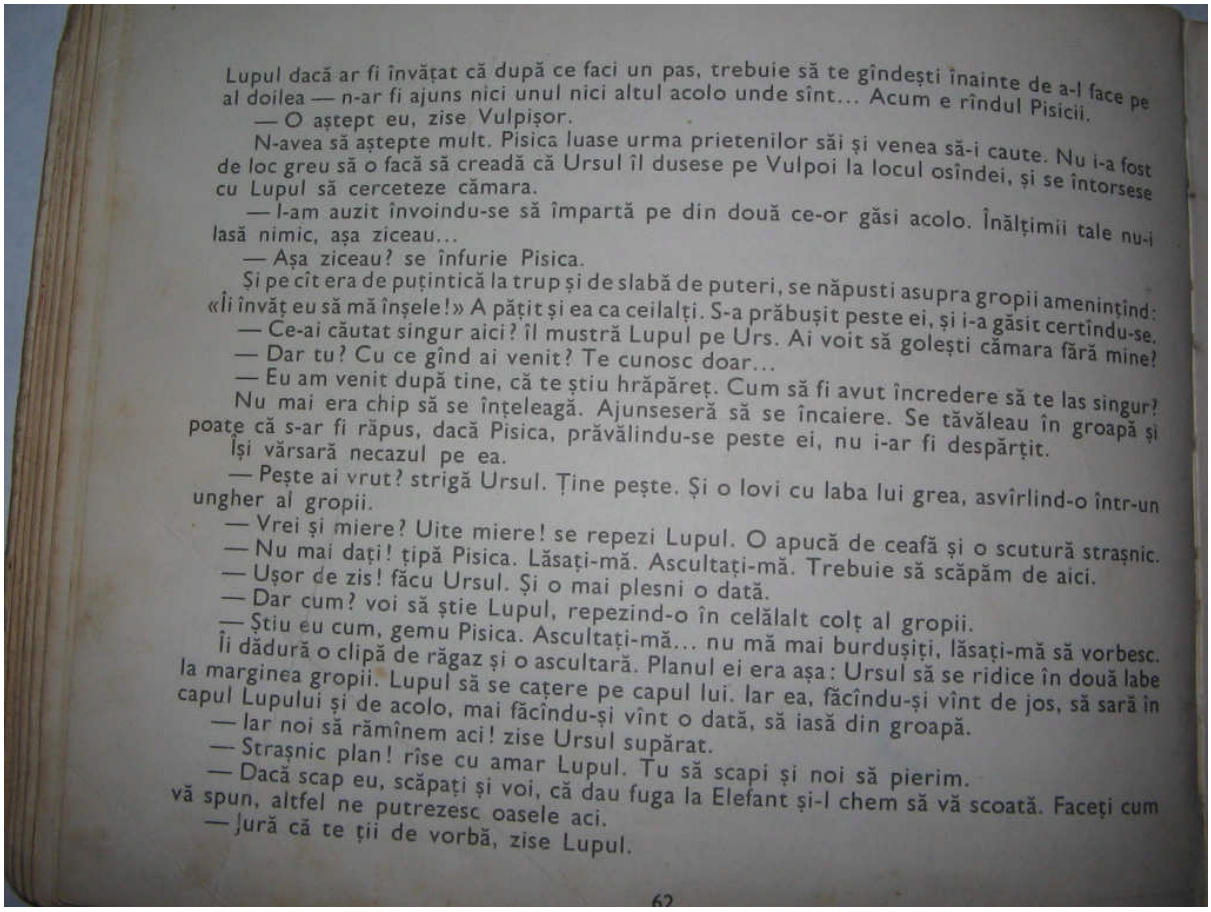

Lupul dacă ar fi învățat că după ce faci un pas, trebuie să te gîndești înainte de a-l face pe al doilea — n-ar fi ajuns nici unul nici altul acolo unde sînt... Acum e rîndul Pisicii.

— O aștept eu, zise Vulpișor.

N-avea să aștepte mult. Pisica luase urma prietenilor săi și venea să-i caute. Nu i-a fost de loc greu să o facă să creadă că Ursul îl dusese pe Vulpoi la locul osîndei, și se întorsese cu Lupul să cerceteze cămara.

— I-am auzit învoindu-se să împartă pe din două ce-or găsi acolo. Înălțimii tale nu-i lasă nimic, așa ziceau...

— Așa ziceau? se înfurie Pisica.

Și pe cît era de puțintică la trup și de slabă de puteri, se năpusti asupra gropii amenințînd: «Îi învăț eu să mă înșele!» A pățit și ea ca ceilalți. S-a prăbușit peste ei, și i-a găsit certîndu-se.

— Ce-ai căutat singur aici? îl mustră Lupul pe Urs. Ai voit să golești cămara fără mine?

— Dar tu? Cu ce gînd ai venit? Te cunosc doar...

— Eu am venit după tine, că te știu hrăpăreț. Cum să fi avut încredere să te las singur?

Nu mai era chip să se înțeleagă. Ajunseseră să se încaiere. Se tăvăleau în groapă și poate că s-ar fi răpus, dacă Pisica, prăvălindu-se peste ei, nu i-ar fi despărțit.

Își vărsară necazul pe ea.

— Pește ai vrut? strigă Ursul. Ține pește. Și o lovi cu laba lui grea, asvîrlind-o într-un ungher al gropii.

— Vrei și miere? Uite miere! se repezi Lupul. O apucă de ceafă și o scutură strașnic.

— Nu mai dați! țipă Pisica. Lăsați-mă. Ascultați-mă. Trebuie să scăpăm de aici.

— Ușor de zis! făcu Ursul. Și o mai plesni o dată.

— Dar cum? voi să știe Lupul, repezind-o în celălalt colț al gropii.

— Știu eu cum, gemu Pisica. Ascultați-mă... nu mă mai burdușiți, lăsați-mă să vorbesc.

Îi dădură o clipă de răgaz și o ascultară. Planul ei era așa: Ursul să se ridice în două labe la marginea gropii. Lupul să se cațere pe capul lui. Iar ea, făcîndu-și vînt de jos, să sară în capul Lupului și de acolo, mai făcîndu-și vînt o dată, să iasă din groapă.

— Iar noi să rămînem aci! zise Ursul supărat.

— Strașnic plan! rîse cu amar Lupul. Tu să scapi și noi să pierim.

— Dacă scap eu, scăpați și voi, că dau fuga la Elefant și-l chem să vă scoată. Faceți cum vă spun, altfel ne putrezesc oasele aci.

— Jură că te ții de vorbă, zise Lupul.

Picture 062 (2048x1536x16M jpeg)

Pisica se jură să nu mai mănînce niciodată șoareci, dacă nu-i scapă teferi. Și se ținu de cuvînt. Cum era să calce un jurămînt atît de greu? Veni cu Elefantul, iar acesta își lăsă trompa în groapă și le strigă să se agațe pe rînd de ea, să-i tragă afară. Ce era pentru Elefant un urs sau un lup? Nimica toată!

Dar nici acum cei doi prieteni nu se înțeleseră fără să se certe. Zorea care mai de care să iasă primul. Se loveau și se îmbrînceau în jurul trompei, care avea să-i scoată la lumină. În cele din urmă, Elefantul le hotărî rînduiala și nu mai avură încotro.

Tot Elefantul hotărî și ce aveau de făcut după ce-i aduse iar la căldura soarelui.

— Ascundeți-vă fiecare pe unde puteți. Eu am să fac tot așa. Are să vină Vulpoiul, să vadă cum o duceți în groapă. De data asta nu mai scapă de judecată.

Dar Vulpoiul nu se mai gîndea la ei. Îi pusese bine și nu le ducea dorul. Se odihnea în vizuină. Vulpoaica plecase după găini, luîndu-l cu ea pe Vulpișor. Crescuse mare și făcuse lucru bun. I se cuvenea o răsplată.

Știindu-l plecat la o încercare grea, Vulpoiul se gîndea cu duioșie la el. Ce mai vulpoi are să fie! Tot gîndindu-se, îl apucă somnul. Dormi adînc și se trezi simțindu-și burta goală. Gustă în grabă ce găsi prin vizuină și se hotărî să se ducă totuși la vrăjmașii lui. Se răfuise cu ei. Îi învățase minte. Nu mai era supărat. Să jure că-i vor da pace și are să le dea drumul.

Se aplecă spre groapă să le spună ce hotărîse. Dar nu mai apucă să vorbească. Se pomeni încolțit din toate părțile. Îl priveau cu ochi amenințători, așteptînd să vadă ce va zice și ce va face. Vulpoiul își măsură o clipă puterile și înțelese că n-avea rost să se încaiere. Cum să-și încerce puterile cu atîția? Elefantul, cu o singură plesnitură de trompă, îl putea zdrobi. Ursul l-ar doborî, dacă l-ar strînge la pieptul lui. Lupului i-ar fi ușor să-l sfîșie cu colții. Chiar și Pisica i-ar scoate ochii cu ghearele. Nu se putea lupta cu patru. Tot cu istețimea trebuia să se dovedească mai tare ca ei.

— Mă predau, făcu Vulpoiul, și, în semn de supunere, se lungi cu botul lipit de pămînt.

— În turn cu el! porunci Elefantul. Are să stea acolo pînă-l vom înfățișa Lăcomiei sale pentru o nouă judecată.

— Din turn nu mai scapi! se grozăvi Pisica.

Îi puseră iar funia de gît și-l duseră la locul hotărît.

Turnul era cioplit în vîrful unui plop, căruia nimeni nu-i știa vîrsta. Umbla vorba că el ar fi bunicul pădurii. Nici chiar stejarul de o sută de ani nu se ițise din pămînt, cînd plopul începuse să se înalțe spre lumina soarelui. În vîrful lui era o celulă îngustă cu gratii

ca o cușcă. Ușa era întărită cu un drug pus de-a curmezișul. Cel închis acolo se hrănea numai cu frunze și cu mugurii pe care plopul însuși i le strecura printre gratii. Datoria plopului era să-l străjuiască și să-l hrănească pe osîndit.

Acolo îl lăsară pe Vulpoi. Și, ca să se asigure că nu va scăpa, îi puseră o funie de gît, legînd-o de gratii.

— Așa! rîse Pisica voinicindu-se, ca și cînd ea ar fi făcut isprava.

Plecară apoi cu toții la palat, să vestească pe Leu despre cele întîmplate. Ursul, Lupul și Pisica erau siguri că de data asta Vulpoiul nu va mai scăpa cu viață și le părea bine. Asta o știa și Elefantul, dar lui îi părea rău. Îi plăcea istețimea Vulpoiului și-i prețuia mintea, care, întocmai ca și a lui, era cu mult mai cuprinzătoare decît a Ursului, a Lupului și a Pisicii. Ar fi vrut să-l ajute pe Vulpoi, dar n-avea cum. Era sfetnic regesc și nu se putea milostivi de cei care calcă poruncile Leului.

Povestea a unsprezecea:

OSPĂȚUL DE SUB PLOP

Vulpișor prinsese o găină golașe și se ducea grăbit spre casă, nerăbdător să-i povestească Vulpoiului cum se tîrîse pe burtă, cum o ochise, cum s-a repezit dintr-o singură zvîcnitură și i-a înfipt dinții în ceafă. Găina nici n-a mai avut timp să cîrîie a primejdie. Pînă să priceapă ce i se întîmplă, s-a trezit în desagă. Răsuna pădurea de glasul lui Vulpișor, iar Vulpoaicei îi creștea inima auzindu-l cîntînd:

«Trece Vulpișor cel mic,
O fi mic, dar e voinic,
Nu se teme de nimic.»

Vestea cea rea le-o aduse un cîrcăiac. Văzuse cum fusese închis Vulpoiul și-i păruse rău, căci îl îngăduia în ungherele întunecate ale vizuinii. Avea să umble mult cu cele patruzeci

Picture 064 (2048x1536x16M jpeg)

de picioare ale lui pînă va găsi vreun adăpost tot atît de bun. Vulpea îl liniști. Va fi binevenit în vizuină. Să poftească oricînd. Dar acum să spună repede. Ce știe? Ce s-a întîmplat?

Cîrcăiacul era tăcut de felul lui. Nu-i plăcea vorba lungă. Le povesti repede ce văzuse și încheie:

— Vulpoiul trăiește. Și chiar dacă l-au închis în turn, tot scapă el...

Cît a vorbit Cîrcăiacul, Vulpișor a chibzuit adînc. Îl învățase o dată Vulpoiul, și nu uitase de atunci, că pripeala și spaima nu sînt bune la nimic. Numai chibzuiala te scapă de greu. Te mai scapă și prietenii, dacă sînt buni și credincioși.

Își aduse aminte de Veveriță. Are s-o cheme și are să se sfătuiască cu ea.

Veverița nu era departe. Cînd se auzi chemată de Vulpișor, lăsă joaca și alergă la el.

— Vreau să-l ajut pe tăticul, zise Vulpișor. Dar cum să fac? Învață-mă.

Veverița nu era numai șugubeață. Era și înțeleaptă. Știa o sumedenie de vorbe cu tîlc, pe care le spunea tocmai atunci cînd era nevoie de ele.

— Zici că vrei să-l scapi pe Vulpoi? Voința e putere mare. Dacă vrei, atunci treaba e pe jumătate făcută. Te ajut și eu. Numai să asculți și să faci ce-ți spun.

— Fac orice, cît de greu, se legă Vulpișor.
— Nici eu nu mă dau înapoi de la nimic, zise Vulpoaica.
— Atunci să mergem la rădăcina plopului cu turnul. Acolo vă spun eu ce trebuie să faceți.
— Ba să ne spui chiar acum, stărui Vulpișor.

Veverița îi făcu pe plac. Ceea ce punea ea la cale îi plăcu atît de mult, încît își uitase supărarea și cînta. De cînd se făcuse mare, luase deprinderea stihuitului. Porni spre plop cîntînd:

«Îl scot din turn pe Vulpoi,
Cît ai zice unu-doi.»

— Ușurel, Vulpișor, îl sfătui Veverița. Întîi să faci isprava și numai după aceea să vorbești despre ceea ce ai făcut.

Ajunseră și se încredințară că totul era întocmai cum le povestise Cîrcăiacul. De jos se vedea cușca cu gratii. La rădăcina plopului, pe trei butuci, sta întinsă o masă, parcă așteptînd oaspeții.

— Masa au pregătit-o după ce l-au închis, îi lămuri Cîrcăiacul. Îl luaseră cu ei, ca să fie de față. Vor să se ospăteze aci, sub ochii Vulpoiului, și să-l batjocorească. S-au dus după merinde. Trebuie să sosească.

— Atunci să ne grăbim, hotărî Veverița.

Îl luă în cîrcă pe Vulpișor și se cățără cu el pînă la turn.

— Eu te țiu. Tu roade gratiile cu dinții, îl învăță ea.

Îl dureau dinții și gingiile, dar izbuti să rupă gratiile făcute din lemn tare. Vulpoiul era liber.

— Cum îl dăm jos? întrebă Vulpișor, știind că Vulpoiul nu poate nici sări ca pisica de la înălțimi, și nici să se cațere.

— Îl iau eu în cîrcă și-l cobor, zise Veverița, apoi mă sui iar și te dau jos pe tine.

Cum se văzu între ai lui, Vulpoiul se grăbi să-i mulțumească Veveriței.

— Cine să te fi ajutat, dacă nu eu? Doar sîntem prieteni. Se adresă apoi lui Vulpișor: Acum treaba e făcută. Poți să te bucuri.

Vulpișor nu se lăsă rugat. Se da tumba cîntînd.

Vulpoiul, Vulpoaica și Veverița se bucurau de voia bună a lui Vulpișor. Cîrcăiacul însă

Picture 066 (2048x1536x16M jpeg)

sta tăcut. Poate că ar fi rîs și el, dar își aduse aminte că gîndacii încă nu învățaseră să rîdă. Se bucura într-un fel pe care nu vi-l pot spune, fiindcă nici eu nu știu cum se bucură gîndacii.

— Ar fi bine să plecați... spuse tot el, grijuliu. În curînd trebuie să sosească vrăjmașii.

— Tăticule, mămico, se rugă Vulpișor cu ochii sticlind, duceți-vă, dar pe mine vă rog să mă mai lăsați aici. Am eu ceva de gînd. Nu vă spun ce anume. Să n-aveți grijă. Mie n-are să mi se întîmple nimic. Dar Ursul, Lupul și Pisica își vor aduce aminte multă vreme de ospățul de sub plop.

Vulpoiul și Vulpoaica se hotărîră să-i facă pe plac. Le plăcea și lor să se arate Vulpișor mai strașnic decît cei trei vrăjmași. Rugară totuși pe Veveriță să stea cățărată în copac, ca să vadă și să le dea de știre dacă i s-ar întîmpla vreun rău. Apoi plecară, cu Cîrcăiacul tupă ei.

Vulpișor rămase singur. Era sprinten și voios. Își aștepta vrăjmașii cîntînd:

«Hai, veniți la masa mare,
Încărcată cu mîncare.»

Din copac, Veverița îi dădu de veste:

— Vin... se apropie... Ascunde-te...

Vulpișor se vîrî sub masă. Tocmai la timp, căci Ursul, Lupul și Pisica sosiră, se apucară să-și deșerte desagii și numaidecît se așezară la ospăț.

— Nu poftești la masă, jupîne Vulpoi? strigă în batjocură Pisica, privind spre cușca din vîrful plopului. Vino... vino dacă poți.

De unde să știe ea că în turn nu era nimeni? Gratiile erau la locul lor. De jos nu se vedea că fuseseră pilite cu dinții.

Începură să se ospăteze, bucuroși că-l știau neputincios și silit să le rabde batjocura.

— Am să vă pun o întrebare, făcu Ursul ca la șezătoare, ducînd la gură un fagure de miere. Toate apele au nisip. Dar este una care n-are. O știți?

— Eu n-o știu, zise Lupul înghițind o halcă de miel.

— Nici eu, mieună Pisica, lingîndu-se pe bot după ce băuse tot laptele dulce dintr-un blid.

— Poate că știe Vulpoiul, zise Ursul, și se ridică în două labe, ca să se uite spre turn. Ehei, Vulpoiule... știi o apă fără nisip?

Nu veni nici un răspuns.

— Nu știi? strigă Ursul. Degeaba te lauzi că ești isteț la minte. Să ți-o spun eu: apa care n-are nisip e lacrima pe care o verși de cînd te-am închis în turn.

Se scularã cîteșitrei de la masă, hohotind, și se apucară să joace în jurul plopului.

«Rîdeți, răilor, își spuse Vulpișor ieșind din ascunzătoare și săltîndu-se pe labele din urmă, ca să ajungă în dreptul mesei. Rîdeți! Dar o să învățați îndată că cine rîde la urmă rîde mai bine». Trase un iepure din cei trei aduși de Lup, îl băgă în traistă și se ascunse iar.

Hora în răstimp se isprăvise. Cei trei se așezară iar.

— Am adus trei iepuri! se miră Lupul. Cine mi-a luat un iepure? Ursule, tu mi l-ai mîncat?

— Nu știu nimic, se miră învinovățitul. Mă bănuiești degeaba. Poate Pisica.

— N-am luat nici un iepure, se apără smiorcăind Pisica, știind ce ar putea păți dacă bănuiala ar cădea asupra ei. Nici nu-mi trebuie. Ai mai văzut vreodată pisică să mănînce iepure? Tot Ursul l-o fi luat.

— Îndrăznești să mă învinovățești pe mine? se supără Ursul, ciocănind-o cu laba lui grea.

Lupul sări s-o scape, că-i ținuse partea, dar nu i-a fost ușor. Ursul îl plesni. Voind să se apere, îl mușcă pe Urs și primi la rîndul său o zgîrietură strașnică de la Pisică. În învălmășeală, nu se mai știa cine în cine dă, cine pe cine mușcă.

Vulpișor nici nu aștepta altceva. Se ridică iar și trase cei doi iepuri care mai rămăseseră. Mai trase brînza și fagurii, golind masa de toate bucatele. Tocmai cînd apucase iar să se ascundă, cu traista doldora de merinde, cearta comesenilor se potolise.

— Poate că n-au fost trei... Voi fi greșit la numărat, zise Lupul. De ce să ne certăm?

— Chiar așa! zise Ursul. Am venit să petrecem, nu să ne supărăm.

Se așezară, dar nu mică le-a fost mirarea văzînd că pe masă nu mai era nimic.

— Cine mi-a mîncat fagurii de miere? țipă ca mușcat Ursul. Erau toți aici și nu mai e nici unul.

— Unde mi-e brînza? mieună Pisica.

— Mai erau doi iepurași... se văită Lupul. I-ați văzut și voi.

Iar se încăierară. Lupul îl învinovăți pe Urs că i-a ascuns iepurii, ca să-i mănînce numai el. Ursul se arătă încredințat că Pisica i-a mîncat fagurii. Pisica se jura că unul sau celălalt i-a furat brînza. Pînă să se dezmeticească ei, Vulpișor se strecură cu desagă cu tot, și o întinse la drum spre vizuină. Comesenii făceau atîta larmă, că nici nu-l simțiră plecînd, tot așa cum nu-l simțiseră cînd le golise masa...

Încăierarea era în toi cînd se ivi Elefantul. Umblase să-i caute și aflînd unde sînt venise

repede să-i găsească.

— Ce-i cu voi? le strigă el. De ce vă certați?

— Ursul e de vină, sări Lupul. Mi-a mîncat iepurii.

— Chiar așa! făcu Pisica, bucuroasă că n-o învinovățise pe ea.

— Mi-a luat fagurii și tot pe mine mă scoate vinovat! strigă Ursul, gata să sară iar la Lup.

— Vă certați pentru mîncare și nu știți că Lăcomia sa Leul s-a îmbolnăvit! N-auziți goarna? Pieriți din ochii mei! Risipiți-vă în pădure și dați tuturor de veste. Cine îl vindecă pe Lăcomia sa primește răsplată mare.

— Îl vindec eu, sări Ursul, dar să mă pună vătaf peste albine.

— Ba eu îl vindec, zise Lupul. Și n-am să-i cer lucru mare. Cîte o oaie pe zi.

— Eu mă pricep la ierburi de leac, se laudă Pisica. Dacă mă face mai mare peste șoareci, îl scap.

— Numai la plată vă e gîndul! se supără Elefantul. Fie. Dar să știți că cine încearcă să-l vindece și nu izbutește va fi pus la pedeapsă grea.

Vorbele Elefantului căzură ca trăsnetul.

— Eu am zis numai așa... își luă seama Ursul.

— Așa ai zis, așa să faci! sări Lupul, bucuros să-l vadă pedepsit pe Urs.

— Să-l vindece Pisica, strigă Ursul. Eu nu mă pricep la leacuri.

— Iarba mea nu e pentru regi! se apără Pisica, speriată de osînda care o aștepta dacă nu-l vindeca pe Leu.

— Isprăviți, strigă Elefantul. Isprăviți, lăudăroșilor și fricoșilor! Pieriți din ochii mei! Dați de veste în pădure că Leul e bolnav. Se va găsi cine să-l vindece pe Lăcomia sa.

Se risipiră, bucuroși că scăpaseră din încurcătură. Plecă și Veverița. Era grăbită să ajungă la vizuina Vulpoiului, să-i spună ce văzuse și ce auzise.

Picture 069 (2048x1536x16M jpeg)

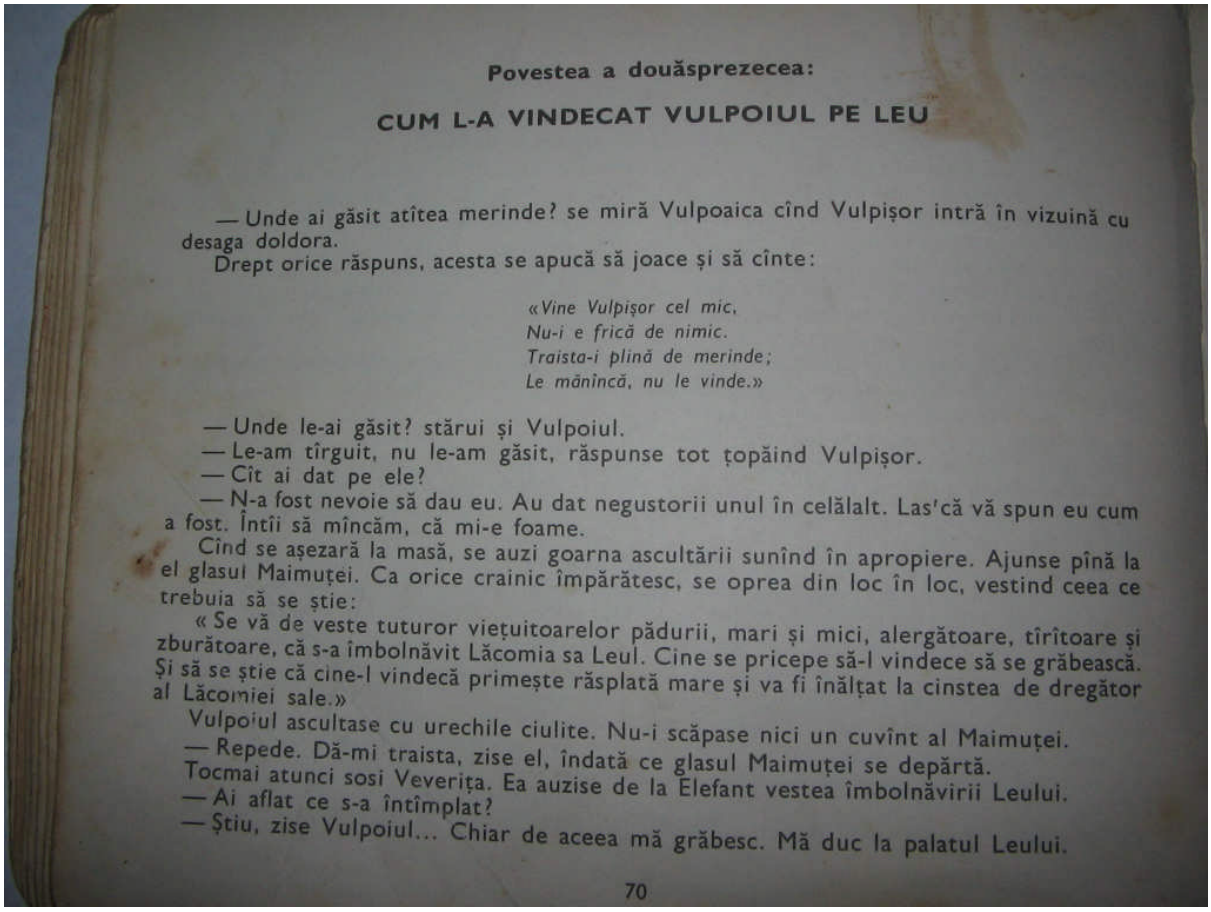

Povestea a douăsprezecea:

CUM L-A VINDECAT VULPOIUL PE LEU

— Unde ai găsit atîtea merinde? se miră Vulpoaica cînd Vulpișor intră în vizuină cu desaga doldora.

Drept orice răspuns, acesta se apucă să joace și să cînte:

«Vine Vulpișor cel mic,
Nu-i e frică de nimic.
Traista-i plină de merinde;
Le mănîncă, nu le vinde.»

— Unde le-ai găsit? stărui și Vulpoiul.

— Le-am tîrguit, nu le-am găsit, răspunse tot țopăind Vulpișor.

— Cît ai dat pe ele?

— N-a fost nevoie să dau eu. Au dat negustorii unul în celălalt. Las'că vă spun eu cum a fost. Întîi să mîncăm, că mi-e foame.

Cînd se așezară la masă, se auzi goarna ascultării sunînd în apropiere. Ajunse pînă la el glasul Maimuței. Ca orice crainic împărătesc, se oprea din loc în loc, vestind ceea ce trebuia să se știe:

« Se vă de veste tuturor viețuitoarelor pădurii, mari și mici, alergătoare, tîrîtoare și zburătoare, că s-a îmbolnăvit Lăcomia sa Leul. Cine se pricepe să-l vindece să se grăbească. Și să se știe că cine-l vindecă primește răsplată mare și va fi înălțat la cinstea de dregător al Lăcomiei sale.»

Vulpoiul ascultase cu urechile ciulite. Nu-i scăpase nici un cuvînt al Maimuței.

— Repede. Dă-mi traista, zise el, îndată ce glasul Maimuței se depărtă.

Tocmai atunci sosi Veverița. Ea auzise de la Elefant vestea îmbolnăvirii Leului.

— Ai aflat ce s-a întîmplat?

— Știu, zise Vulpoiul... Chiar de aceea mă grăbesc. Mă duc la palatul Leului.

— Ce să faci acolo? se miră Veverița.
— Vrei să te prindă vrăjmașii? se miră cu spaimă Vulpoaica.
— Ei să mă prindă pe mine? Eu îi prind pe ei!
— Te pricepi la boli? mai întrebă Veverița. Ai vreun leac?
Ochii Vulpoiului scăpărau scîntei.
— Am leac de răutate, de prostie și de lăcomie.
— Nu te duce, îl sfătui Veverița. Nu semăna zîzanie. Știi doar că ce semeni, aceea culegi.
Stărui și Vulpoaica.
— Nimeni nu se mai gîndește la tine. Lasă-i să te uite. De ce-i silești să-și aducă aminte de necazurile pe care li le-ai făcut?
— Nu vreau să mă uite. Vreau să mă țină minte multă vreme. De aceea mă și duc să dau ochii cu ei, în fața Leului.
— Vulpișor i-a pedepsit, mai stărui Veverița. Am fost de față. Am văzut cum i-a lăsat flămînzi și cum s-au încăierat, învinovățindu-se unul pe celălalt că și-au furat merindele.
— Va să zică ale lor sînt! înțelese acum Vulpoaica.
— Sigur, rîse Vulpișor. Dar nu ne mai așezăm o dată la masă?
— Nu-mi ajunge cît i-ai pedepsit tu, zise Vulpoiul. Vreau să-i mai pedepsesc și eu!
— Cine nu se mulțumește cu puțin, nici de mult n-are parte. Cîteodată pierde și ce a dobîndit, zise îngrijorată Veverița.
— Isteață vorbă, recunoscu Vulpoiul. Dar istețimea se judecă după fapte, nu după vorbe.
— Are să te prindă Elefantul. Tu ești slab, el e puternic.
— Nu e mai puternic ca înțelepciunea.
— Dreaptă vorbă, recunoscu Veverița. Dar dacă te duci acolo, nu te dovedești înțelept.
— Ba da, că mă duc să-l vindec pe Leu... sau cel puțin pe Urs, pe Lup și pe Pisică.
— Dar ei nu sînt bolnavi, se amestecă Vulpișor.
— Ba sînt. Lupul e lacom, Ursul e avar, Pisica e mincinoasă. Se vindecă greu bolile astea, dar se vindecă! Așteptați-mă, mă întorc îndată.
În drum spre palatul Leului, Vulpoiul adună ierburi la întîmplare, fără să știe la ce sînt bune. Auzise că și vracii din toată lumea fac așa. Încearcă pe seama bolnavului, una după alta, ierburile de leac. Cîteodată se nimeresc. Poate să aibă și el norocul să dea peste leacul Leului. Dar dacă se va întîmpla altfel? Dacă Leul moare? Cum va potrivi el lucrurile ca să scape din primejdia în care intră de bunăvoie? «Eh, își zise el, văd eu... mă descurc

Picture 071 (2048x1536x16M jpeg)

eu... Oricum, trebuie să încerc... numai cine caută găsește...»

Peste tot palatul se lăsase o liniște de plumb, pe care arșița soarelui de miez de vară o făcea parcă și mai grea. Sfetnicii, curtenii, slugile, se mișcau abia simțite, ca să nu tulbure odihna Leului, care gemea răsturnat în jilțul lui de rege. Avea fierbințeală mare. Termometrul arăta o sută de grade.

— Foarte bine... foarte bine... făcu Ursul... un bolnav ca Lăcomia ta nu poate să aibă temperatură ca oricare supus de rînd.

— Ba e rău, își zise Elefantul, legănîndu-și trompa a îngrijorare. Apoi se adresă sumedeniei de animale care se aflau de față: Nu vrea nimeni să-l vindece pe Lăcomia sa?

Nu se auzi nici un răspuns. Fiecare aștepta să încerce altul. Nereușita se pedepsea cu osîndă grea. Cine să fie bucuros de pedeapsă?

Leului îi ajunse la ureche, ca prin vis, îndemnul Elefantului și din liniștea care se așternuse peste vorbele lui înțelese că nu mai era nici o speranță. Dar iată că tocmai cînd îl munceau asemenea gînduri negre, năvăli Maimuța, se dădu de trei ori peste cap, în semn de plecăciune, și vesti cu glas tare:

— Lăcomia ta, a venit Vulpoiul să te vindece.

Vorbele Maimuței fură acoperite de strigătele furioase ale celor de față. Nu mai țineau seama de boala Leului. Vulpoiul era osîndit să zacă în turn. A scăpat de acolo? Și cuteza să se înfățișeze la palat?

Cel mai tare se auzeau glasurile Ursului, Lupului și Pisicii.

Pe Vulpoi îl lăsaseră în turn, zăvorît și priponit. Cum să fi venit aici?

— Iar eu vă spun că e la poarta palatului, repetă Maimuța. A venit să-l vindece pe Lăcomia sa.

— A fugit din turn, mieună speriată Pisica.

— Mă duc să-l strîng în brațe, făcu Ursul.

— Vin și eu, să-i înfig colții, sări Lupul.

— Așteptați! tună Elefantul. Să hotărască Lăcomia sa.

Se aplecă la urechea Leului și-i șopti cu glas blajin: «A venit Vulpoiul. Vrea să te vindece. Să-l las să încerce? Ce poruncești?»

— E un prefăcut și un înșelător, sări Ursul. Să nu-l crezi.

— A pus iar ceva la cale, întări Lupul.

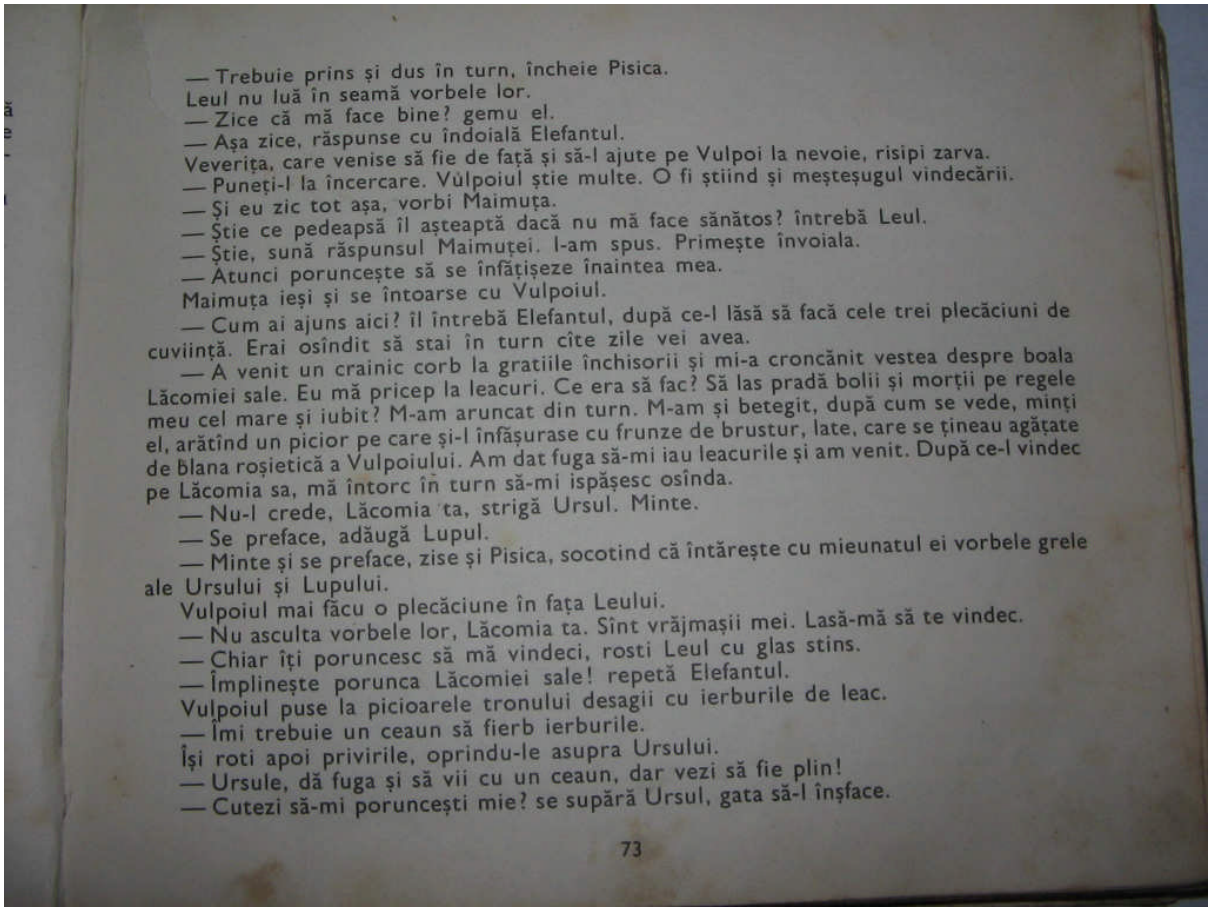

— Trebuie prins și dus în turn, încheie Pisica.
Leul nu luă în seamă vorbele lor.
— Zice că mă face bine? gemu el.
— Așa zice, răspunse cu îndoială Elefantul.
Veverița, care venise să fie de față și să-l ajute pe Vulpoi la nevoie, risipi zarva.
— Puneți-l la încercare. Vulpoiul știe multe. O fi știind și meșteșugul vindecării.
— Și eu zic tot așa, vorbi Maimuța.
— Știe ce pedeapsă îl așteaptă dacă nu mă face sănătos? întrebă Leul.
— Știe, sună răspunsul Maimuței. I-am spus. Primește învoiala.
— Atunci poruncește să se înfățișeze înaintea mea.
Maimuța ieși și se întoarse cu Vulpoiul.
— Cum ai ajuns aici? îl întrebă Elefantul, după ce-l lăsă să facă cele trei plecăciuni de cuviință. Erai osîndit să stai în turn cîte zile vei avea.
— A venit un crainic corb la gratiile închisorii și mi-a croncănit vestea despre boala Lăcomiei sale. Eu mă pricep la leacuri. Ce era să fac? Să las pradă bolii și morții pe regele meu cel mare și iubit? M-am aruncat din turn. M-am și betegit, după cum se vede, minți el, arătînd un picior pe care și-l înfășurase cu frunze de brustur, late, care se țineau agățate de blana roșietică a Vulpoiului. Am dat fuga să-mi iau leacurile și am venit. După ce-l vindec pe Lăcomia sa, mă întorc în turn să-mi ispășesc osînda.
— Nu-l crede, Lăcomia ta, strigă Ursul. Minte.
— Se preface, adăugă Lupul.
— Minte și se preface, zise și Pisica, socotind că întărește cu mieunatul ei vorbele grele ale Ursului și Lupului.
Vulpoiul mai făcu o plecăciune în fața Leului.
— Nu asculta vorbele lor, Lăcomia ta. Sînt vrăjmașii mei. Lasă-mă să te vindec.
— Chiar îți poruncesc să mă vindeci, rosti Leul cu glas stins.
— Împlinește porunca Lăcomiei sale! repetă Elefantul.
Vulpoiul puse la picioarele tronului desagii cu ierburile de leac.
— Îmi trebuie un ceaun să fierb ierburile.
Își roti apoi privirile, oprindu-le asupra Ursului.
— Ursule, dă fuga și să vii cu un ceaun, dar vezi să fie plin!
— Cutezi să-mi poruncești mie? se supără Ursul, gata să-l înșface.

Picture 073 (2048x1536x16M jpeg)

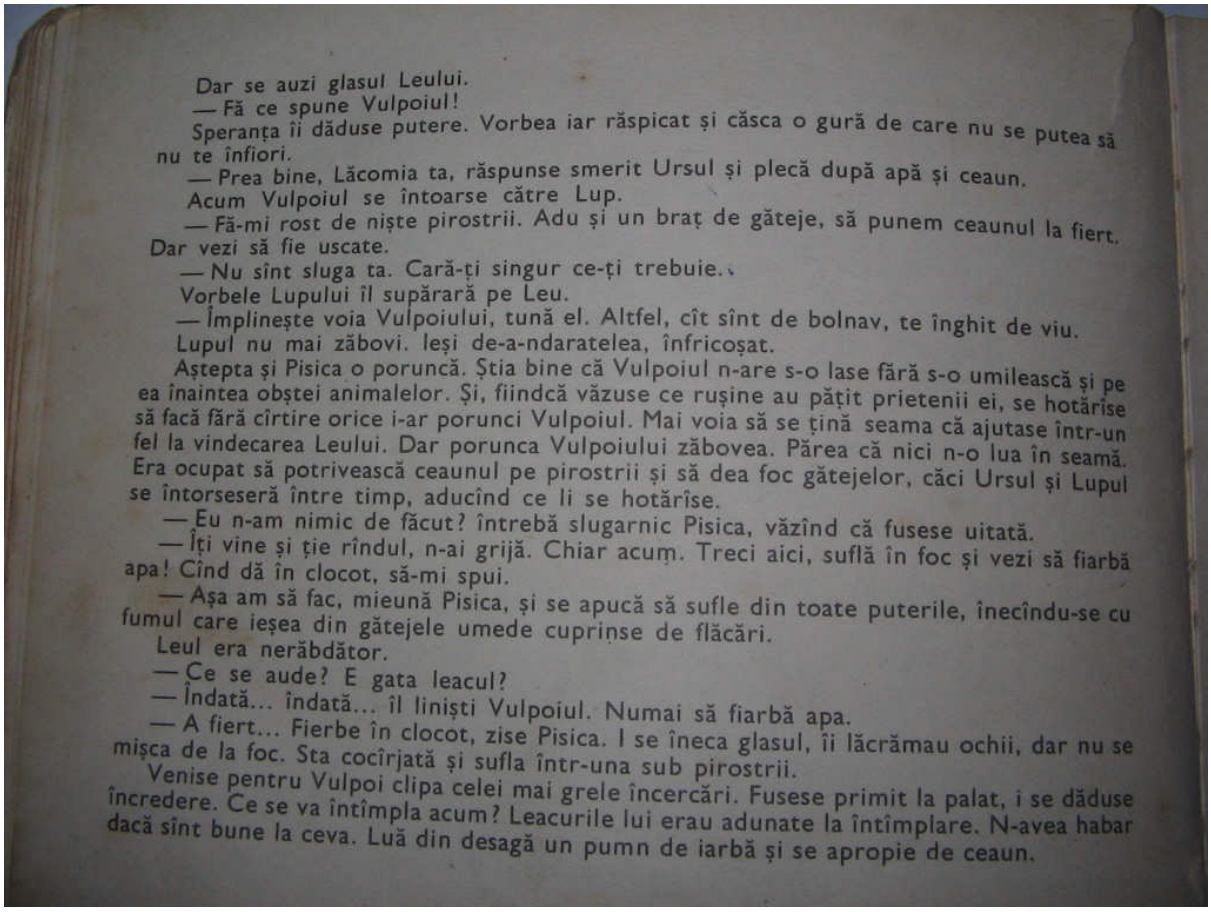

Dar se auzi glasul Leului.

— Fă ce spune Vulpoiul!

Speranța îi dăduse putere. Vorbea iar răspicat și căsca o gură de care nu se putea să nu te înfiori.

— Prea bine, Lăcomia ta, răspunse smerit Ursul și plecă după apă și ceaun.

Acum Vulpoiul se întoarse către Lup.

— Fă-mi rost de niște pirostrii. Adu și un braț de găteje, să punem ceaunul la fiert. Dar vezi să fie uscate.

— Nu sînt sluga ta. Cară-ți singur ce-ți trebuie.

Vorbele Lupului îl supărară pe Leu.

— Împlinește voia Vulpoiului, tună el. Altfel, cît sînt de bolnav, te înghit de viu.

Lupul nu mai zăbovi. Ieși de-a-ndaratelea, înfricoșat.

Aștepta și Pisica o poruncă. Știa bine că Vulpoiul n-are s-o lase fără s-o umilească și pe ea înaintea obștei animalelor. Și, fiindcă văzuse ce rușine au pățit prietenii ei, se hotărîse să facă fără cîrtire orice i-ar porunci Vulpoiul. Mai voia să se țină seama că ajutase într-un fel la vindecarea Leului. Dar porunca Vulpoiului zăbovea. Părea că nici n-o lua în seamă. Era ocupat să potrivească ceaunul pe pirostrii și să dea foc găteielor, căci Ursul și Lupul se întorseseră între timp, aducînd ce li se hotărîse.

— Eu n-am nimic de făcut? întrebă slugarnic Pisica, văzînd că fusese uitată.

— Îți vine și ție rîndul, n-ai grijă. Chiar acum. Treci aici, suflă în foc și vezi să fiarbă apa! Cînd dă în clocot, să-mi spui.

— Așa am să fac, mieună Pisica, și se apucă să sufle din toate puterile, înecîndu-se cu fumul care ieșea din găteielor umede cuprinse de flăcări.

Leul era nerăbdător.

— Ce se aude? E gata leacul?

— Îndată... îndată... îl liniști Vulpoiul. Numai să fiarbă apa.

— A fiert... Fierbe în clocot, zise Pisica. I se îneca glasul, îi lăcrămau ochii, dar nu se mișca de la foc. Sta cocîrjată și sufla într-una sub pirostrii.

Venise pentru Vulpoi clipa celei mai grele încercări. Fusese primit la palat, i se dăduse încredere. Ce se va întîmpla acum? Leacurile lui erau adunate la întîmplare. N-avea habar dacă sînt bune la ceva. Luă din desagă un pumn de iarbă și se apropie de ceaun.

— Acum să nu se audă nici o șoaptă și să nu miște nimeni. Trebuie să descînt ierburile, ca să scot leacul din ele. Se ridică în două labe și țopăi în jurul ceaunului:

«Pun în apă
Rădăcină
De minciună
Gogonată
Și umflată,
Chiar de mine adunată
Și cu mofturi descîntată.»

— Ce rădăcină? întrebă bănuitor Ursul. Unde crește?

— Crește unde nu te privește, îi răspunse Vulpoiul. Nu întreba, că se coclește și nu mai lecuiește.

— Ursule, strigă iar Leul, îngrijorat de vorbele Vulpoiului, stai la locul tău și nu te amesteca.

Vulpoiul își continuă descîntecul.

«Iarbă de leac neumblată,
Niciodată încercată,
Frămîntată,
Descîntată,
Și bine amestecată
Cu o labă de pisică-nfuriată.»

Se întoarse către Pisică:

— Amestecă fiertura cu laba dreaptă.

— Să-mi bag laba în apă fiartă?

— Trebuie... Altfel se strică leacul și moare Lăcomia sa.

— Fă ce poruncește Vulpoiul! zise cu un răget înfricoșător Leul, căruia răul începuse să-i treacă numai la gîndul că are să se vindece. Nici nu fusese prea bolnav. Mîncase un bou întreg și-i căzuse greu. Acum, după o zi de nemîncare și odihnă, se simțea mai bine. Dar

Picture 075 (2048x1536x16M jpeg)

cît era el de Leu și de rege, nu-și da seama de asta. Credea că leacul Vulpoiului începuse să-l vindece înainte chiar de a sorbi din el. Cu atît mai mult îi va folosi, după ce-l va fi înghițit.

Pisica n-avu încotro. Băgă o labă în apa fierbinte.

— *Frige!*

Vulpoiul îi apăsă laba în apă:

— Dacă frige, înseamnă că leacul e bun... Ursule... Lupule... jucați în jurul ceaunului... repede... repede... și ziceți după mine:

«Joc să iasă leacul tare,
Numai bun de vindecare.
Joc să uit de răzbunare,
Să-mi treacă de supărare.»

Lupul și Ursul ce erau să facă? Se supuseră. Țopăiră în jurul ceaunului, rostind vorbele de batjocură pe care le scornise chiar atunci Vulpoiul. Nici Pisica nu sta. Amesteca de zor. Degeaba se văita: «Miau, miau... Nu mai vreau». N-o lua nimeni în seamă. În cele din urmă, nemaiputînd să rabde, se rugă de Vulpoi:

— Iartă-mă. Nu mai fac.

Vulpoiul, făcîndu-se că n-a auzit bine vorba ei, porunci Lupului:

— Gustă fiertura și spune-mi ce gust are.

— Întîi să suflu-n ea... că frige.

— Nu sufla, că-i piere gustul. Soarbe-o fierbinte!

Lupul n-avu încotro. Dădu pe gît un linguroi de apă fiartă.

— Mi-a fript mațele, strigă el.

— Nu întreb de asta. Întreb dacă e amară.

— Amară nu e... E mai mult dulceagă...

— Dacă e dulceagă, înseamnă că e bună. Ursule, ia ceaunul de pe foc... Așa... Pisico, suflă să se răcorească, s-o poată înghiți Lăcomia sa. Suflă și tu, Ursule... și tu, Lupule... suflați... mai tare... un... doi... un... doi... mai tare, Ursule... Umflă-ți bojocii, Pisico... Nu fi leneș, Lupule... un... doi... mai tare... mai tare.

Îi lăsă să sufle pînă văzu că-și pierd răsuflarea. Numai atunci îi iertă. Avea și cu Elefantul o răfuială. El îl închisese în turn. N-are să plece de aci fără să-i plătească și lui.

Picture 076 (2048x1536x16M jpeg)

— Elefantule! Ia ceaunul cu fiertura și du-l la cinstita gură a Lăcomiei sale. Să-l bea pînă la fund. Să nu lase nici o picătură. Grăbește-te.

— Cu mine vorbești? se miră supărat Elefantul. Mie-mi poruncești? Du-i-l singur!

N-a fost nevoie să poruncească Leul. Ursul, Lupul și Pisica săriră într-un glas:

— E porunca Lăcomiei sale! mormăi Ursul.

— Fă ce zice Vulpoiul! urlă Lupul.

— Ia ceaunul și du-l Lăcomiei sale! mieună poruncitor Pisica.

Leul înghiți leacul dintr-o sorbitură.

— Mi-e cald, se văită el.

— Nu îndeajuns, hotărî Vulpoiul. Trebuie să-ți fie și mai cald. Cu ce să te învelesc?

Își roti iar privirile și se opri cu ochii la Urs.

— Scoate-ți blana și dă-o Elefantului, să-l acopere pe Lăcomia sa.

— Cum o să-i dau blana? făcu Ursul îngrozit. Înțelegea că Vulpoiul vrea să-l batjocorească. Avea să fie singurul urs chilug din lume.

— Trebuie! făcu necruțător Vulpoiul. Altfel nu se vindecă... Moare.
— Blana... blana... gemu Leul, îngrozit la gîndul morții.
— Lupule și tu, Pisico, porunci Elefantul, ajutați-mă să scot blana Ursului.
Săriră cîteșitrei, îi mai ajutară și alții, și, într-o clipă, Ursul rămase fără blană.
— Acum e bine, zise Vulpoiul, după ce Leul fu învelit cu blana Ursului. Lăcomiei sale are să-i fie cald și are să se facă bine. Ieșiți cu toții afară. Am să-l veghez eu.
În tăcerea care se lăsase, Vulpoiul auzi pe Urs amenințîndu-l:
— Ne mai întîlnim noi, Vulpoiule. Pînă nu mă împodobesc cu blana ta, n-o să am liniște.
— Deh! îl luă în rîs Vulpoiul, numai să fii în stare. Apoi adăugă, tot în șoaptă: Am văzut eu o dată la o fîntînă un lup în piele de oaie. Acum văd un leu în blană de urs. Dacă mi-o fi dat, o să văd și un urs în blană de vulpe. Dar pînă atunci mai e! Plecați! Lăcomiei sale îi trebuie liniște.

Palatul se golise. Lîngă Leul adormit nu mai rămăsese decît Vulpoiul. Ce să facă? Parcă tot mai bine ar fi fost să fugă. Leul ar putea să moară. De ce să se lase prins? Are să se ducă acasă, să se ascundă sub niște crengi uscate. Dar pe unde să fugă? Elefantul și Maimuța păzeau ușa. Nici Ursul, Lupul și Pisica nu se vor fi grăbit. Se țineau prin apropiere, ca să nu-l lase să scape de pedeapsă, dacă se va dovedi că leacurile lui au fost mincinoase.

Nu stătu mult pe gînduri. Se urcă pe fereastră, își făcu vînt, sări și o întinse la drum. Alergînd își aduse aminte de o vorbă pe care i-o spusese o dată o cintează: «Minciuna ține de dimineață pînă la prînz, dar n-apucă niciodată cina.» Îl cam neliniștea vorba asta, dar era prea tîrziu să se mai gîndească la el. «Orice ar fi să se întîmple, scap eu», își zise încrezător în mintea lui ascuțită.

Amurgise de mult. Soarele nu mai dogorea. Aerul era greu de zăpușeală.

Trubadurul se opri. Obosise, ar fi vrut să se odihnească, dar ascultătorii îl copleșeau cu întrebările. S-a vindecat Leul? Vulpoiul a scăpat de pedeapsă? Ce-au mai încercat să-i facă Ursul, Lupul și Pisica?

Ar fi vrut să le răspundă, să le facă oamenilor pe plac.

Unii îi turnară cidru, alții îl îmbiau să mănînce. Le plăceau glasul, poveștile lui, iar tîlcul vorbelor acestora le dădeau speranță. Să le mai spună... vor să mai asculte. Ce s-a mai întîmplat la palat? Leul a murit sau mai trăiește? Dar Vulpoiul a pățit ceva?

În zare, luna, palidă încă, se ițea din neguri. Trubadurul își adună puterile închipuirii. Cidrul îi limpezise mintea, risipind ceața oboselii.

— Să-l dăm uitării pentru o clipă pe Vulpoi. Pe Leu să-l mai lăsăm să doarmă. Pînă se trezește el...

Își luă chitara, îi ciupi corzile și povesti cu glasul lui catifelat.

Povestea a treisprezecea:

VULPIȘOR O PEDEPSEȘTE PE PISICĂ

Vulpoiul nu ieșea din vizuină. Pădurea o cerceta Vulpoaica. Ea umbla să afle de la unii și de la alții ce primejdii îl mai pîndesc. Știa de la Veveriță că Ursul și Lupul nu se gîndeau decît la răzbunare. Rămăseseră în preajma palatului. Iar ca să știe de unde să-l ia pe Vulpoi, dacă Leul nu s-ar mai trezi, o trimise pe Pisică să afle unde se ascunde. Se ducea și Vulpișor după hrană. Crescuse, prinsese puteri, era cutezător. Umblînd după ale gurii ajunse dincolo de marginea pădurii, la o vie unde veneau găinile să ciugulească boabele de struguri căzute de pe araci.

Acolo se întîlni cu Pisica.

— Bună vreme, Vulpișor, îl întîmpină aceasta. Tocmai te căutam. Să fim prieteni. Du-mă la Vulpoi, să mă fac prietenă și cu el.

Glasul Pisicii suna plăcut, dar lui Vulpișor nu-i venea să se încreadă. Îl învățase Vulpoiul că sînt unii care se pricep să-și îndulcească vorba și să-și ascundă gîndul.

— Te-aș duce, făcu el, prefăcîndu-se întristat, dar nici eu nu mai dau de urma lui. S-a dus la palat, să-l vindece pe Leu, și nu s-a mai întors. Ce i se va fi întîmplat acolo, nu știu, că n-am aflat.

«Așadar, Vulpoiul nu e în vizuină», își zise Pisica. Bun! Trebuie să afle totuși unde s-a ascuns. Are să-l ia zălog pe Vulpișor. A pus ea într-un loc o capcană. Are să-l priponească acolo. Vulpoiul va afla că Vulpișor e prins, va veni să-l scape și atunci...

— Cum văd, umbli după hrană. Dar ce cauți tocmai la vie?... Ah, mi se pare că ghicesc.

Picture 079 (2048x1536x16M jpeg)

Ai mînca struguri, dar n-ajungi pînă la ei. Dacă ne împăcăm, și ne împrietenim, mă cațăr eu pe araci, ciugulesc boabe pîrguite, cu zeamă dulce și parfumată și ți le arunc jos. Vrei?

Lui Vulpișor i-ar fi plăcut într-adevăr să mănînce struguri. I se ivise un prilej minunat. De ce n-ar încerca? Ce rău poate să-i facă Pisica? E mică și slabă.

— Nu mă crezi? se arăta mirată Pisica. Am spus eu vreodată minciuni?

— Eh... s-a mai întîmplat...

— Să uităm ce s-a întîmplat. Acum nu mint. Aține-te la aracul ăsta. Înfige bine picioarele dinainte... Așa...

Îl făcuse să-și bage picioarele într-o capcană pe care o știa acolo de cînd ea însăși se prinsese și abia scăpase cu laba julită. Cît s-a lins pînă s-a vindecat!

— Acum mișcă, dacă poți, îl batjocori Pisica, după ce-l văzu prins.

Lui Vulpișor îi era mai mult rușine decît frică. Ce-o să zică Vulpoiul, cînd va afla că s-a lăsat prins ca un șoricel? Cum să scape? Și cum s-o pedepsească pe înșelătoare?

Trubadurul se opri din povestit și — așa cum făcea întotdeauna cînd îi seca izvorul închipuirii — își struni chitara și cîntă:

«Așa, Pisica cea haină
L-a prins în laț pe Vulpișor;
El n-avea, bietul, altă vină
Decît c-a fost încrezător.»

— Dar a scăpat? îl întrebă, întrerupîndu-i cîntecul, un om din mulțime.

— Firește. S-a prefăcut nepăsător, Ca și cum nici n-ar fi fost prins într-o capcană.

— Eu zic să ne mai odihnim, i-a spus el Pisicii. Voiam tocmai să-ți povestesc o întîmplare cu o pisică și un vulpișor oarecare.

Pisicii îi plăceau poveștile. Iarna sta pe cuptor torcînd și trăgea cu urechea la vorbele unora și altora, ca să afle și ea ce-i prin lume. I-ar fi părut rău să nu asculte povestea Vulpișorului. Timp avea destul.

— Dacă mi-o spui, și dacă e frumoasă, îți dau drumul, minți ea. Cum o cheamă pe pisica din povestea ta?

Vulpișor se prefăcu încrezător și-i răspunse cîntînd:

Picture 080 (2048x1536x16M jpeg)

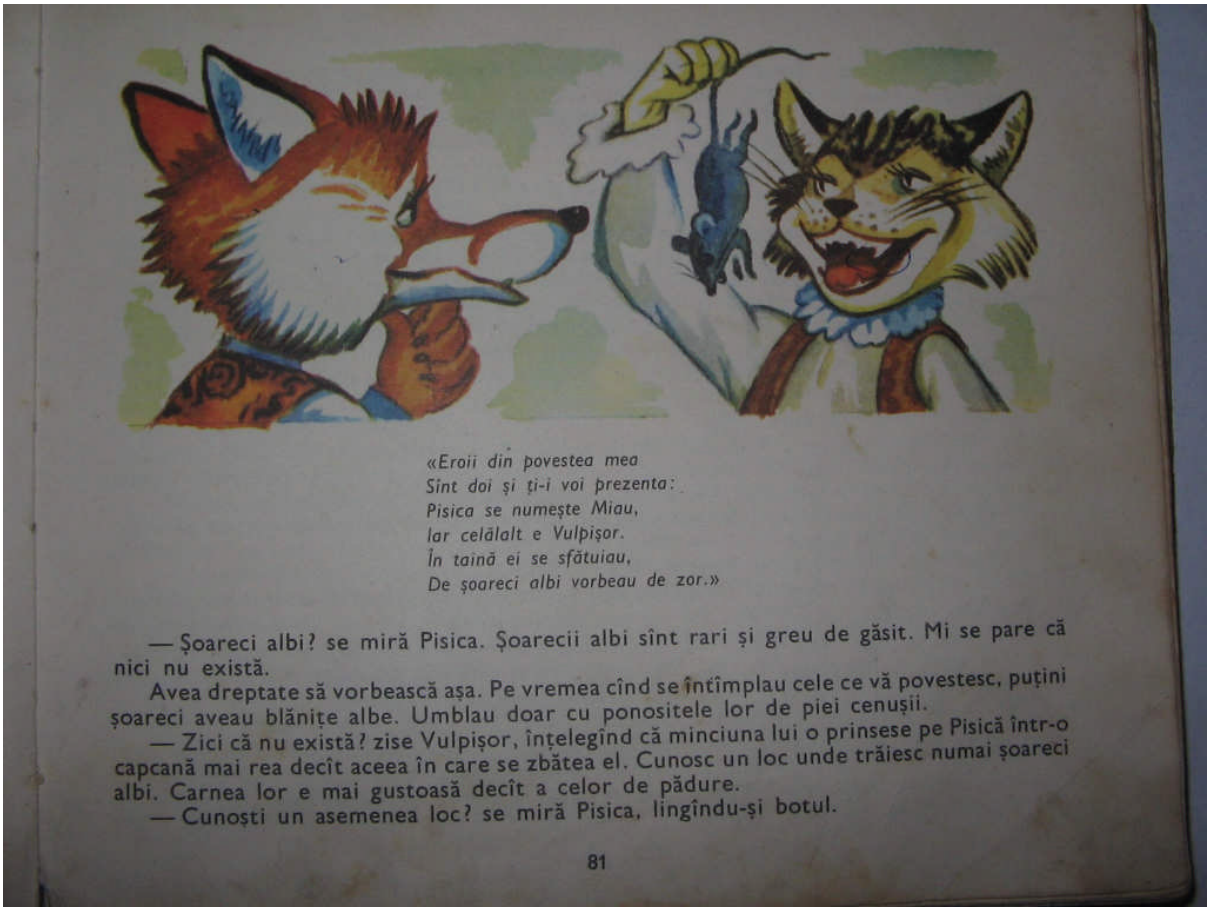

«Eroii din povestea mea
Sînt doi și ți-i voi prezenta:
Pisica se numește Miau,
Iar celălalt e Vulpișor.
În taină ei se sfătuiau,
De șoareci albi vorbeau de zor.»

— Șoareci albi? se miră Pisica. Șoarecii albi sînt rari și greu de găsit. Mi se pare că nici nu există.

Avea dreptate să vorbească așa. Pe vremea cînd se întîmplau cele ce vă povestesc, puțini șoareci aveau blănițe albe. Umblau doar cu ponositele lor de piei cenușii.

— Zici că nu există? zise Vulpișor, înțelegînd că minciuna lui o prinsese pe Pisică într-o capcană mai rea decît aceea în care se zbătea el. Cunosc un loc unde trăiesc numai șoareci albi. Carnea lor e mai gustoasă decît a celor de pădure.

— Cunoști un asemenea loc? se miră Pisica, lingîndu-și botul.

— Sigur. Și te-aș fi dus să vezi, dacă te-ai fi arătat prietenoasă cu mine. Acum nu mai am ce face... Stau în capcană... Dar nu sînt supărat că m-ai amăgit. Aci am s-o duc bine. Cad de sus boabe pîrguite... Am să mă satur de struguri.

Pisica rămase descumpănită. Tare i-ar fi plăcut să mănînce șoareci albi. Dar cum să facă? Își prefăcu iar glasul, mieunînd prietenos:

— Cu capcana a fost o glumă. N-aveam de gînd să te las aici. Îți dau drumul. Dar mă duci la șoarecii albi?

Vorbind, își făcea socoteala că are să-l mai prindă o dată. Întîi să afle unde e locul cu hrana minunată din care nu gustase pînă atunci nici o pisică.

— Te duc, sigur, zise Vulpișor, bucuros că tot el avea să se dovedească mai isteț la minte.

Porniră la drum ca niște buni prieteni. Cunoștea și Vulpișor un loc cu o capcană mare, atît de mare că putea să cuprindă și o pisică. Un șoricel de cînepă alb, prins în arcuri, se mișca părînd viu și atrăgea în cursă alți șoareci adevărați.

— Aci e orașul șoarecilor albi, zise Vulpișor. Uite unul, și-i arătă ghemotocul de cînepă albă.

— Numai unul? se miră Pisica.

— E paznicul orașului... Veghează să nu pătrundă nimeni între zidurile lui, îngropate în pămînt. Dar dacă te strecori binișor, să nu te simtă, și-i bagi dinții în ceafă, îți va fi ușor să intri și să-ți alegi șoareci albi, după poftă: mici și fragezi, mari și rotofei.

Pisica nu stătu pe gînduri. Dar, cum puse o labă, pereții cursei se închiseră în jurul ei. Nu mai era chip să scape.

— Ajută-mă, Vulpișor... se ruga ea. Nu mă lăsa aci...

— Ba aci te las, îi răspunse Vulpișor. Să te scoată Ursul și Lupul, că ești iscoada lor. Se auzi atunci glasul lui Grivei... Pe vremea aceea pisicile încă nu se certaseră cu cîinii.

— Grivei, se rugă Pisica, Scapă-mă. N-am făcut nici un rău... M-a închis Vulpișor degeaba.

— Te scot! o încredință Grivei. Dar numai dacă te iei la trîntă cu mine. Trebuie să se aleagă odată între noi doi, ca să se știe cine e mai tare. Primești?

— Primesc orice! minți Pisica, grăbită să scape. Dar scoate-mă de aci.

Cum deschise Grivei cursa, Pisica dădu să fugă. Nici nu se gîndea să se încaiere. Nu era curajoasă. Punea pe alții să se bată. Dar Grivei se luă după ea, o ajunse din urmă și o scutură să-i ajungă și să-i prisosească. N-a scăpat de colții lui decît sărind într-un copac, unde a rămas pînă i s-au vindecat rănile.

Picture 082 (2048x1536x16M jpeg)

Povestea a patrusprezecea:

VULPOIUL ÎN MARE CINSTE

Erau mulțumiți, dar liniștiți nu puteau fi. Scăpaseră de multe, dar apăsau primejdii grele peste viața lor. Vulpișor le povestise ce s-a întîmplat la vie. Știau ce avea să mai urmeze. Pisica are să dea fuga la Lup și la Urs și cu toții se vor duce la Elefant să se plîngă de Vulpișor. Vor înfățișa lucrurile ca și cum Vulpișor ar fi fost de vină și vor cere să fie pedepsit. Mai era și o altă primejdie. Nu știau ce se mai întîmplase cu Leul. Dacă leacurile n-au fost bune și a murit? De la cine putea Vulpoiul să aștepte iertarea? Se vor năpusti din toate părțile asupra sa. Chiar Ursul îi va pune streangul de gît. Parcă-l vede pe Lup și pe Pisică țopăind în jurul spînzurătorii... Dar dacă totuși Leul n-a murit? Dacă s-a făcut bine? Vrăjmașii îl vor minți spunînd că ei îl vindecaseră. Iar Leul le va da crezare. Altfel de ce ar fi fugit? De ce n-a așteptat să-și ia răsplata?

Toate gîndurile astea negre întunecau bucuria Vulpoiului. Iar Vulpoaica, văzîndu-l dus pe gînduri, sta într-un colț și-și ștergea lacrimile. Se întristase și Vulpișor de atîta jale.

— Eu aș zice să fugiți și să vă ascundeți, îi sfătui Veverița, prietena lor bună.

— Eu să fug? se supără Vulpoiul. Ce fel de prieten ești, dacă mă înveți să fug? Stau aci. Și dacă va fi nevoie, voi găsi iar mijlocul să pedepsesc pe oricine va încerca să-mi facă rău.

— Cum am pedepsit-o eu pe Pisică! zise, mîndru de sine, Vulpișor. Tăticul are dreptate.

Vorbele astea o întristară. Nu merita să fie mustrată tocmai ea, care sărise de atîtea ori să-i ajute.

— Prieten e cine te învață de bine, nu cine-ți laudă nebuniile, răspunse ea. Ați uitat cît de puternici sînt vrăjmașii voștri?

— Puterea fără înțelepciune e ca trunchiul fără picioare, răspunse Vulpișor.

— Ai auzit? făcu mulțumit Vulpoiul. Pînă și un copil știe... Nu te supăra, Veveriță. Nu fugim. Să poftească cine vrea. Găsim noi ac de cojocul orișicui.

Tocmai atunci se auzi răsunînd în apropiere goarna ascultării. Ajungea pînă la ei zvon de glasuri și tîrșit de pași.

— Vin! făcu Vulpoaica îngrozită... să fugim!

— Nu se mai poate, răspunse de la fereastră Vulpișor. Elefantul stă de pază la intrarea în vizuină.

N-apucă să isprăvească și Pisica se strecură înăuntru, urmată de Lup și de Urs. Intrau după mărime, făcîndu-și loc anevoie prin deschizătura tăiată pe măsura vulpilor, nu a ursilor și lupilor.

Vulpoiul sta gata de trîntă. Se pregătise și Vulpoaica, deși era pașnică de felul ei. Iar Vulpișor abia aștepta să-și încerce puterile. Chiar și Veverița, slabă cum era, sta gata să sară la încăierare. Dar s-au pregătit degeaba, căci, spre mirarea lor, Ursul, Lupul și Pisica se rînduiseră unul lîngă altul și făcînd cîte o plecăciune în fața Vulpoiului, ziseră cu toții într-un glas:

— Dorim înălțimii tale multă sănătate și viață lungă.

— Cu cine vorbiți? se miră Vulpoiul, zicîndu-și că vrăjmașii își bat joc de el înainte de a-l înșfăca.

— Nu e nici o înălțime pe aci! adăugă Vulpoaica. De ce ați venit?

Sări și Vulpișor:

— Ce aveți cu Vulpoi? Iar vreți să-l duceți în pădurea fără animale și să-l închideți în turn? N-o să vă meargă. Pe tăticu nu-l scoateți de aci!

Ursul și Lupul nu răspunseră nimic. Ar fi fost bucuroși să fi venit cu asemenea poruncă, dar altfel se lămuriseră lucrurile la palatul Leului.

— Nici una, nici alta, zise mieros Pisica, văzînd că prietenilor ei parcă li se pusese cîte un nod în gît. Lăcomia sa Leul s-a făcut sănătos și, drept mulțumire că a scăpat cu viață, l-a înălțat pe Vulpoi la rang de dregător și sfetnic.

— Vorbiți drept sau iar încercați să mă amăgiți!? se miră Vulpoiul.

— Am auzit sau mi se pare? îi încercă Vulpoaica.

— De ce tăceți? sări Vulpișor, adresîndu-se curajos Ursului și Lupului, care se țineau pricăjiți și înciudați în colțul lor.

Se strecurase și Maimuța în vizuină. Ei îi poruncise Leul să-l aducă cu alai mare, în sunet de goarnă, cum se cuvine unui cinstit sfetnic împărătesc.

— N-avem răgaz de vorbă multă, Înălțimea ta, zise ea, făcînd o tumbă în chip de salut. Te așteaptă Lăcomia sa Leul. Trebuie să ne grăbim.

Vulpoiul, drept răspuns, se tolăni iar în colțul lui.

— Te împotrivești poruncii Lăcomiei sale? sări Ursul, zicîndu-și că iar se ivise un prilej

de pîră împotriva Vulpoiului.

— Ce ți s-a mai năzărit? îi șopti Veverița. Ce vrei să faci?

— Ai să vezi, îi răspunse tot în șoaptă Vulpoiul... Se adresă apoi Maimuței: Nu mă împotrivesc poruncii Leului... dar pe jos nu merg. Să mă poarte Ursul călare, așa cum se cuvine unui înalt sfetnic al Lăcomiei sale. Sau să mă ducă Lupul în cîrcă... sau să facă Pisica ce-o ști... pe jos nu umblu.

— Eu sînt slabă... n-am putere, se apără Pisica.

— Nici noi... nici noi... se văitară Ursul și Lupul, vrînd să scape de asemenea ocară.

— Atunci înhămați-vă toți trei la o căruță, stărui Vulpoiul. Altfel nu mă urnesc de aci.

Maimuța era răspunzătoare de împlinirea poruncii, ea trebuia să conducă alaiul. De glasul ei se cuvenea să asculte toți, chiar și Elefantul, care aștepta afară.

— Are să te poarte Elefantul, hotărî ea.

Ieșiră cu toții din vizuină.

— Elefantule, îi porunci Maimuța, ia-l pe Vulpoi în spinare și du-l la palat.

— Eu? se supără Elefantul. Îndrăznești să-mi ceri mie una ca asta?

Pisica se amestecă în vorbă:

— Maimuța răspunde de împlinirea poruncii Lăcomiei sale. Trebuie să facem ce zice ea. Supune-te, Elefantule.

— Tu ești mare și puternic, mai zise și Lupul.

— Ai spinarea lată, întregi Ursul.

— Fie, zise Elefantul, clătinîndu-și trompa a supărare. Urcă-te, Vulpoiule.

— Elefantul e prea înalt. Cum să mă sui eu pe spinarea lui?

— Să căutăm o scară, își dădu cu părerea Pisica.

— Iată cum vom face, hotărî Maimuța: Pisico, Lupule, Ursule, așezați-vă unul lîngă altul după înălțime... Așa... Vulpoiul are să se urce pe spinările voastre ca pe o scară cu trei trepte. De pe greabănul Ursului îi va fi ușor să ajungă pe spinarea Elefantului.

— Așa da! se învoi Vulpoiul... Dar să se suie și Vulpișor cu Vulpoaica. Doar n-o să mă duc singur!

— Pe ei nu-i car! se supără Elefantul.

— Treaptă pentru ei nu vreau să fiu, sări și Ursul.

S-ar mai fi împotrivit și Lupul, și Pisica, dar știau că trebuie să facă voia noului sfetnic regesc.

Picture 085 (2048x1536x16M jpeg)

Vulpoiul, Vulpoaica și Vulpișor se cocoțară pe spinarea lată și încăpătoare a Elefantului, și convoiul porni la drum.

Înaintea tuturor alerga voioasă Veverița, strigînd din toate puterile, deși nu era nici o nevoie:

— Loc... faceți loc... Trece Înălțimea sa Vulpoiul cu familia!

Maimuța, călare pe trompa Elefantului, suna din goarnă. Ursul, Lupul și Pisica încheiau alaiul, umblînd unul după altul, cu capetele în pămînt, rușinați, amărîți, și frămîntînd neputincioase gînduri de răzbunare.

Era cu adevărat un alai împărătesc. Așa ajunseră la Palat.

Vulpoiul nu-și mai încăpea în piele. Era prea mîndru de umilința la care-și supusese vrăjmașii, ca să-și mai aducă aminte că trufia roade ființa vieţuitoare întocmai cum rugina roade fierul.

Nu-i era gîndul la vorbe înțelepte, acum cînd gusta din nectarul măririi... Puțini sînt pe lume care știu că fericirea, ca să dureze, trebuie să se sprijine pe cumințenie...

Povestea a cincisprezecea:

PIȚIGOIUL VICLEAN

Vulpoiul scăpase din grea primejdie. S-ar fi cuvenit să fie voios, dar, deși trecuse atîta timp de la întîmplarea cu cocoșul, nu-și ierta că se lăsase păcălit de el. Cum să facă să se răzbune pe cîntăreț? Numai gîndul acesta îi umbla prin minte, acum, cînd avea putere de sfetnic regesc.

Cum sta așa, hotărît să-l prindă pe cocoș și să-l mănînce, un pițigoi, care se așezase pe o ramură de măr pădureț, îi atrase privirile și-i abătu gîndul. Pițigoiul are carnea fragedă și gustoasă. Dacă l-ar prinde și l-ar mînca, parcă i-ar mai trece supărarea.

— Bună dimineața, Pițigoiule, îi zise cu glas dulce. Cum văd, îți faci cuib nou. Foarte bine, frate. Dar de ce atît de sus? Fă-l mai jos și n-avea grijă. Cu noile porunci ale Lăcomiei sale are să fie pace în pădure. Nici uliul, nici vulturul n-au să te mai supere. Și nici vreo altă vieţuitoare. Cred că ai aflat de rînduielile astea? Dacă nu, dă-te jos să ți le spun.

Pițigoiul se uită neîncrezător la Vulpoi.

Picture 086 (2048x1536x16M jpeg)

Picture 087 (2048x1536x16M jpeg)

— N-am aflat, și de la domnia ta nici nu doresc să aflu nimic. Știu că minți de cîte ori deschizi gura.

Vulpoiul se arătă tare mîhnit de vorba aspră a Pițigoiului.

— Ce rău ți-am făcut vreodată, ca să mă năpăstuiești cu o învinovățire atît de grea?

Pițigoiul rămase o clipă descumpănit. Era greu să fie cineva mai șiret ca Vulpoiul. Dar își adună puterile minții și tot sărind din loc în loc, cum îi era obiceiul — că pițigoi să stea locului nu s-a prea văzut — răspunse cu chibzuință:

— Mie nu mi-ai făcut nici un rău. Norocul m-a ferit să am a face cu dumneata. Dar am auzit ce spun toate celelalte păsări. Cînd se trezesc din somn, în zorii zilei, și vorbesc toate odată, cum le este obiceiul, povestesc cît ești de viclean și de primejdios pentru păsărime.

— Te iei după ce spun unii și alții, mai zise Vulpoiul, arătîndu-se tot supărat. Dar eu mă simt curat în cugetul meu și nu mi-e rușine de faptele mele.

Pițigoiul nici nu-l mai asculta. Și, ca să arate că-l disprețuiește, scoase un sunet prelung, ca și cînd ar fi spus «am isprăvit cu dumneata» și se apucă să mănînce, ciugulind din scoarța cu miros îmbătător a mărului pădureț.

Dar Vulpoiul nu se dădu bătut. Acum nu numai foamea îl rodea, ci și ambiția. Doar n-o să fie el mai slab la minte ca un pițigoi!

— M-ai mîhnit și m-ai întristat, dar eu tot am să-ți spun ce noutate am aflat. Lăcomia sa Leul a poruncit tuturor supușilor să se iubească și să trăiască în bună înțelegere unii cu alții. Chiar dacă m-oi fi purtat vreodată mai aspru cu cineva din neamul tău, sau cu vreun prieten din păsărime, acum mi-am schimbat năravul. Ce plăcut lucru să te poți apropia de oricine, fără să te temi că s-ar putea să dai peste un dușman!

— Ar fi într-adevăr foarte plăcut, spuse ca pentru sine pițigoiul. Și adăugă cu glas tare: dar nu cred ceea ce spui.

— Neîncrezător ești! răspunse Vulpoiul, silindu-se să-și ascundă nerăbdarea. Îți spun că Leul a poruncit să fie pace în pădure. Adineauri m-am întîlnit cu un cocoș cîntăreț. Ne-am îmbrățișat, am stat de vorbă și mi-a făgăduit să vină în vizuina mea cu una din găinile lui, ca să gustăm împreună dintr-o mîncare gătită de Vulpoaică. Iar eu am să mă duc în curtea lui, să scurm pămîntul alături de el, și să împărțim frățește viermii pe care îi vom găsi. Nu mă crezi? Chiar așa s-a întîmplat...! Îi părea bine și cocoșului, nu numai mie...

Pițigoiul își vedea de treabă, pigulind scoarța de măr păduret. Vulpoiul mai lăsă să treacă o bucată de vreme, apoi stărui iar:

— Știți unde mă duceam acum? La Grivei. Ne-am întîlnit și m-a poftit la masă. «Vin-o, mi-a zis, să mîncăm amîndoi din același blid, ca niște frați ce sîntem». Nu-mi mai este frică de el. Am să-l îmbrățișez, ca să pecetluiesc prietenia noastră. Nu vrei să te dai jos să ne îmbrățișăm și noi?

— Nu! zise Pițigoiul.

— Numai o dată. O singură îmbrățișare.

— Nu viu. Mi-e frică.

— După tot ce ți-am spus? Fie!

Lacrimi țîșniră acum din ochii Vulpoiului. Se pricepea să le stoarcă la poruncă. Ai fi zis că nu cunoscuse niciodată o supărare mai mare.

— Plîngi? se miră înduioșat Pițigoiul.

— Cum să nu plîng, dacă nu vrei să mă crezi? Îmbrățișează-mă și n-am să mai plîng. Dacă vrei, am să țin ochii închiși. Nici n-am să știu cînd te vei fi apropiat de mine, să mă săruți pe bot.

— Așa mai merge, răspunse Pițigoiul.

Părea înduplecat. Dar în mintea lui tot mai stăruia o îndoială. Cine poate ști vreodată ce ascund vorbele meșteșugite ale Vulpoiului? Cu o zvîcnire din aripi, se lăsă lîngă el și-i

Picture 089 (2048x1536x16M jpeg)

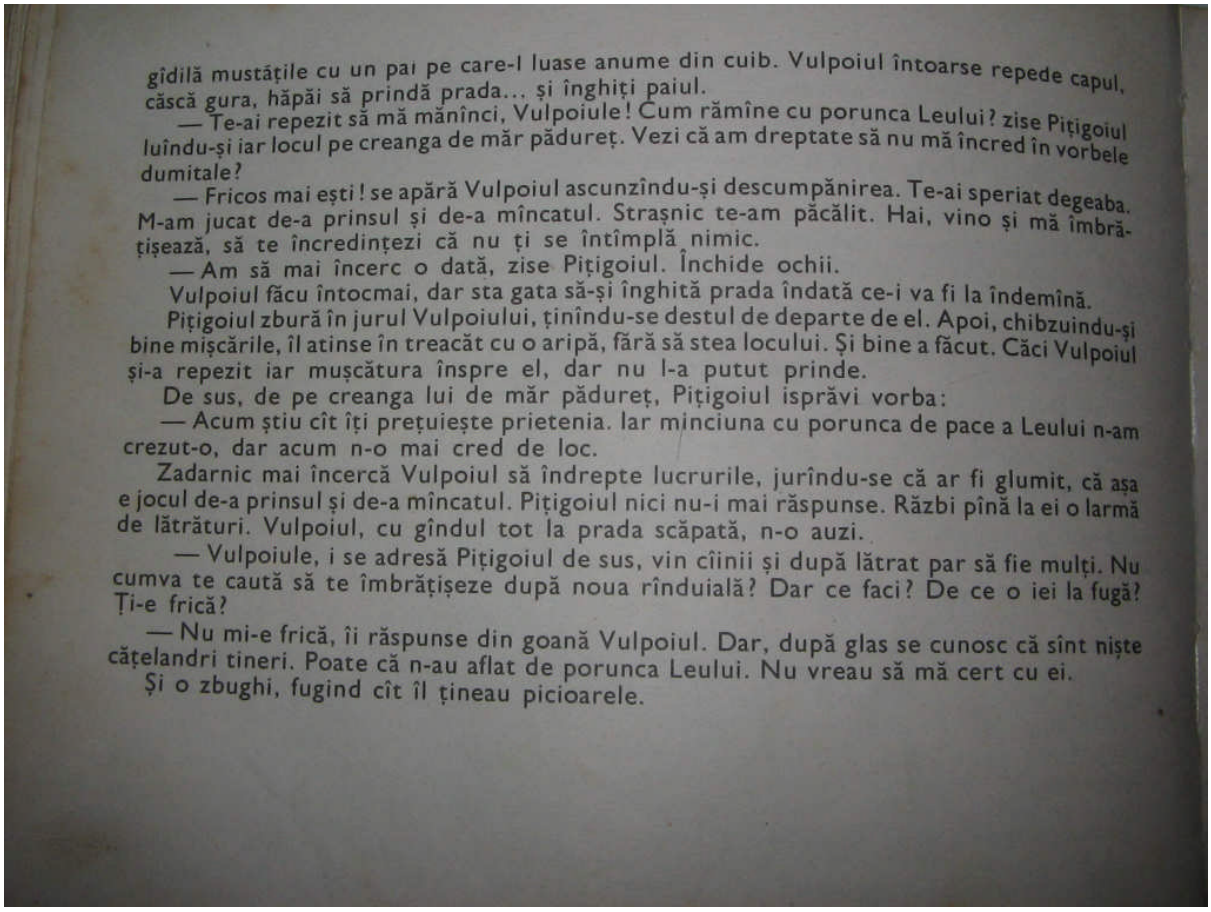

gîdilă mustățile cu un pai pe care-l luase anume din cuib. Vulpoiul întoarse repede capul, căscă gura, hăpăi să prindă prada... și înghiți paiul.

— Te-ai repezit să mă mănînci, Vulpoiule! Cum rămîne cu porunca Leului? zise Pițigoiul luîndu-și iar locul pe creanga de măr pădureț. Vezi că am dreptate să nu mă încred în vorbele dumitale?

— Fricos mai ești! se apără Vulpoiul ascunzîndu-și descumpănirea. Te-ai speriat degeaba. M-am jucat de-a prinsul și de-a mîncatul. Strașnic te-am păcălit. Hai, vino și mă îmbrățișează, să te încredințezi că nu ți se întîmplă nimic.

— Am să mai încerc o dată, zise Pițigoiul. Închide ochii.

Vulpoiul făcu întocmai, dar sta gata să-și înghită prada îndată ce-i va fi la îndemînă.

Pițigoiul zbură în jurul Vulpoiului, ținîndu-se destul de departe de el. Apoi, chibzuindu-și bine mișcările, îl atinse în treacăt cu o aripă, fără să stea locului. Și bine a făcut. Căci Vulpoiul și-a repezit iar mușcătura înspre el, dar nu l-a putut prinde.

De sus, de pe creanga lui de măr pădureț, Pițigoiul isprăvi vorba:

— Acum știu cît îți prețuiește prietenia. Iar minciuna cu porunca de pace a Leului n-am crezut-o, dar acum n-o mai cred de loc.

Zadarnic mai încercă Vulpoiul să îndrepte lucrurile, jurîndu-se că ar fi glumit, că așa e jocul de-a prinsul și de-a mîncatul. Pițigoiul nici nu-i mai răspunse. Răzbi pînă la ei o larmă de lătrături. Vulpoiul, cu gîndul tot la prada scăpată, n-o auzi.

— Vulpoiule, i se adresă Pițigoiul de sus, vin cîinii și după lătrat par să fie mulți. Nu cumva te caută să te îmbrățișeze după noua rînduială? Dar ce faci? De ce o iei la fugă? Ți-e frică?

— Nu mi-e frică, îi răspunse din goană Vulpoiul. Dar, după glas se cunosc că sînt niște cățelandri tineri. Poate că n-au aflat de porunca Leului. Nu vreau să mă cert cu ei.

Și o zbughi, fugind cît îl țineau picioarele.

Picture 090 (2048x1536x16M jpeg)

Povestea a șasesprezecea:

ÎMPĂRȚEALA

Leul își chemă supușii. De cînd se făcuse iar sănătos, voia să se arate mărinimos, ca să nu se mai zică și despre el, ca despre toți regii, că le place să strîngă numai pentru ei.

— Ascultați ce vă spun, le vorbi el. Am prins un bou, o vacă și un vițel. Nu vreau să iau totul numai pentru mine, dar nu mă pricep să fac împărțeala. De aceea, am hotărît să cer ajutorul vostru. Îl voi răsplăti pe acela dintre voi, care îmi va da sfatul cel mai înțelept. Lupule, vorbește tu întîi.

Lupului îi lăsa gura apă și după bou, și după vacă, și după vițel. Bucuros s-ar fi îndestulat din cîteșitrei. Dar trebuia să fie chibzuit la vorbă și totodată destul de șiret, ca să se aleagă și el cu o parte bună.

— Eu judec așa, vorbi el. Boul să-l ia Lăcomia ta, că ești mai puternic decît noi și ți se cuvine hrană multă și grasă. Vaca s-o dăm Leoaicei, după cum cere rînduiala curții. Cît despre vițel... să mi-l dați mie, ca plată pentru împărțeală. Mă mulțumesc cu el, așa cum se află, slab și pricăjit.

Vorbele Lupului stîrniră nemulțumire. Se auziră glasuri supărate. Numai la el se gîndește Lupul? Lor nu li se cuvine nimic? Mai supărat decît toți era Ursul. Ce fel de prieten este, dacă nu-i face și lui parte din pradă? Chiar și Pisica se arăta nemulțumită. Să-i fi lăsat măcar niște mărunțaie.

Singurul mulțumit era Vulpoiul. Lupul se purtase așa cum se așteptase, se arătase lacom și fără minte. Dacă și Ursul și Pisica se vor purta tot așa, știe el cum se vor descurca lucrurile. Îi sticleau ochii, parcă-i rîdeau, gîndindu-se cum aveau să se mai facă o dată de ocară.

— Lupul e șiret, zise Ursul cînd îi veni rîndul la cuvînt. Își oprește vițelul pentru că are carnea fragedă. Dar nu lui i se cuvine asemenea hrană aleasă, ci Lăcomiei tale, că ai fost bolnav și trebuie să te hrănești cu bucate gustoase. Vaca, zic și eu s-o dăm Leoaicei. Cît despre mine, drept plată pentru osteneala împărțelii nu cer decît boul. Carnea lui, bătucită de muncă, e greu de mistuit. Mă mulțumesc cu el. Îl iau eu...

Iar se ridicară glasuri nemulțumite. Vorbeau toți o dată, de la Elefant pînă la găină,

că Leul dase poruncă să vină și din partea orătăniilor de curte cineva, care să fie față la dreapta lui judecată. Dar parcă mai mult decît toți se auzea glasul Pisicii. Mieuna cînd lung, cînd scurt, arătînd în felul acesta că nu-i place împărțeala Ursului.

— Văd că nimeni nu e mulțumit cu judecata Ursului, zise Leul. Atunci să vedem: Cine știe o împărțeală mai bună?

— Boul mi se cuvine mie! sări Elefantul. Să mănînc și eu o dată carne. De cînd sînt tot cu ierburi mă hrănesc. Boul să mi-l dați mie. Lăcomia ta să iei vaca... sau vițelul... ba vaca... ba vițelul...

— Ba vaca, ba vițelul! îl imită, supărat, Leul. Spune odată lămurit: cum să fac împărțeala?

— Mie să-mi dați boul... cu vaca și vițelul faceți ce vreți, stărui Elefantul, spre mirarea tuturor. Îl știau înțelept și se mirau că lăcomia îi întunecase mintea.

— V-am ascultat pe toți, zise Leul. Acum să vorbească și Vulpoiul. Spune tu, vraciule. Cine să ia boul? Cine vaca? Cine vițelul? Cum să fac împărțeala? Cum e bine?

Vulpoiul își făcuse de mult socotelile. Știa ce trebuie să spună.

— Eu zic că e bine... așa cum poruncește Lăcomia ta.

— Înțeleaptă vorbă, spuse Leul. Dar eu poruncesc să faci tu împărțeala. Vorbește.

— Dacă poruncești, vorbesc... Dar văd că și Pisica vrea să spună ceva. Miaună și nu-și mai află locul. Să se facă tăcere ca s-o auzim întîi pe ea.

Pisica, într-adevăr, își amestecase mieunatul cu glasurile tuturor celor de față. În gălăgia care se stîrnise, nu se putea desluși ce anume voia să spună. Iar acum, cînd era pusă să vorbească singură, nu știa nici ea cum să înceapă și cum să sfîrșească. Așa sînt unii. Țipă la îmbulzeală, dar cînd trebuie să-și spună gîndul răspicat, amuțesc.

— E bine cum a zis Lupul, bîigui ea în cele din urmă. Are dreptate și Ursul. Iar Elefantul a vorbit ca un înțelept.

— Nu te întreb dacă e bine ce a zis unul și altul. Te întreb ce zici tu.

— Eu? Eu zic... ca ei.

— Zici ca Ursul? o întrebă Leul.

— Ca Ursul.

— Sau ca Lupul?

— Și ca Lupul!

— Sau poate ca Elefantul?

— Chiar așa!

— Ți-e vorba răsucită, Pisico. Nu înțeleg nimic din mieunatul tău. Piei din ochii mei! încheie Leul și se întoarse cu fața către Vulpoi.

— Vorbește, vindecătorule.

Vulpoiul atîta aștepta. Își drese glasul și zise, vorbind răspicat și potolit, ca un înțelept:

— Lacomi și hrăpăreți cum sînt și cum îi cunosc de mult, Ursul și Lupul s-au gîndit mai mult la ei decît la Lăcomia ta. De Pisică, ce să mai spun? S-a văzut cît face vorba ei. Cît despre Elefant, îmi pare rău de cuvîntul lui. Ce-i trebuie boul? A trăit pînă acum cu ierburi și frunze și a crescut mare și puternic. Să se hrănească și de acum înainte tot așa.

— Dreaptă vorbă, zise Leul. Așadar, cui să dăm boul? Cine să ia vaca? Cine vițelul? Și tu ce vrei?

— Lăcomia ta să ia boul, și să-l mănînce sănătos. Vițelul să fie ținut în staul, ca să crească, și, cînd o ajunge bou, tot Lăcomia ta să-l mănînce sănătos. Iar vaca s-o păstrăm ca să îngrijească de viței și să mai facă și alții, pentru că Lăcomia ta să ai întotdeauna hrană bună și îndestulătoare și s-o mănînci sănătos. Cît despre Leoaică, are Lăcomia ta grijă să-i dea dintr-al său cît îi trebuie, ca să fie ca și pînă acum puternică și milostivă și să facă pui.

Vorbele Vulpoiului căzură ca trăsnetul din senin. Cine să mai spună ceva? Cine s-ar fi așteptat la atîta șiretenie? Din colțul în care se bulucise, vrăjmașii își șoptiră ca să nu-i audă nimeni:

— E mai șiret ca mine! zise Pisica.

— Afurisit Vulpoi! gemu Lupul.

— Ne-a băgat în cofă! încheie Ursul.

Se auzi iar glasul Leului:

— Îți mulțumesc, Vulpoiule. Ca un adevărat sfetnic ai vorbit. Dar pe tine te-ai uitat. Tu nu ceri nimic?

— Nu-mi trebuie nici boul, nici vaca, nici vițelul... Dar dacă poruncește Lăcomia ta să cer ceva, mă supun. Are Lupul niște iepuri în traistă. Să mi-i dea mie. Are și Ursul faguri. Îi iau. Iau și brînza din traista Pisicii. Iau tot, ca să fac pe placul Lăcomiei tale.

Degeaba încercară cei trei să se împotrivească. Glasul tunător al Leului le curmă graiul:

— Așa să se facă! Ursule, Lupule, Pisico, scoateți din desagi și dați tot Vulpoiului! Să nu spun de două ori!

Ce erau să facă? Își goliră desagii, trecînd agonisita lor în traista Vulpoiului, a Vulpoaicei și a Vulpișorului.

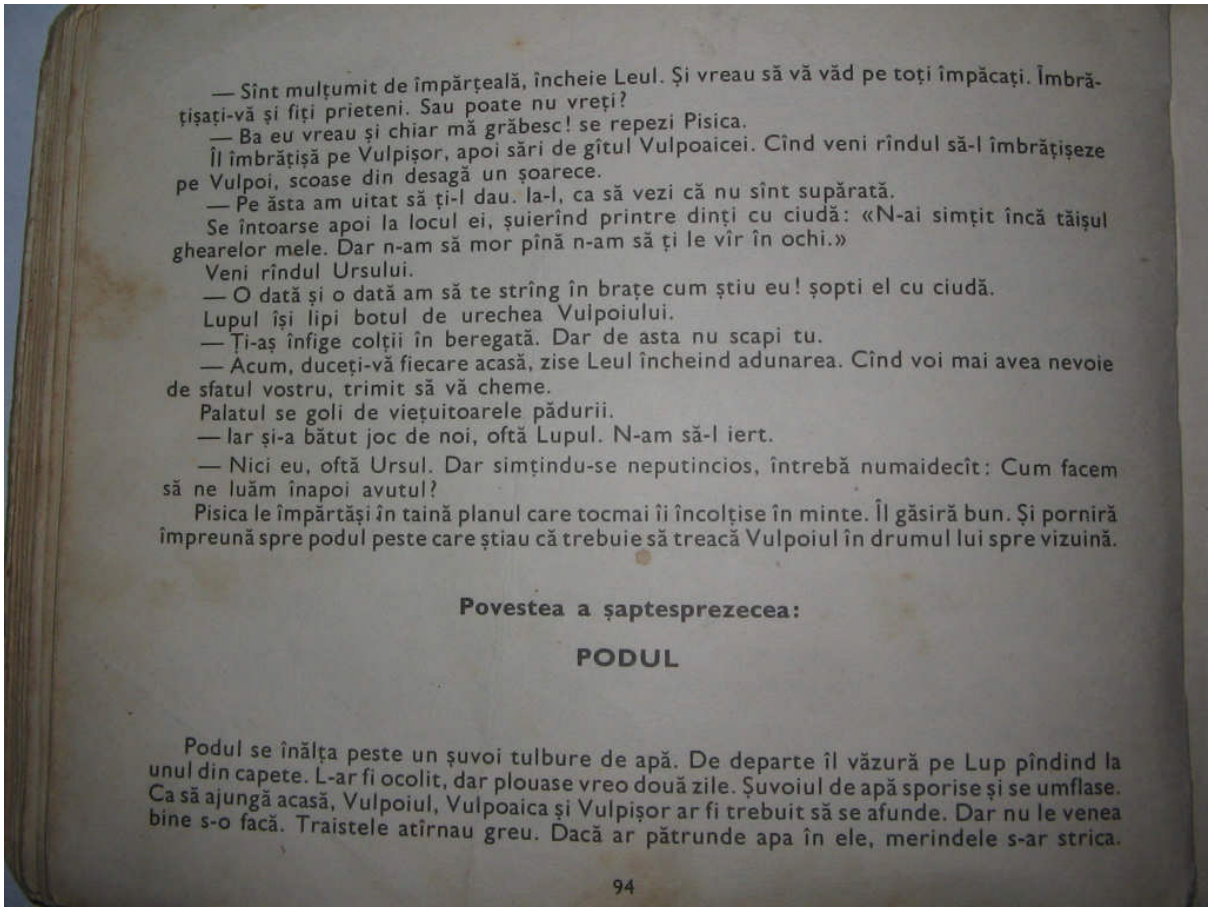

— Sînt mulțumit de împărțeală, încheie Leul. Și vreau să vă văd pe toți împăcați. Îmbrățișați-vă și fiți prieteni. Sau poate nu vreți?

— Ba eu vreau și chiar mă grăbesc! se repezi Pisica.

Îl îmbrățișă pe Vulpișor, apoi sări de gîtul Vulpoaicei. Cînd veni rîndul să-l îmbrățișeze pe Vulpoi, scoase din desagă un șoarece.

— Pe ăsta am uitat să ți-l dau. Ia-l, ca să vezi că nu sînt supărată.

Se întoarse apoi la locul ei, șuierînd printre dinți cu ciudă: «N-ai simțit încă tăișul ghearelor mele. Dar n-am să mor pînă n-am să ți le vîr în ochi.»

Veni rîndul Ursului.

— O dată și o dată am să te strîng în brațe cum știu eu! șopti el cu ciudă.

Lupul își lipi botul de urechea Vulpoiului.

— Ți-aș înfige colții în beregată. Dar de asta nu scapi tu.

— Acum, duceți-vă fiecare acasă, zise Leul încheind adunarea. Cînd voi mai avea nevoie de sfatul vostru, trimit să vă cheme.

Palatul se goli de vietuitoarele pădurii.

— Iar și-a bătut joc de noi, oftă Lupul. N-am să-l iert.

— Nici eu, oftă Ursul. Dar simțindu-se neputincios, întrebă numaidecît: Cum facem să ne luăm înapoi avutul?

Pisica le împărtăși în taină planul care tocmai îi încolțise în minte. Îl găsiră bun. Și porniră împreună spre podul peste care știau că trebuie să treacă Vulpoiul în drumul lui spre vizuină.

Povestea a șaptesprezecea:

PODUL

Podul se înălța peste un șuvoi tulbure de apă. De departe îl văzură pe Lup pîndind la unul din capete. L-ar fi ocolit, dar plouase vreo două zile. Șuvoiul de apă sporise și se umflase. Ca să ajungă acasă, Vulpoiul, Vulpoaica și Vulpișor ar fi trebuit să se afunde. Dar nu le venea bine s-o facă. Traistele atîrnau greu. Dacă ar pătrunde apa în ele, merindele s-ar strica.

— Trecem pe pod, hotărî Vulpoiul. Iar dacă jupînul Lup ne caută pricină, găsim noi ac de cojocul lui.

Lupul își făcea de lucru, așezînd o scîndură pe care tot el o scosese, ca să aibă ce pune la loc. Puțin mai departe se ascundeau Ursul și Pisica. Dacă ce pusese ea la cale o să iasă bine, vor avea prilejul să-l facă pe Vulpoi de ocară, răzbunîndu-se de cîte pătimiseră de la el. Încă puțin și lucrurile se vor lămuri.

Vulpoiul cu ai lui se apropiau de pod. Zărindu-l pe Lup, Vulpișor scorni un cîntec batjocoritor, ca să-i arate că nu-i este frică de el.

«Lui Vulpoi și Vulpișor,
De găini nu le e dor;
Că au hrană-mbelșugată
De la răi și lacomi luată.»

— Încotro, cumetre Vulpoiule? îi întrebă Lupul cînd ajunseră la capul podului.

— Spre casă. Venim de la palat, cum știi, și ducem cu noi de-ale gurii, ca gospodarii. Dar dumneata ce lucrezi aici?

— Dreg podul, că s-a stricat.

— Și nu putem trece?

— Ba da. Dar trebuie să așteptați pînă îl dreg... Plătiți podăritul și treceți.

— Ce podărit? se miră Vulpoiul. Podul e al tuturor. Trece cine vrea, fără nici o plată.

— Așa a fost. Acum e altfel, că m-a făcut Lăcomia sa podar. Cine trece plătește. Altfel nu trece.

— Și noi cît trebuie să plătim?

— Păi să vă număr... și să facem socoteala. Cîți sînteți? Trei... Pentru trei plătiți o coadă.

— Cum vine asta?

— Vine așa: cui trece primul, îi tai coada și o iau ca plată pentru toți.

Vulpoiul nu auzise de rînduiala podăritului și nici nu credea în vorbele Lupului. Cum să rămînă el fără coadă? Nici pe Vulpoaică, nici pe Vulpișor nu-i poate sili la asemenea ocară. Coada este fala neamului vulpesc... O vulpe bearcă ar fi rîsul pădurii. Cum să facă să scape? În ce fel să-l amăgească pe Lup?

Picture 095 (2048x1536x16M jpeg)

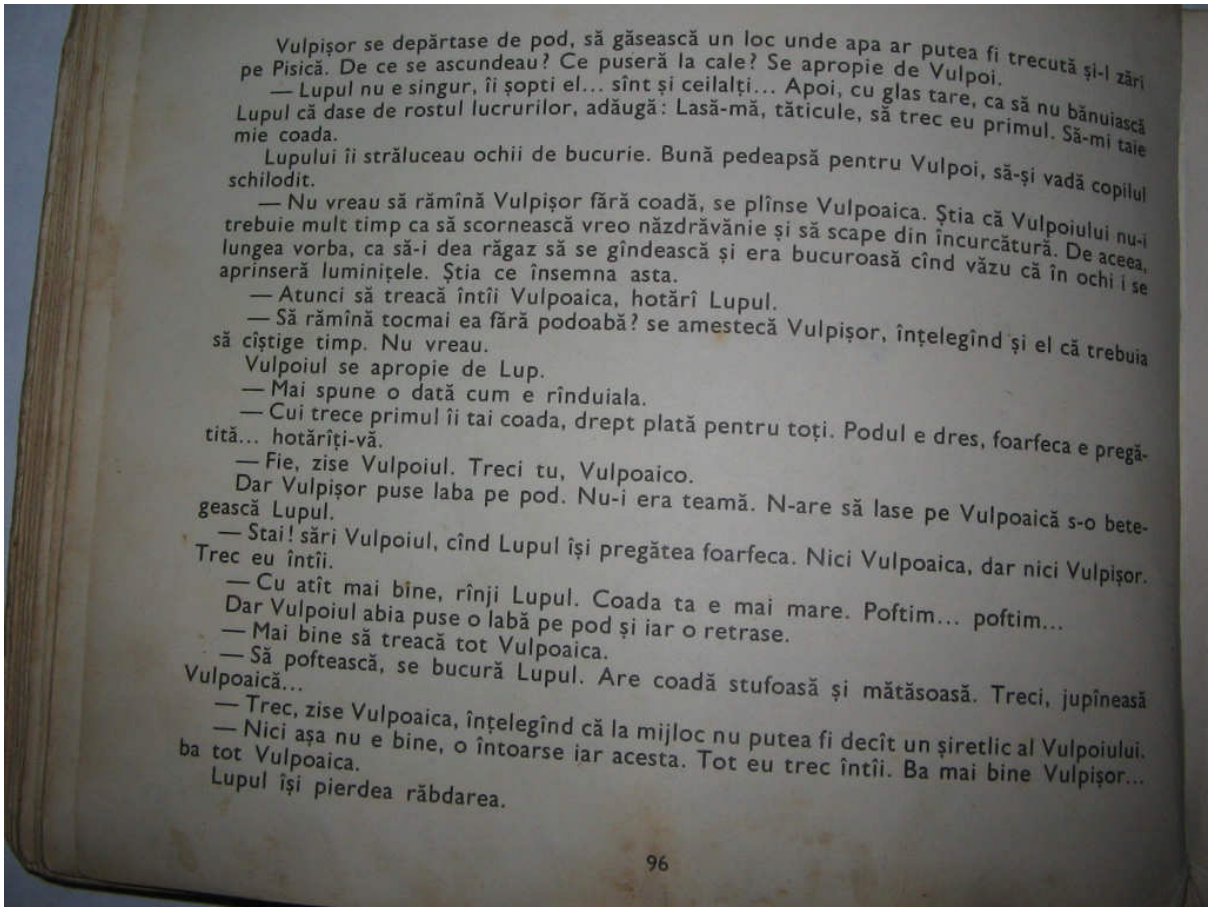

Vulpișor se depărtase de pod, să găsească un loc unde apa ar putea fi trecută și-l zări pe Pisică. De ce se ascundeau? Ce puseră la cale? Se apropie de Vulpoi.

— Lupul nu e singur, îi șopti el... sînt și ceilalți... Apoi, cu glas tare, ca să nu bănuiască Lupul că dase de rostul lucrurilor, adăugă: Lasă-mă, tăticule, să trec eu primul. Să-mi taie mie coada.

Lupului îi străluceau ochii de bucurie. Bună pedeapsă pentru Vulpoi, să-și vadă copilul schilodit.

— Nu vreau să rămînă Vulpișor fără coadă, se plînse Vulpoaica. Știa că Vulpoiului nu-i trebuie mult timp ca să scornească vreo năzdrăvănie și să scape din încurcătură. De aceea, lungea vorba, ca să-i dea răgaz să se gîndească și era bucuroasă cînd văzu că în ochi i se aprinseră luminițele. Știa ce însemna asta.

— Atunci să treacă întîi Vulpoaica, hotărî Lupul.

— Să rămînă tocmai ea fără podoabă? se amestecă Vulpișor, înțelegînd și el că trebuia să cîștige timp. Nu vreau.

Vulpoiul se apropie de Lup.

— Mai spune o dată cum e rînduiala.

— Cui trece primul îi tai coada, drept plată pentru toți. Podul e dres, foarfeca e pregătită... hotărîți-vă.

— Fie, zise Vulpoiul. Treci tu, Vulpoaico.

Dar Vulpișor puse laba pe pod. Nu-i era teamă. N-are să lase pe Vulpoaică s-o bete-gească Lupul.

— Stai! sări Vulpoiul, cînd Lupul își pregătea foarfeca. Nici Vulpoaica, dar nici Vulpișor. Trec eu întîi.

— Cu atît mai bine, rînji Lupul. Coada ta e mai mare. Poftim... poftim...

Dar Vulpoiul abia puse o labă pe pod și iar o retrase.

— Mai bine să treacă tot Vulpoaica.

— Să poftească, se bucură Lupul. Are coadă stufoasă și mătăsoasă. Treci, jupîneasă Vulpoaică...

— Trec, zise Vulpoaica, înțelegînd că la mijloc nu putea fi decît un șiretlic al Vulpoiului.

— Nici așa nu e bine, o întoarse iar acesta. Tot eu trec întîi. Ba mai bine Vulpișor... ba tot Vulpoaica.

Lupul își pierdea răbdarea.

Picture 096 (2048x1536x16M jpeg)

— Să treacă cine-o fi... dar să treacă o dată.

— Va să zică, zise iar Vulpoiul, ca și cum tot n-ar fi înțeles, cui trece primul îi tai coada, drept plată pentru toți. Oricine ar fi?

— Oricine, oricine, grăbiți-vă.

Tot vorbind, Vulpoiul scoase din traistă șoricelul, pe care i-l dase Pisica, și-i dădu drumul pe pod.

— Uite cine trece primul. Prinde-l și taie-i coada! Grăbește-te, că scapă! Noi am plătit, așa că ne vedem de drum. Vulpoaico... Vulpișor... să mergem.

Nu mai așteptară răspunsul podarului. Nici n-ar fi avut ce să mai aștepte. Lupul amuțise. Ai fi zis că-și înghițise limba. Parcă i se tăiaseră picioarele. Nici nu se mișcă să prindă Șoricelul. Dar nici acesta nu aștepta să fie prins. O zbughise la fugă, se strecurase sub pod și se făcuse nevăzut.

Ca unul ce plătise cinstit podăritul, Vulpoiul trecu mîndru peste pod, cu Vulpoaica după el și cu Vulpișor în urma lor. Ca de obicei, acesta scornise un cîntec:

«Cînd podarul e nărod,
Trec Vulpoii peste pod
Și plătesc preț mititel:
O coadă de șoricel.»

— N-ai făcut nici o ispravă, îl mustră Ursul pe Lup.

— Au plătit după învoială. Ce era să fac?

— Coada e coadă, recunoscu și Pisica. Dar să fi fost eu în locul tău... pe mine nu m-ar fi păcălit.

— De ce n-ați sărit? M-ați lăsat singur și acum vă arătați vrednici și înțelepți.

Se mai sfădiră o vreme și, în cele din urmă, se despărțiră hotărînd să se mai gîndească fiecare în ce fel să se răzbune.

De departe, tot mai de departe, le ajungea la urechi cîntecul lui Vulpișor, care mai sporise între timp cu niște stihuri:

«De cînd lumea, lăcomia
Se-nsoțește cu prostia.
Lupule, ce-ai învățat
N-ai să mai uiți niciodat!»

În vizuină îi aștepta Veverița. Fusese de față la împărțeala de la palatul Leului. Acum afla ce s-a întîmplat la pod.

— Altă dată să nu-și mai pună mintea lor puțină cu mine, zise Vulpoiul, mîndru de isprava lui. Veverița își legăna coada a îngrijorare.

— Ține-ți firea, Vulpoiule, îi spuse ea. Nu te semeți, că o dată și o dată tot o pățești.

— Eu? se lăudă Vulpoiul? Eu? Niciodată.

— Asta nu se știe. Drumurile duc și la deal și la vale. E bine să nu amețești cînd urci, ca să nu te rostogolești cînd cobori.

Vulpoiului nu-i era capul la sfaturi cuminți. Vorbele Veveriței îi intraseră pe o ureche și-i ieșiseră prin cealaltă.

Povestea a optsprezecea:

CA LA ȘEZĂTOARE

Ospățului îmbelșugat îi stă bine cu veselia, iar comesenii sînt cu atît mai prețuiți, cu cît știu să povestească întîmplări culese de pe unde au umblat, ca să învețe și pe alții cum merge rînduiala lumii. Cîte nu știe o veveriță! Tot stînd pe sus, printre crengi, adesea nevăzută și nesimțită, aude ce se șoptește și ce se petrece la umbra copacilor. Bucuroasă că fusese poftită la ospățul Vulpoiului, se simți datoare să-și înveselească gazdele, povestindu-le ce văzuse și auzise.

— Știu o întîmplare cu un lup, zise ea.

Picture 099 (2048x1536x16M jpeg)

— Cu jupînul Lup, care nu ne dă pace nouă?

— Nu cu el. Cu altul. Dar seamănă leit cu el. Lupii, dacă-i pui alături, nu-i poți deosebi unul de celălalt. Numai că lupul din povestea mea nu trăiește în pădurea asta. Cred că nu mai trăiește de loc. E un lup care a fost odată ca niciodată... Mîncase un miel și-i rămăsese un os în gît. Ar fi murit, dacă o barză cu ciocul lung nu i l-ar fi scos, ca un vraci priceput ce era. Dar barza aflase cît e lupul de hain și, înainte de a-l ajuta, voi să fie sigură că nu-i va face vreun rău.

— Nici o grijă, o liniști lupul cu glas înecat. Eu sînt altfel decît alții din neamul meu. Nici mielul nu l-aș fi mîncat, dacă nu mi s-ar fi băgat cu sila în gură.

—Nu te cred, făcu barza. Cine a mai pomenit vreodată să intre mielul singur în gura lupului?

— Așa a fost cum îți spun...

— Cum adică? Spune-mi cum s-a întîmplat, ca să aflu și să mă minunez. Povestește-mi, dacă vrei să te cred.

— Acum nu pot, că mă înec. Scoate-mi osul și-ți spun. Scoate-mi-l. Te voi răsplăti și-ți voi rămîne prieten toată viața.

Barza s-a încrezut în vorba lui, dar lupul, cînd s-a văzut scăpat, nici n-a mai vrut să știe de făgăduiala dată.

— Sînt grăbit. Mă așteaptă niște oi grase la stînă.

— Nu așa ne-a fost învoiala, se supără barza. Adineauri, cînd abia îți trăgeai sufletul, ziceai că...

— Ce ziceam? se supără lupul. Cum să fi zis ceva cu osul în gît? N-am zis nimic. Și te poftesc să nu mă mai ții de vorbă. Piei din fața mea, pînă nu mă supăr!

— Așa-mi vorbești? răspunse barza nemulțumită. Asta ți-e răsplata?

— Răsplată? Ai stat cu ciocul în gura mea. Ce răsplată mai mare vrei, după ce te las să pleci teafără? Dacă mai zăbovești, n-are să-ți placă.

— Nu mai zăbovesc, zise barza, luîndu-și zborul. Dar să știi că am să țin minte și n-am să mă mai înduioșez altă dată de strigătele de ajutor ale vreunui lup.

Ascultînd întîmplarea povestită de Veveriță, Vulpișor alcătuise în minte niște stihuri și se grăbi să le spună în auzul tuturor:

«Așa sînt unii: la nevoie,
Promit să-ți facă orice voie,
Dar după ce i-ai ajutat,
Boieru-i altul, s-a schimbat!»

Toți cei de față îl lăudară pe Vulpișor pentru vorbele lui pline de tîlc. Cînd se făcu liniște, Vulpișor mai zise:

— Nu s-a purtat cinstit lupul. Barza n-ar fi trebuit să-l creadă.

— N-are nici o vină. Era o barză tînără. Nu aflase vorba care umblă prin lume, cum că lupul își schimbă părul, dar năravul ba. Dacă ar fi știut, nu s-ar fi lăsat ademenită de făgăduiala lupului.

— Știu și eu o poveste, zise Vulpișor. O poveste mai frumoasă ca a Veveriței. Mi-a spus-o o dată un cîine, Grivei pe nume. O știa de la bunicul lui, care fusese pîndar la stînă. E tot cu un lup hain și mincinos. Dar acesta n-a scăpat cu pielea întreagă... Să vedeți cum a fost. Lupul se prinsese într-o capcană și urla după ajutor. Uuu... uuu... Pînă departe se auzeau urletele lui. Grivei, care trecea pe acolo, se opri.

— Ți s-a înfundat, jupîne. Așa pățește cine umblă pe unde n-are ce căuta.

— Grivei, se rugă lupul, ajută-mă, prietene.

— Prieteni, noi? N-am fost niciodată prieteni. Tu umbli să furi oile de la stînă, iar eu le păzesc. Cum să fi fost prieteni?

— N-am fost... dar am putea fi, stărui lupul. Dacă mă scoți din blestemata asta de capcană, nu mai mănînc niciodată carne de oaie sau de miel.

— Nu te cred. Vorbești așa pentru că ești la strîmtoare. Dar dacă-ți dau drumul, altfel o să vorbești.

— Îndură-te... se rugă Lupul. Am să-mi țin făgăduiala.

— Bine ar fi... Bine ar fi să te faci lup de treabă. Dar parcă nu-mi vine a crede.

— Mă jur!

— Bine. O să-ți dau drumul. Dar dacă te prind că ai umblat cu vicleșug, n-o să-ți placă ce ai să pați.

Deschise capcana și-l liberă. Lupul avea laba julită. Se linse și făcu cîțiva pași.

— Caută o frunză de leac și oblojește-te, îl sfătui Grivei.

— N-am nevoie de oblojeală, răspunse lupul aspru și se pregăti de drum. Mă grăbesc spre casă. Mă așteaptă lupoaica.

— Stai, lupule! Nu pleca. Mi-am prins laba în capcana din care ai scăpat tu. E rîndul tău să mă ajuți.

— Eu să te ajut? zise lupul cu răutate. Eu să te scap din capcană? Nici nu mă gîndesc. Dau fuga la stînă. Acum, cînd pîndarul e prins, cine să mă mai oprească să dijmuiesc oile și mieii?

— Prietene! îl rugă Grivei.

— Prieten? îi întoarse vorba lupul. Nici nu vreau să te cunosc. Ai să stai în capcană pînă-ți vor ieși coastele prin piele.

La vorbele astea, Grivei, care se prefăcuse că e prins, sări și-l apucă de ceafă. Lupul, luat pe nepusă masă, nu mai avu cum să se apere. Grivei îl izbi de pămînt și-i trecu o funie pe după gît:

— Te duc la stînă, să te judece baciul după legea lui. Te duc legat, ca pe un hoț și un mincinos ce ești. Să nu încerci să scapi, că mie nu mi-e frică de colții tăi. Am și eu colți! Și n-ai să fii primul lup față de care m-am dovetit mai puternic...

— Dar nu ne-ai spus ce-a pățit lupul de la baci? voi să știe Veverița.

— Ce-a pățit nu știu. Atît am aflat că din blana lupului și-a făcut baciul cojoc de iarnă, răspunse zîmbind Vulpișor. Și bucuros că dusese la capăt o întîmplare pe care abia o scornise, isprăvi cîntînd:

«Pe barză lupul a mințit-o,
Dar pînă la urmă a păcălit-o:
Căci cu Grivei i s-a-nfundat;
Astfel cu toți am învățat
Că totdeauna mincinosul
S-alege numai cu ponosul.»

Picture 102 (2048x1536x16M jpeg)

Povestea a nouăsprezecea:

ÎNTRE PISICĂ ȘI VULPIȘOR

Nu se mai gîndeau la primejdii. Se ospătau și petreceau fără grijă. Nu simțeau că vrăjmașii se apropiau de vizuină.

— Nu le e gîndul la noi, șopti Pisica, trăgînd cu urechea. Acum e tocmai bine să facem ce am plănuit.

— Să nu ne fie osteneala degeaba, ca de atîtea ori, zise Ursul, sătul de cîte pătimise luîndu-se după Pisică.

— Cămara lor e plină, îl ispiti aceasta. Tot ce ne-a luat e acolo... Mai sînt și alte bunătăți.

— De unde știi?

— De la un șoricel care tocmai ieșea din cămară. L-am prins și i-am făgăduit că nu-l mănînc, dacă-mi spune ce a văzut...

— Și i-ai lăsat viața? se miră Lupul.

Pisica mieună a rîs.

— Ce fel de pisică aș fi, dacă șoarecele ar fi scăpat viu din ghearele mele?

Ursul tot se mai împotrivi.

— Cămara lor e tocmai sus, aproape de coroana fagului. Mai mult pod decît cămară. Cum ajungem noi acolo?

Răspunsul Pisicii nu zăbovi. Să se suie Lupul pe greabănul Ursului, și ea pe capul Lupului. De acolo își face vînt și ajunge la pod.

Lupul se arătă neîncrezător. Chiar dacă ajunge sus, tot nu va putea intra. Ușa trebuie să fie ferecată.

— Mă fac mică și subțire și mă strecor pe sub ușa lor, stărui Pisica. Iar ce găsesc acolo arunc pe ochiul de geam care se vede și de aici. Voi vă țineți cu sacul și adunați tot. Iar eu săr de sus și facem împărțeala.

Dar Lupului și Ursului nu le venea bine la socoteală s-o lase singură într-o cămară cu bunătăți. O știau. Are să mănînce ce era mai bun.

— Mai bine intru eu! zise Lupul cu ochii sticlind de pofta iepurilor pe care i-i luase Vulpoiul.

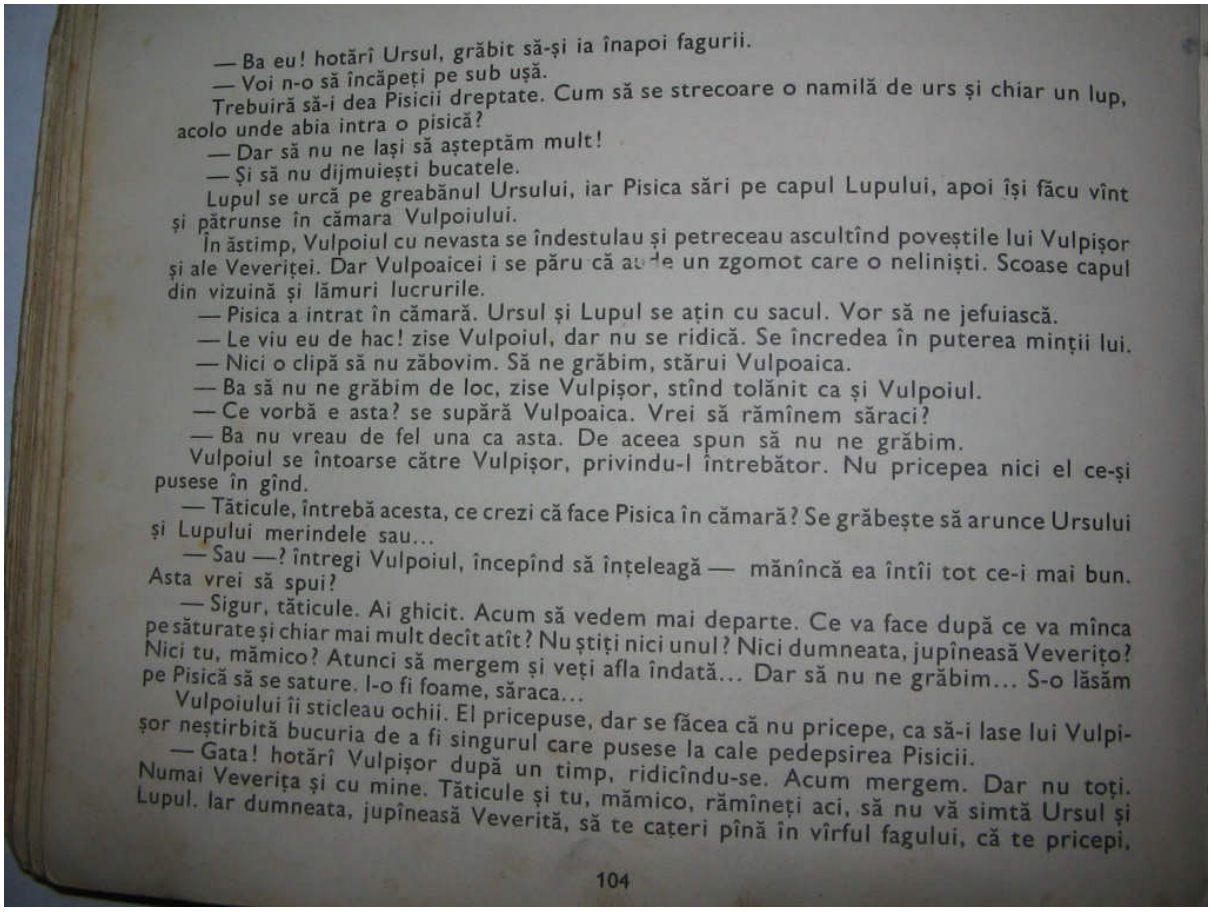

— Ba eu! hotărî Ursul, grăbit să-și ia înapoi fagurii.

— Voi n-o să încăpeți pe sub ușă.

Trebuiră să-i dea Pisicii dreptate. Cum să se strecoare o namilă de urs și chiar un lup, acolo unde abia intra o pisică?

— Dar să nu ne lași să așteptăm mult!

— Și să nu dijmuiești bucatele.

Lupul se urcă pe greabănul Ursului, iar Pisica sări pe capul Lupului, apoi își făcu vînt și pătrunse în cămara Vulpoiului.

În ăstimp, Vulpoiul cu nevasta se îndestulau și petreceau ascultînd poveștile lui Vulpișor și ale Veveriței. Dar Vulpoaicei i se păru că aude un zgomot care o neliniști. Scoase capul din vizuină și lămuri lucrurile.

— Pisica a intrat în cămară. Ursul și Lupul se ațin cu sacul. Vor să ne jefuiască.

— Le viu eu de hac! zise Vulpoiul, dar nu se ridică. Se încredea în puterea minții lui.

— Nici o clipă să nu zăbovim. Să ne grăbim, stărui Vulpoaica.

— Ba să nu ne grăbim de loc, zise Vulpișor, stînd tolănit ca și Vulpoiul.

— Ce vorbă e asta? se supără Vulpoaica. Vrei să rămînem săraci?

— Ba nu vreau de fel una ca asta. De aceea spun să nu ne grăbim.

Vulpoiul se întoarse către Vulpișor, privindu-l întrebător. Nu pricepea nici el ce-și pusese în gînd.

— Tăticule, întrebă acesta, ce crezi că face Pisica în cămară? Se grăbește să arunce Ursului și Lupului merindele sau...

— Sau —? întregi Vulpoiul, începînd să înțeleagă — mănîncă ea întîi tot ce-i mai bun. Asta vrei să spui?

— Sigur, tăticule. Ai ghicit. Acum să vedem mai departe. Ce va face după ce va mînca pe săturate și chiar mai mult decît atît? Nu știți nici unul? Nici dumneata, jupînească Veverițo? Nici tu, mămico? Atunci să mergem și veți afla îndată... Dar să nu ne grăbim... S-o lăsăm pe Pisică să se sature. I-o fi foame, săraca...

Vulpoiului îi sticleau ochii. El pricepuse, dar se făcea că nu pricepe, ca să-i lase lui Vulpișor neștirbită bucuria de a fi singurul care pusese la cale pedepsirea Pisicii.

— Gata! hotărî Vulpișor după un timp, ridicîndu-se. Acum mergem. Dar nu toți. Numai Veverița și cu mine. Tăticule și tu, mămico, rămîneți aci, să nu vă simtă Ursul și Lupul. Iar dumneata, jupînească Veverită, să te cațeri pînă în vîrful fagului, că te pricepi.

Picture 104 (2048x1536x16M jpeg)

și să mă ajuți și pe mine să ajung sus. În cămară intru singur, dar să fii gata cînd te chem. Voi avea nevoie de ajutorul dumitale.

Zis și făcut. Ajutat de Veveriță, care se cățăra cu ușurință și-l trăgea de coadă, Vulpișor ajunse în dreptul ușii și dădu buzna în cămară.

— Nu te speria, jupînească Pisică, zise el. Am venit cu gînduri bune. Nu-ți fac nici un rău. Cum văd, ai mîncat pe săturate. Îți atîrnă burta greu... Să-ți fie de bine și, dacă vrei să pleci, umblă sănătoasă! Eu nu te împiedic. Vulpoiul și Vulpoaica nu sînt acasă. Ei nici nu știu că ai luat bucatele noastre, iar eu n-am să le spun nimic...

— Chiar mă lași să plec? se miră Pisica.

— Sigur că te las și cînd ți se face foame să mai poftești. Te las, dar cu o învoială: să ieși pe unde ai intrat.

Pisica nu așteptă să i se spună de două ori. Dar cînd încercă să se strecoare pe sub ușă, văzu că nu mai încăpea. I se umflase burta. Îi era cu neputință să și-o subțieze atît cît ar fi trebuit, ca să se întoarcă la prietenii ei pe același drum pe care venise.

— Nu pot, gemu ea. Am să ies pe ușă.

— Asta nu, zise hotărît Vulpișor. Trebuie să ieși pe unde ai intrat... Așa ne-a fost învoiala... Zici că nu poți să te strecori pe sub ușă? Atunci te voi ajuta eu. Îți voi da drumul de sus, pe ochiul acesta de geam. Ai să cazi drept în sacul deschis al prietenilor dumitale.

— Să nu faci asta, se sperie Pisica, și își scoase ghearele să se apere.

— Ba chiar așa o să fac! Doar n-am să te las aci, neajutorată! Și nici pe cinstiții prietenii tăi, n-am să-i las să te aștepte degeaba, cu gura sacului deschisă.

— Dacă te apropii de mine, te sfîșii cu ghearele! țipă Pisica, și adăugă rînjind: nici n-ai putere să mă iei în brațe, ca să-mi faci vînt pe geam.

— Singur n-am, recunoscu Vulpișor... dar nu sînt singur. Vino, jupînească Veverită! dădu el glas. Vino, că Pisica a mîncat mult și i-a căzut greu la stomac. S-o ajutăm să se ducă la prieteni... Dar întîi să le dăm de veste, să se ațină cu grijă, ca să prindă ceea ce are să le cadă în sac.

Veverița se pricepea să-și schimbe glasul. Se apropie de ochiul de geam și imită mîrlăitul Pisicii:

— Ursule... Lupule... fiți gata, prieteni. Vă arunc hrană grasă și gustoasă. N-ați mîncat niciodată asemenea bunătate. O înșfăcară și o legănară deasupra geamului.

Picture 105 (2048x1536x16M jpeg)

— Unu... doi... trei... Gata... Drum bun, Pisico! Să mai poftești, zise Vulpișor și-i făcu vînt.

Cu o bufnitură Pisica nimeri în fundul sacului.

«Bine că se ține de făgăduială» își ziseră Ursul și Lupul. Nu văzuseră ce le căzuse în sac. Erau cu ochii pe sus, așteptau să li se mai arunce.

— Văd că nu mai pică nimic, se miră Lupul după un timp. S-o fi odihnind. O fi mîncînd ceva. Să scoatem și noi ce-i în sac și să mîncăm, că mi s-a lipit stomacul de spinare, de foame.

Nu mică le-a fost mirarea, cînd în fundul sacului o găsiră pe Pisică, ghemuită și speriată.

— Ce cauți în sac? îi strigă amenințător Ursul.

Dar, în locul Pisicii, răspunse Vulpișor, care se ivi cu Veverița, cu Vulpoiul și cu Vulpoaica.

— Noi v-am trimis-o. N-am voit să vă lăsăm s-o așteptați. Scoateți-o din sac, să vă povestească singură ce a mai rămas de povestit. N-au mai stat să vadă ce a urmat. I-au lăsat singuri, să se răfuiască între ei. Dar Vulpișor era sigur că tot Pisica avea să plătească oalele sparte.

Picture 106 (2048x1536x16M jpeg)

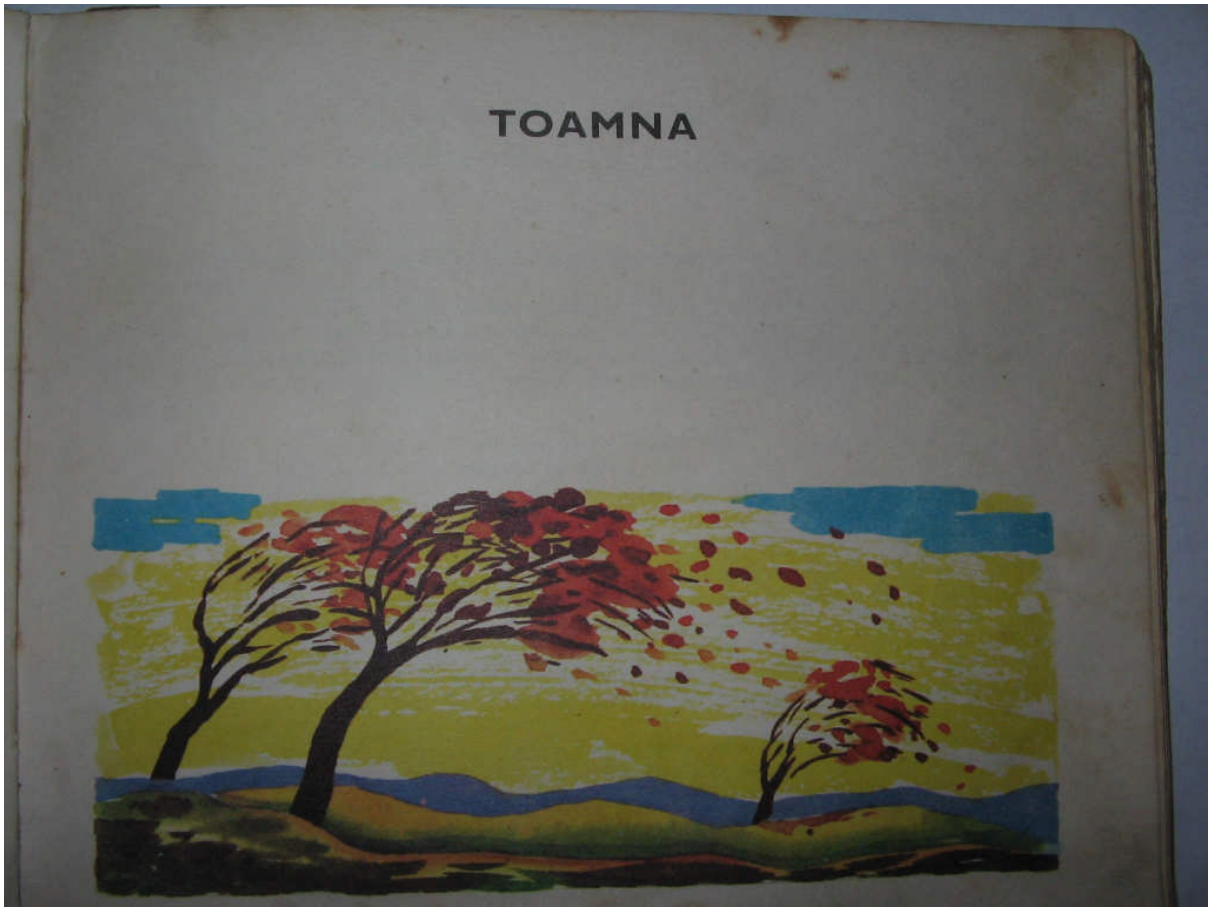

Picture 107 (2048x1536x16M jpeg)

Povestea a douăzecea:

CINCI VOINICI NEPUTINCIOȘI

Se terminaseră zilele lungi ale verii, care-și depănase sorocul. Frunzele începeau să se scuture. Nopțile erau reci.

— Ne întîlnim mîine, ziseră oamenii pe înserat, grăbindu-se spre adăposturile lor.

Rămas singur, în puterea nopții răcoroase, Trubadurul nu se culcă. Era un cer spuzit de stele și-i plăcea să vegheze cu ochii deschiși spre taina lor nepătrunsă. Oamenii îi auzeau cîntecul, care începuse să se înfiripe, însoțit de tremurul melodios al chitarei, prieten de singurătate.

«Sînt Trubadurul călător,
Neobosit povestitor,
Tot ce aud, tot ce zăresc,
Fără zăbavă povestesc.»

— Azi-noapte mi-a mai spus luna o poveste cu Vulpoiul, începu Trubadurul, cînd se adunară iar, pe înserat, în jurul lui. Vrăjmășia Lupului și Ursului tot nu se stinsese. S-ar fi liniștit, căci începuseră să înțeleagă și ei că nu e de glumit cu Vulpoiul. Ar fi pus capăt certei. Hrană era destulă pentru toate viețuitoarele. Mai bine să facă pace. Dar Pisica scornea mereu planuri peste planuri, și-i tot ispitea, stîrnindu-le dorul de răzbunare. Era ca unii oameni mărunți și neputincioși. Se știu că nu sînt buni la nimic și încearcă să-și facă un rost semănînd vrajbă între semenii lor.

— M-am înțeles cu Corbul și cu Cocoșul de munte, le spuse Pisica. Amîndoi au ciudă pe Vulpoi, de cînd un bunic de-al lui i-a luat Corbului brînza din plisc, iar Cocoșului i-a mîncat trei găini. Vor să ne ajute să-l răpunem.

— Cocoșul și Corbul? zise disprețuitor Ursul. Niște slăbănogi fără putere.

— Nu e vorba de putere, ci de isteține, răspunse Pisica. Pînă acum eram numai trei capete. Acum vom fi cinci.

— Ce e în stare Corbul?

— Corbul e înțelept. Vorbește puțin.

— Croncăne, nu vorbește, zise Lupul. «Cîrr... Cîrr» — atîta știe. Cum să te înțelegi cu el? Dacă ar urla ca mine...

— Are dreptate! sări Ursul. Corbul nu e bun de nimic. Iar Cocoșul ce știe? Să cînte! Și ce gălăgie face! Scoală pădurea din somn cu cucurigul lui. De altceva nu e bun. Un slăbănog.

— Ascultați ce vă spun și pe urmă să judecați ce sînt și ce nu sînt ei în stare să facă, stărui Pisica. I-am adus aici. Corbule! Cocoșule! apropiați-vă și spuneți înălțimilor lor ce veți face ca să-l răpuneți pe Vulpoi.

Cocoșul vorbi cel dintîi.

— Eu zic așa: să mergem cu toții la casa Vulpoiului și să așteptăm pînă se lasă noaptea. Se vor culca și vor dormi... vor dormi mult și bine, căci eu n-am să cînt ca de obicei în zori. Și dacă nu cînt eu, nu se face ziuă. Soarele nu se ridică din culcuș pînă nu aude cucurigul meu.

— Iar eu, zise Corbul, mă strecor pe întuneric în vizuină și le scot ochii cu pliscul. La asta mă pricep.

— Atunci, vorbi Pisica, dăm cu toții buzna în vizuină și cotrobăim nestingheriți, căci ei, orbiți de Corb, n-au cum să se împotrivească. Scotocesc prin toate ungherele; văd noaptea ca și ziua. Tot ce găsesc are să fie al nostru.

— Iar pe Vulpoi, pe Vulpoaică și pe Vulpișor îi luăm robi și îi silim să ne slujească robi, se amestecă Lupul lacom. Și adăugă numaidecît: Eu o iau pe Vulpoaică să facă pui, ca să am mereu carne fragedă la masă.

— Pe Vulpoaică o iau eu, sări Ursul. Tu te mulțumești cu Vulpișor.

— Eu am ales întîi, se repezi Lupul, și rămîne cum am zis.

Pisica își puse labele în cap.

— Lăsați cearta, să facem împărțeala după numărătoarea pe care o știu și copiii.

«Cine-ntîi se ni-me-reș-te,
Pe Vul-poai-că o pri-meș-te,
Cui n-o fi cîș-ti-gă-tor,
Îiră-mî-ne Vul-pi-șor.»

La fiecare silabă atingea cu laba, cînd pe unul, cînd pe celălalt.
Lupului îi căzuse Vulpoaica. Dar Ursul se împotrivi. De ce a început numărătoarea de la Lup? Dac-ar fi început de la el, ieșea altfel.
Luară iar cearta de la capăt, spre nemulțumirea Corbului și a Cocoșului. Corbul se pregăti să zboare:

«Cîrr... cîrr... cîrr... eu mă grăbesc,
Nu mai stau, vă părăsesc.»

Își filfîi și cocoșul aripile:

«Cucurigu, plec și eu...
Cearta nu-i pe gustul meu.»

Pisica se da de ceasul morții să-i împace. De ce să se certe Ursul cu Lupul? De ce să plece Corbul și Cocoșul? Mai bine să facă toți așa cum îi învață ea. Prada va fi bogată. Se vor înțelege la urmă cum s-o împartă.
Se învoiră și plecară cîntînd spre vizuina Vulpoiului.
— la-ți cîmpii, jupîn Vulpoi, începu Ursul.
— Fugi de-grab', că venim noi, urmă Lupul.
Nici Cocoșul nu se lăsă mai prejos:

«Cucurigu! Atît v-a fost,
De-astă dat'vă dăm de rost.»

Corbul cîntă și el cum se pricepu:

«Cîrr... cîrr... toți sîntem isteți,
Cinci voinici, cinci îndrăzneți.»

Cîntecul îl isprăvi Pisica, făcînd ca de obicei pe voinicoasa:

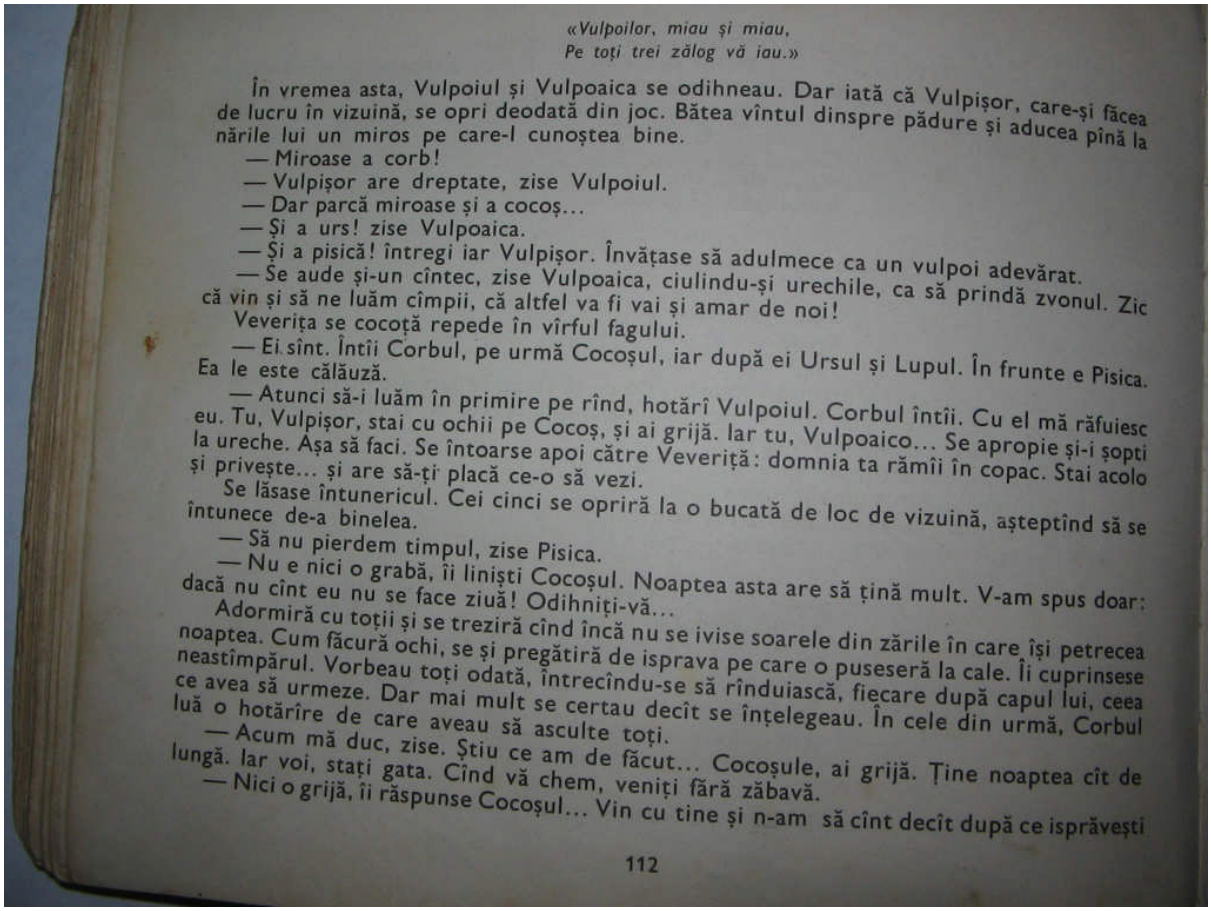

«Vulpoilor, miau și miau,
Pe toți trei zălog vă iau.»

În vremea asta, Vulpoiul și Vulpoaica se odihneau. Dar iată că Vulpișor, care-și făcea de lucru în vizuină, se opri deodată din joc. Bătea vîntul dinspre pădure și aducea pînă la nările lui un miros pe care-l cunoștea bine.

— Miroase a corb!

— Vulpișor are dreptate, zise Vulpoiul.

— Dar parcă miroase și a cocoș...

— Și a urs! zise Vulpoaica.

— Și a pisică! întregi iar Vulpișor. Învățase să adulmece ca un vulpoi adevărat.

— Se aude și-un cîntec, zise Vulpoaica, ciulindu-și urechile, ca să prindă zvonul. Zic că vin și să ne luăm cîmpii, că altfel va fi vai și amar de noi!

Veverița se cocoță repede în vîrful fagului.

— Ei sînt. Întîi Corbul, pe urmă Cocoșul, iar după ei Ursul și Lupul. În frunte e Pisica. Ea le este călăuză.

— Atunci să-i luăm în primire pe rînd, hotărî Vulpoiul. Corbul întîi. Cu el mă răfuiesc eu. Tu, Vulpișor, stai cu ochii pe Cocoș, și ai grijă. Iar tu, Vulpoaico... Se apropie și-i șopti la ureche. Așa să faci. Se întoarse apoi către Veveriță: domnia ta rămîi în copac. Stai acolo și privește... și are să-ți placă ce-o să vezi.

Se lăsase întunericul. Cei cinci se opriră la o bucată de loc de vizuină, așteptînd să se întunece de-a binelea.

— Să nu pierdem timpul, zise Pisica.

— Nu e nici o grabă, îi liniști Cocoșul. Noaptea asta are să țină mult. V-am spus doar: dacă nu cînt eu nu se face ziuă! Odihniți-vă...

Adormiră cu toții și se treziră cînd încă nu se ivise soarele din zările în care își petrecea noaptea. Cum făcură ochi, se și pregătiră de isprava pe care o puseseră la cale. Îi cuprinsese neastîmpărul. Vorbeau toți odată, întrecîndu-se să rînduiască, fiecare după capul lui, ceea ce avea să urmeze. Dar mai mult se certau decît se înțelegeau. În cele din urmă, Corbul luă o hotărîre de care aveau să asculte toți.

— Acum mă duc, zise. Știu ce am de făcut... Cocoșule, ai grijă. Ține noaptea cît de lungă. Iar voi, stați gata. Cînd vă chem, veniți fără zăbavă.

— Nici o grijă, îi răspunse Cocoșul... Vin cu tine și n-am să cînt decît după ce isprăvești

Picture 111 (2048x1536x16M jpeg)

să le scoți ochii.

Făgăduiră și ceilalți să facă așa cum se rînduise. Cocoșul și Corbul își lăsară prietenii și plecară.

— Întîi pe Vulpoi... șopti Corbul, cînd ajunse la gura vizuinii. Doarme.

— Are să doarmă mult și bine... Mai e pînă să se facă zi. Întîi cînt eu, se făli Cocoșul.

Și totuși, o fîșie nelămurită de lumină roșietică se întinse peste pădure, vestind că soarele se trezește din neguri.

— Cocoșule, făcu speriat Corbul... mi se pare că se luminează.

— Nu se poate, răspunse Cocoșul. Cum să se lumineze dacă n-am cîntat eu?

— Vulpoiul mișcă, mai zise Corbul. Se trezește.

Cocoșului îi îngheță sîngele și fără să mai aștepte își fîlfîi aripile și zbură pe o creangă în frunziș.

Cu un ochi întredeschis și cu amîndouă urechile ciulite, Vulpoiul văzuse și auzise tot. Acum se întinse ca după un somn bun, se ridică și se prefăcu mirat că dă cu ochii de corbul care n-apucase să fugă.

— Cu ce treburi pe aci?

Corbului îi pierise graiul. Abia îngînă:

— Uite-așa... Fără nici o treabă.

— Cum s-ar zice, ți s-a făcut dor și ai venit să mă întrebi de sănătate... sau ești supărat pe mine?

— Nu sînt...

— Nici n-ai avea de ce, că doar nu eu ți-am mîncat brînza... iar bunicul meu a glumit ca între prieteni cu bunicul domniei tale. Dar de-atunci m-am tot gîndit că o pasăre înțeleaptă și puternică, așa cum ești domnia ta, n-ar trebui să se hrănească numai cu brînză găsită la întîmplare. De ce nu prinzi un vițel... sau măcar o oaie? Îi înfigi ghearele și o tragi pe un pisc de munte. Așa face Vulturul. De ce să creadă că nu ești tot atît de puternic?

— Încerci să mă amăgești, se apără Corbul, dar în sinea lui era încredințat că ar fi și el în stare să prindă un vițel sau o oaie. Faima Vulturului îl rodea de mult.

— Nu te amăgesc, stărui Vulpoiul, simțind cum cade Corbul în cursa pe care i-o întindea. Și am să-ți dovedesc că vreau să te ajut. Paște pe aci, pe lîngă vizuina mea, o oaie singuratică. Mie nu-mi trebuie, că nu-mi place. Prinde-o repede, pînă nu află Lupul, că dacă află o mînîncă el. Te saturi și îți rămîne și de un cojoc gros de iarnă.

— Arată-mi-o, zise Corbul mușcînd din momeală. Dar să stai pe aproape, să mă ajuți la nevoie.

Vulpoaica, învățată de Vulpoi, se îmbrăcase cu o blană de oaie și se prefăcea că paște.

— Te-am prins, croncăni Corbul, căzînd din zbor asupra ei. Era din cale afară de mîndru. Făcuse o ispravă despre care avea să se vorbească în toată pădurea.

— Îndură-te, Corbule, se prefăcu Vulpoaica... să nu-mi faci vreun rău.

— Cum o să-ți fac rău? rînji Corbul. Te iau cu mine și te plimb prin înălțimi. Hai sus...

Dar degeaba își încordă puterile, degeaba își fîlfîi aripile. Nu era chip să se înalțe cu ea.

— Vrei să zbori cu mine? se prefăcu mirată Vulpoaica. Niciodată n-am zburat...

— Aș vrea, dar nu pot.

— Atunci, scoate-ți ghearele din lîna mea și lasă-mă să pasc liniștită.

— Nici asta nu pot, se văită Corbul, încercînd fără folos să-și tragă ghearele din cîlți. Vulpoiule... Vulpoiule...

— Aici sînt. Ce s-a întîmplat? zise acesta ivindu-se de după o scorbură. Toate se petrecuseră așa cum le pusese el la cale.

— Ajută-mă... mi s-au încîlcit ghearele în lîna oii.

— Te ajut! Cum să nu te ajut... Trase lîna de pe Vulpoaică și-l acoperi pe Corb ca într-un giulgiu alb.

Corbul nu se mai putea mișca.

— Ce faci? se miră el, speriat.

— Te învelesc, să-ți fie cald, rîse Vulpoiul.

— Așadar, tot m-ai amăgit, se plînse Corbul, înțelegînd că din blana de oaie nu va mai scăpa.

— Pisica te-a amăgit, nu eu. Pisica, Ursul și Lupul.

— Dar Cocoșului ce i-ai făcut?

— I-am purtat eu de grijă, zise ivindu-se Vulpișor. Își înfipsese dinții în gîtul Cocoșului și-l trăgea după el. Iar Cocoșul, speriat, nici nu se mai zbătea. Aștepta să fie sfîșiat.

— Dați-ne drumu, croncănea Corbul.

— Ne vom plînge Lăcomiei sale, spuse, slab, Cocoșul, care începuse să prindă curaj auzind croncănitul Corbului.

— Dacă ne ajutați să-i pedepsim pe cei ce v-au stîrnit împotriva noastră, vă dăm drumul, hotărî Vulpoiul.

— Ce trebuie să facem? întrebară într-un glas prinșii.

Vulpoiul le spuse cum anume trebuiau să se petreacă lucrurile pe care le puseseră ei la cale. Apoi se lungi făcînd pe mortul, iar Corbul se urcă pe capul lui și se prefăcu că-l ciocănește cu pliscul. Vulpoaica și Vulpișor se ascunseră.

— Cucurigu!... Cucurigu!... Ursule... Pisico... Lupule... veniți, le strigă Cocoșul, cocoțat și el pe grumazul Vulpoiului.

Cei trei nu se lăsară așteptați. Veniră cu sacul.

— Vulpoiul e mort? se repezi Lupul.

— Mort! minți Cocoșul. L-a ciocănit jupînul Corb pînă și-a dat duhul.

— Îl vom arăta tuturor, ca să se știe că s-a isprăvit cu el, zise Ursul.

Dar tocmai cînd se pregăteau să-l bage în sac, Vulpoiul se smuci.

— O să mă puneți și în sac... dar întîi să ne răfuim. Toți pe ei! porunci.

Săriră cu toții. Corbul îi ciocănea, Cocoșul îi plesnea cu aripile, Vulpișor îi mușca de picioare, Vulpoiul și Vulpoaica le tăia drumul împiedicîndu-i să fugă și silindu-i să se lase răsplătiți cum meritau. Lupul, Ursul și Pisica abia au scăpat cu viață, luînd-o la sănătoasa, jumuliți ca vai de ei. Nici Corbul și Cocoșul n-au rămas locului. S-au dus la rosturile lor, bucuroși că au scăpat nevătămați dintre vulpi. Așa a fost, zise Trubadurul și încheie cîntînd:

«Dar vezi că altfel a ieșit,
Decît Pisica a rînduit;
Căci soarele n-a așteptat
Al biet cocoșului cîntat.
De sus, cu raza lui fierbinte,
Rîdea de cei fără de minte
Și parcă le zicea așa:
«După cocoș cine se ia,
Pățește ce-ați pățit și voi
De la năstrușnicul Vulpoi.»

Picture 114 (2048x1536x16M jpeg)

Povestea a douăzeci și una:

ȘOARECELE PAZNIC

Leul se apucase iar să rînduiască treburile regești. Plocoanele, prăzile nu mai încăpeau în cămările palatului. Dădu poruncă să se facă o magazie mare, ascunsă în pădurea deasă. Dar oricît de ascunsă, magazia tot trebuia păzită. Hotărî deci să țină sfat pentru alegerea celui mai vrednic paznic de încredere. Animalele mari și mici, păsăretul, șerpii, broaștele, gîngăniile, veniră fără întîrziere, chemate de goarna ascultării, și se așezară după mărime, după putere și după foame.

Pisica vorbi cea dintîi, lăudîndu-se: nimeni nu se va apropia de bunătățile din magazie, dacă le va păzi ea. Nici chiar noaptea. Se știe doar că vede în beznă ca la lumina soarelui.

Ursul sări numaidecît la gîlceavă: Pisica e mică și slabă. Cum are să gonească ea pe hoți? Cui i-ar fi teamă de o pisică?

Încercă și Lupul să capete slujba, dar tot Ursul îl ponegri, făcîndu-l lacom și nesățios. Rîvnea să-și sature foamea cu plinul din cămările Leului. Nu era puțin lucru să te afli singur stăpîn pe bunătăți cărora nimeni nu le știe socoteala. Tot să mănînci. Și muncă de loc. Doar să nu lași pe altul să mănînce.

Veni rîndul Vulpoiului:

— Lăcomia ta, zise el, știu eu cine e bun paznic. Șoarecele! Pune-l la încercare și ai să te încredințezi că am dreptate.

Izbucniră urlete, răgete, croncănituri, behăieli. Rîdeau toți, fiecare în felul lui, de gîndul năstrușnic al Vulpoiului. Boul mugea, Rața măcăia. Elefantul își lovea trompa de tronul Leului, țipînd ascuțit. Maimuța se da tumba scoțînd sunete fără nume. Rîdea și Leul, uitînd că regilor le stă bine să fie încruntați. Dar rîsul lui îi îngrozea. Cînd deschidea gura să hohotească, se căsca o genune. Dar toate astea nu-l clinteau pe Vulpoi. Știa el ce știa. Îu învălmășeala care se răscolise, se strecură acolo unde se găseau Ursul, Lupul și Pisica și le șopti:

— Ziceți ca mine. Ne-am certat destul. Să fim prieteni. Dacă-l pune pe Șoricel paznic, cine ne va mai opri să luăm din bunătățile Leului, fiecare ce ne place?

— Vulpoiul are dreptate, șopti Ursul la urechea Lupului. Șoricelul e bun de paznic. Chiar dacă se va lăsa ispitit de bunătățile ce i se vor da în seamă, nici n-are să se cunoască.

Cît poate să roadă el? Ne va rămîne destul să luăm după plac. Iar năpasta va cădea pe capul lui.

Se învoiră. Nu se mai împotrivi nimeni la alegerea Şoricelului.

— Aşadar, sînteţi cu toţii de o părere, isprăvi Leul. Atunci să vină Şoricelul. Unde e Şoricelul?

— La locul lui, cu supuşii mai mici ai Lăcomiei tale. Stă de vorbă cu broaştele şi cu melcii, răspunse Maimuţa. Dar îl chem. Apropie-te, Şoricelule!

— Iartă-mă, chiţăi acesta abia auzit, strecurîndu-se cu grijă. Mi-e frică.

— De cine? se miră Leul. De mine?

— De Pisică! E puternică şi are dinţii ca nişte ace.

Leul izbucni într-un hohot de rîs, care răsuna ca tunetul în furtună.

— Cît eşti în slujba mea, nici Pisica şi nici altă vieţuitoare nu-ţi poate face vreun rău. Dar să păzeşti cu credinţă. Nimeni să nu se apropie de magazie.

Dar Şoricelul o ţinea morţiş:

— Nu sînt bun de paznic, Lăcomia ta. Mi-e frică... Ce mă fac dacă vine Pisica?

— Cearta noastră veche s-a terminat. Acum sîntem prieteni, zise aceasta, apropiindu-se de dînsul şi mîngîindu-l. Nu-şi scoase ghearele din perniţa moale, sub care le ţinea ascunse.

Vulpoiul se apropie de Şoricel şi-i şopti, să nu-l audă nimeni:

— Primeşte, Şoricelule! Pisica şi prietenii ei te vor păznic, ca să se sature din bunătăţile aflate în magazie şi să te scoată pe tine vinovat. Dar te apăr eu. Primeşte fără grijă.

Se lăsă şi Şoricelul momit. Cum să bănuiască el ce pune la cale Vulpoiul? Luă cheile magaziei şi se duse să-şi ia slujba în primire.

Adunarea se risipi. Plecară cu toţii la rosturile lor. Plecă şi Vulpoiul, cu cei trei hrăpăreţi.

— Eu mă duc la Şoricel, se grăbi Pisica...

— Ba să nu te duci de loc, o opri Vulpoiul, că, dacă te vede, fuge la Leu să te pîrască.

Lupul şi Ursul găsiră că Vulpoiul chibzuise bine. Nu Pisica trebuie să se ducă. Dar care dintre ei să dea buzna cel dintîi în magazia Leului, ca să dijmuiască bunătăţile îngrămădite acolo? Ursul nu se îndura să-l lase pe Lup. Nici Lupul nu voia să i-o ia Ursul înainte.

— Cel mai bine ar fi să mă duc eu întîi, zise Vulpoiul.

— De ce tocmai tu? făcură într-un glas Lupul, Ursul şi Pisica. Erau cu toţii de-o părere: dacă intră Vulpoiul, se înfruptă el cu ce-i mai bun. Lor nu le lasă nimic.

— Ascultaţi-mă, stărui Vulpoiul. Am o iarbă de leac. Am să-i fac Şoricelului o băutură

Picture 116 (2048x1536x16M jpeg)

adormitoare. După ce-l adorm, vă chem. Nu vă va simți și n-are să poată pune mărturie că v-a văzut... Dar să nu ne grăbim. Să-l lăsăm liniștit pînă mîine dimineață, ca să se simtă sigur. Mîine dimineață ne întîlnim și mergem împreună acolo.

— Vrei să-i faci Șoricelului vreun rău? se sperie Vulpișor, cînd Vulpoiul, ajuns acasă, îi povesti ce pusese la cale.

— Dimpotrivă. Dacă aveam astfel de gînduri, o lăsam pe Pisică să se ducă înaintea mea. L-am îndemnat să fie paznic, acum trebuie să-l ajut să scape de răul pe care vor să i-l facă Lupul, Ursul și Pisica.

— Dar dacă știai că vor să-i facă rău, de ce l-ai îndemnat să primească slujba?

— Pentru că nu numai eu pot să-l ajut pe Șoricel, ci și el poate să mă ajute pe mine la răfuială. Oricît ai fi de mare, tot ai nevoie de unul mai mic ca tine. Acum să ne odihnim. Mîine, în zori, să te duci la Șoricel și să-i spui să facă așa cum am să te învăț eu...

Se lăsase noaptea. Pe cerul spuzit de stele, luna își trimetea zîmbetul ei tainic. Ai fi zis că știa ce a pus Vulpoiul la cale și că se bucura de cele ce aveau să se întîmple sub privirile ei.

Nu se iviră încă zorile, cînd Vulpișor plecă voios prin pădure, cîntînd:

«Lupul, Ursul și Pisica
S-or alege cu nimica,
Căci Vulpoi și Vulpișor
Au ac de cojocul lor.»

— Șoricelule... Șoricelule, strigă el, ciocănind la ușa ferecată a magaziei.

— Cine e? întrebă paznicul, arătîndu-se la o fereastră cu gratii.

— Eu, Vulpișor. Am venit să te ajut. Ursul, Lupul și Pisica vor să jefuiască magazia și să te ucidă. M-a trimis Vulpoiul să te învăț cum să-i primești, ca să nu mai uite și să nu mai încerce a doua oară.

Ca și cînd nici n-ar fi auzit că e vorba de Lup și Urs, Șoricelul făcu speriat:

— Vine Pisica? Mi-e frică.

— Dacă faci cum te învăț eu, n-ai de ce te teme. Deschide.

Magazia era plină cu bunătăți spînzurate de pereți sau așezate cu rost în dulapuri, rînduite cu meșteșug. Goana prin pădure și aerul proaspăt îi stîrniseră lui Vulpișor o foame care-i mușca măruntaiele, iar bunătățile ce i se arătau înaintea ochilor o sporiră de zece ori. Ce-ar mai fi mîncat! Dar avea de făcut o treabă și nu se cuvenea s-o lase neisprăvită.

Picture 117 (2048x1536x16M jpeg)

Pe urmă, vede el.

— Ai o găleată? îl întrebă pe Șoricel.

— Am. Dar e plină cu lapte dulce.

— Cu atît mai bine. Ajută-mă s-o aduc aci.

Apucară amîndoi găleata și o așezară după ușă.

— Așa... Acum culcă-te, porunci Vulpișor.

— N-am voie să dorm în timpul slujbei. Dacă mă prinde Lăcomia sa dormind...

— Nu trebuie să dormi. Numai să te faci. Dar orice vei vedea, orice vei auzi, să nu te miști.

— Și ce are să se întîmple?

— Știu eu ce are să se întîmple... adică eu nu știu, dar știe Vulpoiul. Fă ce a spus el. Culcă-te, să te găsească așa cum a hotărît.

Cum se întinse Șoricelul, Vulpișor scoase din desagă niște buruieni de leac, mari și cu miros plăcut, și le amestecă în găleata de lapte. Erau frunze și flori de mac. Cine le mănîncă doarme dus, somn fără vise... Nu degeaba li se zice și somnișor. Isprăvi de amestecat, ieși din magazie, trăgînd ușa după el, și o întinse cu pași mari spre palatul Leului. La timp a plecat. Dacă ar mai fi zăbovit, Lupul, Ursul și Pisica ar fi dat peste el în magazie. Veneau cu Vulpoiul, crezînd că s-a dat de partea lor.

— Aci e magazia, le spuse el. Intrați.

— Să nu ne simtă, se feri Lupul.

— Nu vă simte. Doarme dus și n-o să se trezească așa de repede.

— De unde știi? se miră Pisica.

— Eh... dacă mă întrebați, aflați că am mai fost azi-noapte pe aici și i-am dat Șoricelului să guste din iarba mea de leac. Acum doarme și visează. Intrați fără grijă.

Șoricelului i se făcuse inima cît un bob de grîu, dar nu se clintea. Sta întins și se făcea că sforăie, ca unul care doarme adînc și greu.

— Morrr... morrr... morr... de rîs zise Ursul voios. Lupul și Pisica își arătară și ei bucuria, unul cîntînd, celălalt mieunînd. Nu se putea mai bună potrivealã a lucrurilor. Bine făcuseră însoțindu-se cu Vulpoiul. Încinseră o horă în jurul micuțului paznic pe care-l credeau adormit.

«Șoricelul păzitor
Doarme și visează... sforr!
Dar din somn cînd s-o trezi,
N-o să aibă ce păzi.»

— Eh, destul cîntec, zise Lupul... Hai să mîncăm cîte ceva și pe urmă să punem în sac, să mai avem și altă dată.

Se repezi fiecare la ce-i plăcea mai mult: Ursul la miere, Pisica la pește, Lupul la hălcile de vițel.

Dar Vulpoiul, care-și băgase botul în lapte și se făcea că bea, îi opri să mănînce:

— Beți întîi, ca să vi se deschidă pofta de mîncare. Am dat de o căldare cu lapte. Tocmai am gustat din el. E dulce și gras.

Pisica nu așteptă să i se spună de două ori. Lapte dulce! De mult nu mai gustase.

Cînd o văzură cu botul în căldare, hăpăind cu nesaț, Lupul și Ursul se repeziră și ei să bea. Doar n-aveau să o lase să golească singură căldarea!

— Bun lapte, zise lingîndu-și mustățile Pisica și se întinse să se odihnească. Dar adormi numaidecît.

— De bun, e bun, recunoscu și Ursul, prăbușindu-se cît era de greu. Dar parcă mi s-au împăienjenit ochii.

Atît spuse și adormi și el.

Nici cu Lupul n-a fost altfel. A căscat lung, s-a întins și nu s-a mai mișcat.

— Scoală, paznice, strigă Vulpoiul cînd îi văzu pe toți dormind.

— Ce facem cu ei? voi să știe Șoricelul.

Răspunsul îl aduse Vulpișor, care venise cu Veverița, trăgînd amîndoi o cușcă mare pusă pe roate.

— Ai făcut cum te-am învățat? întrebă Vulpoiul.

— Întocmai. Întîi am dat fuga la palat și i-am spus Leului că paznicul a prins trei hoți în magazine. Apoi, ajutat de Veveriță, am adus cușca asta. Lăcomia sa vine aici cu Elefantul și cu Maimuța.

— Atunci să ne grăbim! hotărî Vulpoiul. Să-i găsească așa cum se cuvine. Îi băgară în cușcă, ajutați și de Șoricel, care se opintea din greu, trăgînd hoții de coadă, ca să fie bun și el la ceva. Isprăviră treaba la timp. Tocmai atunci se auzi goarna Maimuței, vestind sosirea Leului.

— Unde sînt hoții? întrebă acesta, sărind din spinarea Elefantului, care-l purtase pînă aci.

— În cușcă, răspunse Vulpoiul. Iată-i!

— Cine i-a închis?

— Șoricelul. El i-a prins, el i-a închis.

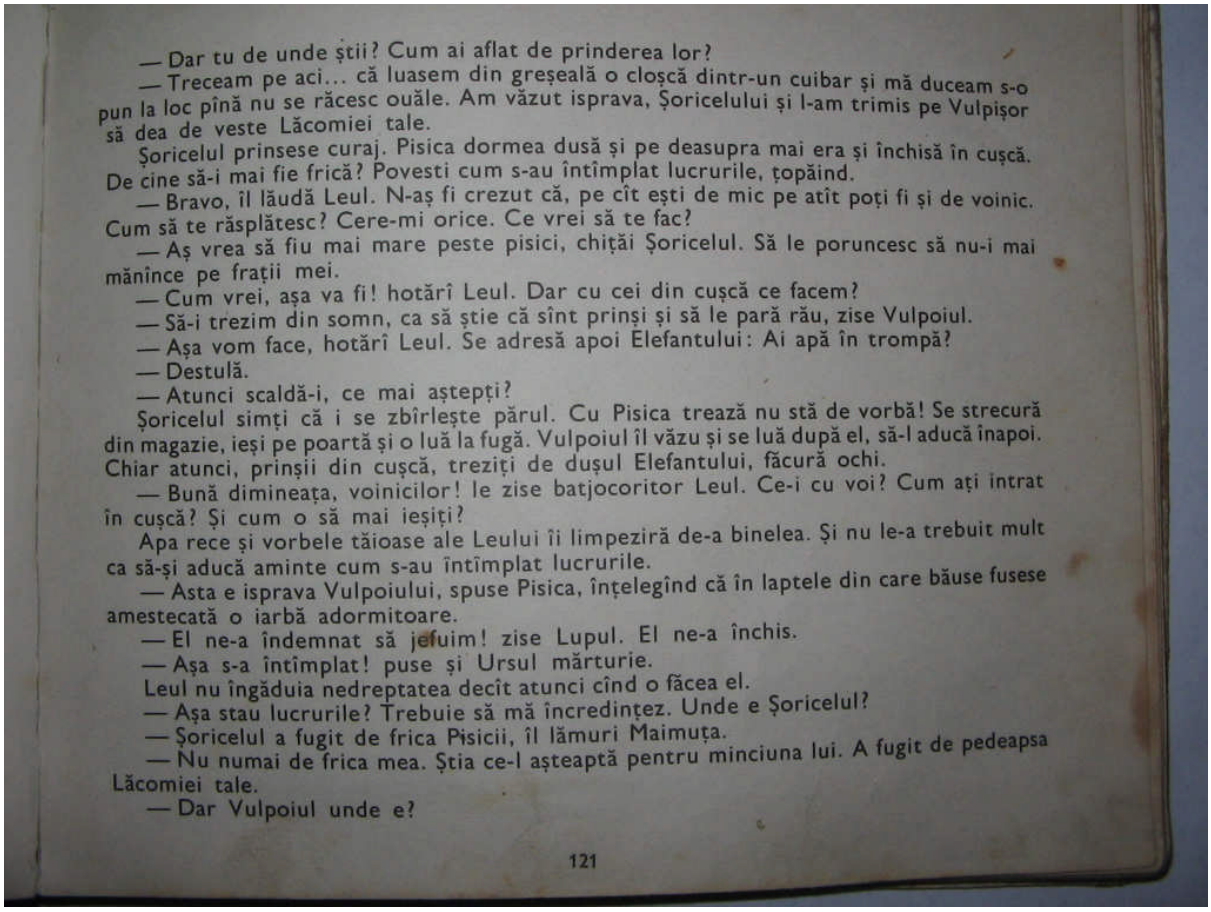

— Dar tu de unde știi? Cum ai aflat de prinderea lor?

— Treceam pe aci... că luasem din greșeală o cloșcă dintr-un cuibar și mă duceam s-o pun la loc pînă nu se răcesc ouăle. Am văzut isprava, Șoricelului și l-am trimis pe Vulpișor să dea de veste Lăcomiei tale.

Șoricelul prinsese curaj. Pisica dormea dusă și pe deasupra mai era și închisă în cușcă. De cine să-i mai fie frică? Povesti cum s-au întîmplat lucrurile, țopăind.

— Bravo, îl lăudă Leul. N-aș fi crezut că, pe cît ești de mic pe atît poți fi și de voinic. Cum să te răsplătesc? Cere-mi orice. Ce vrei să te fac?

— Aș vrea să fiu mai mare peste pisici, chițăi Șoricelul. Să le poruncesc să nu-i mai mănînce pe frații mei.

— Cum vrei, așa va fi! hotărî Leul. Dar cu cei din cușcă ce facem?

— Să-i trezim din somn, ca să știe că sînt prinși și să le pară rău, zise Vulpoiul.

— Așa vom face, hotărî Leul. Se adresă apoi Elefantului: Ai apă în trompă?

— Destulă.

— Atunci scaldă-i, ce mai aștepți?

Șoricelul simți că i se zbîrlește părul. Cu Pisica trează nu stă de vorbă! Se strecură din magazie, ieși pe poartă și o luă la fugă. Vulpoiul îl văzu și se luă după el, să-l aducă înapoi. Chiar atunci, prinșii din cușcă, treziți de dușul Elefantului, făcură ochi.

— Bună dimineața, voinicilor! le zise batjocoritor Leul. Ce-i cu voi? Cum ați intrat în cușcă? Și cum o să mai ieșiți?

Apa rece și vorbele tăioase ale Leului îi limpeziră de-a binelea. Și nu le-a trebuit mult ca să-și aducă aminte cum s-au întîmplat lucrurile.

— Asta e isprava Vulpoiului, spuse Pisica, înțelegînd că în laptele din care băuse fusese amestecată o iarbă adormitoare.

— El ne-a îndemnat să jefuim! zise Lupul. El ne-a închis.

— Așa s-a întîmplat! puse și Ursul mărturie.

Leul nu îngăduia nedreptatea decît atunci cînd o făcea el.

— Așa stau lucrurile? Trebuie să mă încredințez. Unde e Șoricelul?

— Șoricelul a fugit de frica Pisicii, îl lămuri Maimuța.

— Nu numai de frica mea. Știa ce-l așteaptă pentru minciuna lui. A fugit de pedeapsa Lăcomiei tale.

— Dar Vulpoiul unde e?

— S-a luat după Șoricel, să-l aducă înapoi, încercă să-l lămurească Maimuța.
— Tot de frica pedepsei a fugit. El a pus totul la cale, zise Pisica.
Leul se supără.
— Așadar, m-au înșelat. N-am să îngădui una ca asta. Trebuie să-i prindem. Toți la drum!
Ajuns aici cu povestirea, Trubadurul se opri. Bău o înghițitură de cidru, ciupi coardele chitarei și cîntă:

«Și-au plecat la vînătoare
Leu, Lup, Urs, în graba mare.
Înarmați ca la război,
Să vîneze-un șoricel.»

Văzînd cum se întorc lucrurile, Veverița a zbughit-o, i-a ajuns din urmă și i-a îndemnat să se ascundă, ca să scape de urgia Lupului.
— Ne ascundem, hotărî Vulpoiul, dar întîi să ne pregătim de oaspeți.
Acum treaba grea avea s-o facă Veverița.
— Știi să arunci lațul? o întrebă Vulpoiul.
— N-am mai încercat, dar dacă-mi arăți...
O chemă și pe Vulpoaică. Ea se pricepea să împletească. Făcu în grabă din frînghie trei lațuri, fiecare cu cîte un ochi pe măsura celor pentru care erau pregătite. Un ochi mic, să încapă grumazul Pisicii; ochiul mai mare, pentru Lup; al treilea, cel mai încăpător, pentru Urs.
— Suie-te în copac, Veveriță. Stai acolo nesimțită și aruncă lațurile, să ne prinzi pe noi. Încearcă. Dar vezi să ochești bine. Hai, să te vedem.
Veverița avea ochi buni și era foarte îndemînatică. Cît ai clipi, Vulpoiul, Vulpoaica și Vulpișor erau cu lațul de gît.
— Bravo! o lăudă Vulpoiul. Așa să faci. Iar noi, fără să pierdem vremea, vom lega capetele lațurilor de trunchiul cîte unui copac. Pisica, Lupul și Ursul, cu cît se vor zbate mai mult, cu atît li se va strînge lațul în jurul grumazului. Așa că nu vor avea încotro. Vor sta cuminți. Pregătiți și niște crengi. După ce-i prindem, îi acoperim, să nu se vadă. Știu eu de ce... O să vedeți. Se adresă apoi Șoricelului: Acum e rîndul tău. Stai aici, să te găsească Pisica. Ea are să vină cea dintîi, ca de obicei. O trimit prietenii să iscodească. Nu te teme. Nu-ți va face nici un rău. Pînă să-și dea seama, va fi cu lațul de gît, ferecată. Ceilalți vor veni după ea. Știi ce-i așteaptă.

Picture 121 (2048x1536x16M jpeg)

Mai de voie, mai de nevoie, Șoricelul a făcut cum i s-a spus. Zburda ca și cînd de nimic nu i-ar fi fost frică și chițăia a voie bună. Dar ce era în inima lui, numai el știa. Spaima lui n-avea să dureze mult, căci lucrurile s-au petrecut întocmai așa cum le prevăzuse Vulpoiul. În scurtă vreme, Pisica, Lupul și Ursul zăceau legați, cu lațurile de gît și acoperiți de crengi. Amuțiseră. Nu s-ar fi așteptat la una ca asta.

— Bravo, Șoricelule! zise mulțumit Vulpoiul. Bravo și ție, Veverițo! Te-ai dovedit un ochitor strașnic. Dar pedeapsa lor abia începe.

— Ce fel de pedeapsă? voi să știe Șoricelul.

— Așteaptă și vei vedea.

Leul sosi chiar atunci cu Elefantul și Maimuța.

— Vulpoiule! urlă el. Răule și mincinosule! Ai mai fugit și altă dată de urgia mea, dar acum nu mai scapi.

— N-am fugit de Lăcomia ta! Am alergat să-l aduc înapoi pe Șoricel! Se strecurase din magazie, de frica Pisicii. I-am spus să nu se teamă, că n-ai s-o lași să-i facă vreun rău. M-a crezut și ne-am întors, dar Lăcomia ta porniseși să ne prinzi. Am dat fuga să te găsim și am ajuns aici.

— Nu cred. Spune tu, Șoricelule, așa s-a întîmplat?

— Chiar așa... Mi-a fost frică de Pisică. De aceea am fugit.

Leul sta pe gînduri, Să creadă, să nu creadă... Vorbele Șoricelului îi risipiră supărarea. Izbucni în rîs.

— Bine faci că rîzi, Lăcomia ta, zise Vulpoiul. Cine rîde iartă.

Leul se încruntă iar.

— N-am zis vorba asta. Întîi să vină Ursul, Lupul și Pisica. Să spună ei cum a fost.

— Ursul, Lupul și Pisica sînt aici, răspunse Vulpoiul. Îți ascultă glasul și își așteaptă pedeapsa.

Zicînd, îi arătă pe cei trei prinși, care se zbăteau în laț.

— Ce caută ei cu lațurile de gît? se supără Leul. Cine i-a pedepsit?

— Singuri s-au băgat în laț, umblînd după răutăți; dar i-a ajutat și Șoricelul. Iar pe Șoricel l-am ajutat eu.

— Ați auzit vorbele Vulpoiului? tună Leul.

— Am auzit! ziseră înfricoșați cei trei.

— Așa s-au întîmplat lucrurile?

Picture 122 (2048x1536x16M jpeg)

Lupul și Ursul nu răspunseră nimic. Cum s-ar fi putut apăra, de vreme ce Șoricelul era de față, mărturie? Numai Pisica încercă să se lepede:

— Eu n-am vrut, făcu ea... Eu sînt mică... m-am luat după ei...

— Al tău a fost planul, zise Ursul. Îndrăznești să spui că n-ai vrut?

— Tu ne-ai arătat drumul! Cutezi să zici că noi te-am învățat pe tine?

Acum Leul nu mai avu nici o îndoială.

— Aduceți cușca, porunci el. Plecați repede și veniți cu ea.

Vulpișor, care se ținuse deoparte cu Veverița, se înfățișă la vedere:

— Nu mai trimite după cușcă. E aci. Am adus-o noi. Eu și Veverița.

Îi închiseră între gratii și-i urcară în spinarea Elefantului.

— La palat cu ei... Am să-i țin acolo, să-i vadă toți și să afle ce pățește cine minte și înșală.

Plecară, dar la o răspîntie se despărțiră. Alaiul împărătesc porni cu prinșii în cușcă, spre palat; Vulpoiul, Vulpișor și Veverița se îndreptară spre vizuină, unde-i aștepta Vulpoaica. Le dusese grija. Acum, bucuroasă că s-au întors acasă, întinse masă mare, cu belșug de bucate și mîncară după poftă, ascultînd cîntecul anume ticluit de Vulpișor:

«Așa e-n viață: lăcomia
E soră bună cu prostia.
Dar înțeleptul chibzuit
Rămîne tot nebiruit.»

Povestea a douăzeci și doua:

VULPIȘOR ȘI GRĂDINARII MINCINOȘI

După o vreme Leul s-a îndurat de Urs, de Lup și de Pisică și le-a dat drumul din cușca în care îi ținuse închiși.

— Ce veți face acum? i-a întrebat.

— Ce ne vei porunci, Lăcomia ta, sări Pisica smerită și vorbind pentru toți trei.

Picture 123 (2048x1536x16M jpeg)

— M-am săturat de carne. Aș mînca și cîte ceva din rodul pămîntului. Porunca mea este să-mi aduceți ceea ce doresc. Altfel vă închid iar în cușca din care abia v-am dat drumul.

Au plecat speriați. Nu se pricepeau cum să pună stăpînire pe roadele pămîntului. De cînd s-au pomenit pe lume s-au hrănit cu ce au apucat din strămoși: carne, miere, lapte... Cum să-l mulțumească pe Leu?

Tot Pisica a născocit ceva:

— Știu un loc întins, unde cresc bunătăți de roade. Acum e vremea recoltei. Să ne grăbim să le strîngem.

— Dar locul nu e păzit? întrebă temător Ursul.

— Deocamdată nu e. Dar trebuie să ne grăbim.

Pămîntul fusese împărțit în ogoare. Pe ogorul cel mai întins creștea grîu, pe cel mai mic, cartofi. Se opriră între amîndouă, priviră îndelung, dar nu pricepură nimic. Ce să fie pomișorii aceștia frumoși, cu frunzele învîrstate? Dar firele astea lungi și aurite, la ce-or folosi? Ce să adune mai întîi?

— Cu ce vom începe, asta vom vedea, zise Lupul, ros ca de obicei de nesaț. Să hotărîm întîi cum împărțim, după ce vom duce Lăcomiei sale partea cuvenită. Vreau să știu de pe acum ce-i al meu și ce-i al Ursului.

— Eu zic așa, mormăi Ursul, ursuz și întunecat: Partea mai întinsă, cu firele ca aurul, să fie a mea, că eu sînt mai mare ca tine și mai greu la trup. Ție îți vor fi deajuns pomișorii aceștia firavi.

Pisica mieună speriată. Ei nu i se cuvine nimic? Doar ea i-a adus aici. Împart între ei ca și cînd totul ar fi numai al lor?

Ursul și Lupul n-au stat s-o asculte. Să aibă răbdare... s-o găsi ceva și pentru ea...

Dar zorul se dovedi zadarnic. Nu munciseră niciodată pămîntul. De unde să știe cum se adună ceea ce nu semănaseră? Cum stăteau descumpăniți, auziră apropiindu-se un glas și un cîntec cunoscut:

«Trece Vulpișor cel mic,
Nu se teme de nimic...»

— Vulpișor! zise Lupul, și se pregăti să dea fuga.

— Să nu-i faci nici un rău! îl opri Pisica. Poate că știe el ce fel trebuie culese roadele astea. Îl iau cu vorbă bună și-l aduc aici.

Picture 125 (2048x1536x16M jpeg)

Îi ieși înainte.

— Bine ne-am găsit, Vulpișor, mieună ea blînd și mîngîietor.

— De găsit, ne-am găsit, îi răspunse acesta, dar nu știu dacă e bine. Oricum, nu mi-e frică de tine. Dacă vrei să ne luăm la trîntă, sînt gata... Dar n-are să-ți placă cum am să te burdușesc.

Pisica se prefăcu mirată.

— De ce să ne luăm la trîntă? N-avem de ce ne certa. Ce a fost a trecut. Acum sîntem prieteni. Și Ursul ți-e prieten. Și Lupul. Chiar m-au trimis să te chem la ei. Te așteaptă. Ne-am făcut gospodari. Am muncit pămîntul cum ne-a poruncit Lăcomia sa. Vino să vezi.

Lui Vulpișor nu-i venea bine să dea ochi cu Ursul și Lupul. Dar nu voi să se arate fricos. Și nu-i păru rău. Îl primiră bine, îl îmbrățișară și-i arătară semănăturile.

— Locul ăsta este al meu, zise Ursul. Eu l-am muncit...

— Partea asta e a mea, se grăbi Lupul. Cît am trudit la ea!

— Eu i-am ajutat pe amîndoi, minți și Pisica. Iar acum am venit să adunăm. Dar nu mai știm la ce folosește ceea ce am semănat. Am uitat cum le zice spicelor și pomișorilor acestora.

Picture 126 (2048x1536x16M jpeg)

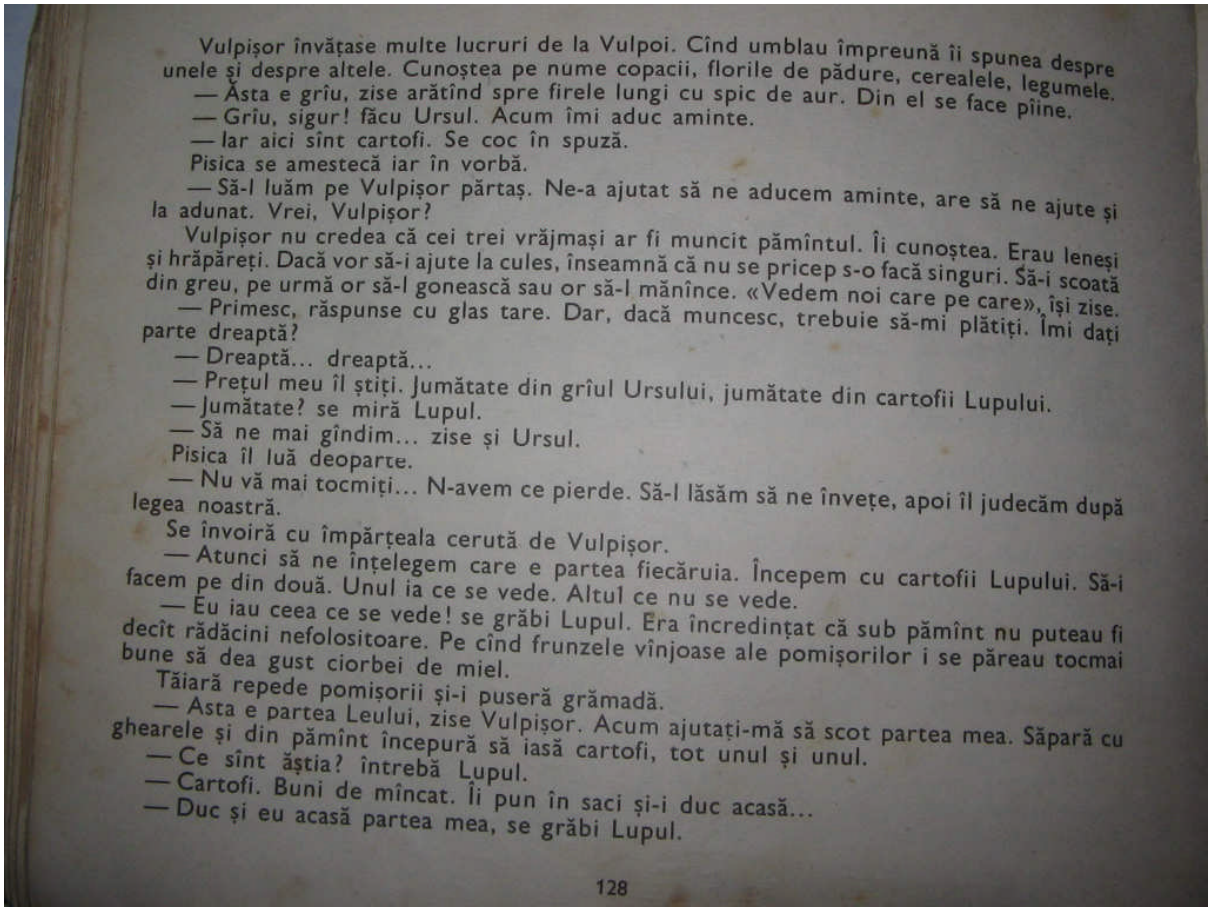

Vulpișor învățase multe lucruri de la Vulpoi. Cînd umblau împreună îi spunea despre unele și despre altele. Cunoștea pe nume copacii, florile de pădure, cerealele, legumele.

— Asta e grîu, zise arătînd spre firele lungi cu spic de aur. Din el se face pîine.

— Grîu, sigur! făcu Ursul. Acum îmi aduc aminte.

— Iar aici sînt cartofi. Se coc în spuză.

Pisica se amestecă iar în vorbă.

— Să-l luăm pe Vulpișor părtaș. Ne-a ajutat să ne aducem aminte, are să ne ajute și la adunat. Vrei, Vulpișor?

Vulpișor nu credea că cei trei vrăjmași ar fi muncit pămîntul. Îi cunoștea. Erau leneși și hrăpăreți. Dacă vor să-i ajute la cules, înseamnă că nu se pricep s-o facă singuri. Să-i scoată din greu, pe urmă or să-l gonească sau or să-l mănînce. «Vedem noi care pe care», își zise.

— Primesc, răspunse cu glas tare. Dar, dacă muncesc, trebuie să-mi plătiți. Îmi dați parte dreaptă?

— Dreaptă... dreaptă...

— Prețul meu îl știți. Jumătate din grîul Ursului, jumătate din cartofii Lupului.

— Jumătate? se miră Lupul.

— Să ne mai gîndim... zise și Ursul.

Pisica îl luă deoparte.

— Nu vă mai tocmiți... N-avem ce pierde. Să-l lăsăm să ne învețe, apoi îl judecăm după legea noastră.

Se învoiră cu împărțeala cerută de Vulpișor.

— Atunci să ne înțelegem care e partea fiecăruia. Începem cu cartofii Lupului. Să-i facem pe din două. Unul ia ce se vede. Altul ce nu se vede.

— Eu iau ceea ce se vede! se grăbi Lupul. Era încredințat că sub pămînt nu puteau fi decît rădăcini nefolositoare. Pe cînd frunzele vînjoase ale pomișorilor i se păreau tocmai bune să dea gust ciorbei de miel.

Tăiară repede pomișorii și-i puseră grămadă.

— Asta e partea Leului, zise Vulpișor. Acum ajutați-mă să scot partea mea. Săpară cu ghearele și din pămînt începură să iasă cartofi, tot unul și unul.

— Ce sînt ăștia? întrebă Lupul.

— Cartofi. Buni de mîncat. Îi pun în saci și-i duc acasă...

— Duc și eu acasă partea mea, se grăbi Lupul.

— Nu te mai căzni cu ea. Mai bine arunc-o. Partea ta e numai buruiană. Ai ales rău, dar n-am ce-ți face.

— Eu vreau ce nu se vede, se grăbi Ursul, crezînd că învățase ceva din pățania Lupului.

— Cum ți-e voia, zise Vulpișor.

— Adunară spicele și le făcură snopi.

— Așa! făcu Vulpișor. Cu partea mea am terminat. Acum să scoatem partea Ursului.

Scoaseră din pămînt rădăcinile.

— Ce sînt astea? întrebă Ursul.

— Ce să fie? Ce ai ales. Rădăcini.

— Și ce să fac cu ele?

— Ce face și Lupul cu ale lui. Nimic. Dar grîul meu îl duc la moară și-l fac făină, ca să-mi coacă Vulpoaica turte.

— Stai că nu merge așa! sări Lupul. Dă-mi cartofii.

— Și mie grîul, se burzului și Ursul.

— Grîul și cartofii sînt ai mei, se apără Vulpișor. Nu-i așa, Pisico? Ai fost de față. Ai văzut. Ai auzit.

— Nu știu... n-am văzut... mieună Pisica, dîndu-se de partea prietenilor ei.

— Dar eu știu! se auzi glasul Veveriței. Eu am auzit. M-am ținut după Vulpișor, că mă rugase Vulpoaica să nu-l las să umble singur. Grîul și cartofii sînt ai tăi, Vulpișor. Dacă încearcă jupînii să-ți facă vreo silnicie, dau fuga la Vulpoi și mă duc cu el să ne plîngem Leului. Mie nu mi-e frică... Pe mine nu mă prindeți, că eu mă cațăr mai sus ca Pisica.

Ce mai puteau să facă? Nu le venea la socoteală să fie trași la judecata Leului acum, cînd de-abia scăpaseră de pedeapsă.

Plecară amărîți.

Veverița a rămas să păzească belșugul, iar Vulpișor a dat fuga la vizuină și s-a întors cu Vulpoaica și Vulpoiul. Au adus saci, au încărcat cartofii și grîul și au pornit-o spre casă.

— Prietenii sînt ca pietrele prețioase, zise Vulpoiul, cînd se așezară la masă, oprind-o și pe Veveriță. Unele sînt adevărate, ca prietenia Veveriței. Altele sînt mincinoase, ca prietenia Pisicii. Trebuie să știi să alegi.

— Eu am ales, zise mîndru Vulpișor. Prietena mea e Veverița...

Picture 128 (2048x1536x16M jpeg)

Povestea a douăzeci și treia:

PRIETENUL LA NEVOIE SE CUNOAȘTE

— Mergem la găini! hotărî Vulpoiul într-o dimineață răcoroasă.

Își luară traistele.

Cerul era senin. Dar pe drum se stîrni o pală subțire de vînt, tocmai atît cît trebuie ca să le aducă în nări miros de lup, de urs și de pisică.

— Nu vreau să mă cert cu ei, hotărî Vulpoiul. Ne oprim aici. Ca să nu ne vadă și să nu ne simtă, ne încovrigăm, cu capul și cu picioarele adunate sub noi. Nu suflăm și nu mișcăm. Am mai făcut eu o dată așa și am ieșit bine la socoteală... După ce trec, ne vedem iar de drum.

Cu trupul făcut roată, cu capul și picioarele ascunse sub burtă, păreau trei buturugi acoperite de mușchi.

— Miroase a Vulpoi prin apropiere, zise Lupul, cînd ajunseră mai aproape de ei.

— Și mie mi se pare, se învoi Ursul.

Pisica se cățără în vîrful unui plop și scrută zarea. Cît vedea cu ochii, nici urmă de Vulpoi. Se liniștiră. Dacă s-ar fi încrezut mai mult în mirosul lor decît în văzul Pisicii, nu le-ar fi fost greu să-i descopere și ar fi scăpat de ce-i aștepta.

— Să mergem! îi îndemnă Pisica.

Lupul se împotrivi. Era de părere să mai zăbovească. Se așezase să se odihnească, stînd pe buturuga pe care o închipuia Vulpoaica.

— Și eu zic să mai stăm, îi îndemnă Ursul. E umbră. Buturugile astea acoperite cu mușchi moale, parcă anume pentru noi sînt pregătite. Să ne odihnim și să chibzuim.

Se așezară. Pisica sta pe Vulpișor, Ursul pe Vulpoi. Le era greu, dar răbdau.

— De cîte ori am încercat să răpunem vulpoii, vorbi Pisica, de atîtea ori ne-a stat Veverița în cale. Trebuie să scăpăm de ea. Se ține tot timpul după noi. Nici acum nu știm dacă nu ne vede și nu ne aude. De aceea să vorbim în taină.

— Pisica are dreptate, șopti Ursul.

— Și eu cred tot așa, șopti și Lupul.

— Atunci să nu mai pierdem timpul. S-o răpunem.

Picture 129 (2048x1536x16M jpeg)

— Ușor de zis, spuse Ursul. Dar cum?

— Știu eu cum. Mergem la vizuina ei, o pîndim cînd intră și o îngropăm, astupînd intrarea cu pămînt. Fără aer și lumină n-are să poată trăi.

Se ridicară să plece.

— Veverița e în primejdie! sări Vulpoiul după ce vrăjmașii se îndepărtaseră.

Ar fi zis și Vulpișor ceva, dar îl înecau lacrimile. Se stăpîni. L-ar mustra Vulpoiul dacă ar plînge.

— Mergem s-o ajutăm, zise tot Vulpoiul. Să ne grăbim. Trebuie să ajungem înaintea răilor.

O găsiră deretecînd. Îi plăcea curățenia și rînduiala ca unei bune gospodine. Îi povestiră ce aflaseră și, fără să piardă vremea, se apucară să pregătească o ieșire la capătul înfundat al vizuinii. Pe acolo avea să scape Veverița, după ce Ursul, Lupul și Pisica o vor crede îngropată de vie.

— Vin! vesti Vulpoaica.

Se ascunseră.

Rămasă singură, Veverița căra alune în vizuina pe care tocmai isprăvise să o deretice. Au lăsat-o să pătrundă înăuntru și numaidecît s-au apucat să ridice o moviliță de pămînt, acoperind intrarea. Erau încredințați că nu va mai ieși niciodată de acolo.

Dar Veverița n-a zăbovit nici o clipă. Cînd a simțit ce se întîmplă, s-a strecurat din vizuină, folosindu-se de drumul pe care-l deschiseseră prietenii.

— Dar n-o să plecăm de aci flămînzi! zise Ursul. Să dăm buzna peste ea.

— Acum, după ce-am zidit intrarea? se împotrivi Lupul.

— Stricăm ce am zidit, se încăpățînă Ursul.

— Și cum o să intrăm într-o vizuină de veveriță? Nici eu nu încap. De domnia ta, nici nu mai vorbesc. Poate doar Pisica.

— Intrarea în vizuina Veveriței e îngustă, își dădu cu părerea Pisica. Dar înăuntru e încăpătoare.

Se apucară să înlăture moviliția pe care tot ei o ridicaseră. Lupul își vîrî capul, se opinti și lărgi intrarea. La fel făcu și Ursul. După ei pătrunse cu ușurință și Pisica.

Dar Veverița și prietenii ei atît așteptau. Cît ai clipi, zidiră intrarea. Ocoliră apoi vizuina și o astupară și de cealaltă parte. Ursul, Lupul și Pisica erau prinși. Nu mai aveau cum să iasă la lumină.

Picture 130 (2048x1536x16M jpeg)

Vesel și mîndru de isprava pe care o ticluise, Vulpișor alcătui repede stihuri potrivite și le cîntă să le audă și prinșii:

«Hei, jupîni cu gînduri rele,
Ascultați vorbele mele:
Cînd sapi groapa altuia,
Singur poți să cazi în ea»

S-ar fi bucurat mai puțin dacă ar fi știut că de data aceasta Pisica se dovedise folositoare. Cu ghearele ei ascuțite a izbutit să-și facă drum în movilița de pămînt pe care o ridicaseră și să se strecoare afară. După ea ieși Lupul, apoi Ursul. Cum s-au văzut liberi, au pornit la drum cu gînd de răzbunare.

Povestea a douăzeci și patra:

MAI TARE CA LEUL

Leul se bucura că printre supușii săi se găsește unul ca Vulpoi. Ursul și Lupul nu-i erau pe plac. Umblau numai după mîncare multă și bună. Dar asemenea bunătăți i se cuveneau lui. El era regele. Toate celelalte viețuitoare ale pădurii trebuiau să-i aducă plocoane și să se mulțumească cu ce rămînea de la masa lui. Nici Pisica nu-i era pe plac. Ce să aleagă din vorba ei, pe cît de mieroasă, pe atît de răsucită? Aflase o dată de la un arici bătrîn că fățarnicul e ca un cărbune care mocnește; cînd te aștepți mai puțin te frige. Așa era Pisica... Vulpoiul era altfel. Scurt la vorbă și ascuțit la minte. E drept că supăra pe cîte unii, dar cine-i punea să-și încerce puterile cu el?

— Chiar așa, întări Maimuța. Nu e în toată pădurea nici o făptură care să-l întreacă. Nici chiar Lăcomia ta...

Vorba asta îndrăzneață îl supără pe Leu. Cum să fie cineva mai tare ca regele?

— Nu te supăra, Lăcomia ta. Dar isteţimea lui face cît toate puterile adunate laolaltă. Acum Leul se înfurie de-a binelea.

— Cutezi să mă înfrunţi, zicînd că Vulpoiul e mai isteţ ca mine? Cheamă-l. Vreau să mă întrec cu el. Dacă mă învinge, te fac mai mare peste apa pîraielor. Să te oglindeşti în ele cît ţi-o pofti inima, că tot îţi place ţie să te priveşti cum te strîmbi. Dacă îl învîng eu pe el, te închid în cuşcă şi nu-ţi mai dau drumul niciodată. Primeşti rămăşagul?

Era de faţă şi Elefantul.

— Tu ai să fii judecător, îi spuse Leul. Tu să hotărăşti cine a cîştigat şi cine a pierdut. Pregătiţi întrecerea. Chemaţi pe toţi supuşii mei. Să vină cine vrea, ca să fie de faţă la învingerea Vulpoiului şi la pedepsirea Maimuţei.

La ceasul hotărît, palatul mişuna de vieţuitoarele pădurii. Ursul, Lupul şi Pisica nu ştiau de ce fuseseră chemaţi. Porniră numaidecît cu pîra:

— Din pricina Vulpoiului nu ne putem vedea de rosturile noastre.

— Au dreptate, întări Vulpoiul în batjocură. Din pricina mea au rămas în magazia Lăcomiei tale viţeii nemîncaţi de Lup, brînza neînghiţită de Pisică şi mierea nedijmuită de Urs.

Leului nu-i era gîndul decît la rămăşagul cu Maimuţa.

— Vulpoiule, zise el, te întreb de faţă cu toţi supuşii mari şi mici ai Lăcomiei mele. Te încumeţi să te dovedeşti mai tare ca mine?

Vulpoiul aflase de la Maimuţă de rămăşag. Leului nu-i făcuse pînă acum nici o năzdrăvănie. Cu atît mai bine dacă i-a venit şi lui rîndul.

— Dacă porunceşte Lăcomia ta, mă încumet, răspunse el smerit. Dar să nu îţi fie cu supărare.

Pisica sări de colo.

— Cum îndrăzneşti? Decît Lăcomia sa nu e nimeni mai puternic.

— Ba este cineva, îi întoarse vorba Vulpoiul. Dar abia se vede.

Se prefăcu şi Lupul supărat de asemenea vorbă.

— Abia se vede şi totuşi e mai puternic decît Leul? Să fiu în locul Lăcomiei sale te-aş pedepsi pentru vorba ta nesăbuită.

— Aici nu încape pedeapsă, răspunse Vulpoiul. Învoiala este fără supărare.

— Chiar aşa, întări Leul. Am pus rămăşag cu Maimuţa. Sînt gata să mă întrec cu puternicul care abia se vede. Unde este? Vorbind îşi duse o labă la ureche. O muscă se aşezase acolo şi-l sîcîia.

— Nu știu, răspunse Vulpoiul... că nu stă locului. Caută-l.

— Eu să-l caut? se supără Leul. Dacă mi-e vrăjmaș, să se arate la față.

Musca în răstimp i se așezase pe nas gîdilîndu-l. Ca s-o zdrobească, Leul îi trase cu coada o lovitură puternică, dar n-o nimeri. Musca nu era niciodată acolo unde o căuta. Se plesni peste frunte, peste ochi, peste ureche. Dispărea înainte ca plesnitura lui s-o ajungă.

— Afurisită muscă! Nu-mi dă pace, se supără Leul. Îl trecuseră sudorile și-i era rușine să se arate neputincios înaintea supușilor. Cum a intrat aici? Prindeți-o! Dați-o afară.

— O prind eu, Lăcomia ta, se lăudă Pisica.

Sări în coama Leului și primi lovitura pe care Leul o trimetea mustei.

— Te-ai lăudat că o prinzi, se supără Leul, mai plesnind-o o dată. Ce cauți călare pe coama mea? Și voi ce stați? Vă poruncesc s-o prindeți. Săriți toți!

Se iscă vălmășag. Se loveau între ei, se mușcau, își săreau în spinare.

— Am prins-o! strigă Ursul, dar musca nu mai era unde lovise el cu laba.

— A mea e! se lăudă Lupul, dar vrînd s-o apuce cu dinții, își mușcă limba. Încercă și Pisica. Se tîra ca după șoareci, dar degeaba se repezea cu ghearele scoase. Cum să prinzi o muscă în gheare? Și de unde s-o iei? Se afla cînd în nara Leului, cînd pe urechea lui, cînd pe coamă, cînd pe coadă.

Obosit și supărat, Leul se ridică să plece.

— N-am să-mi pierd timpul pentru o muscă! Prindeți-o și să mă chemați s-o judec. Acum mă duc.

— Nu se poate! se auzi glasul Maimuței.

— Ce nu se poate? făcu Leul supărat. Cine cutează să mă înfrunte? Ce vreau eu și nu se poate?

— Tot ce vrei Lăcomia ta se poate, răspunse, lingușindu-l, Maimuța. Dar nu se poate să pleci de aci pînă nu mă faci pe mine mai mare peste pîraie.

— Dar rămășagul...

— La-i pierdut. Musca s-a dovedit mai tare. Lăcomia ta te-ai dat învins.

— Elefantule, te-am pus judecător. Ce ai de spus?

— Ai pierdut, Lăcomia ta.

— Dar nu era vorba de muscă, ci de Vulpoi. El trebuia să se dovedească mai isteț ca mine.

— M-am dovedit, zise Vulpoiul. Musca e a mea. De mine ascultă. Să-i spun să sară iar pe Flămînzimea ta?

Picture 133 (2048x1536x16M jpeg)

— Nu... nu! se sperie Leul... mă dau învins.
— Nu e drept! se auzi glasul Pisicii.
— Cum o să fie drept? făcu și Lupul.
— Să mai încercăm o dată, ceru Ursul.
— Eu nu mai încerc, se împotrivi Leul. Îmi ajunge.
— Încerc eu! se lăudă Pisica.
— Și eu! i se alătură Ursul.
— Și eu! zise Lupul, ca să nu tacă.
— Fie, se învoi Vulpoiul. Musca i se așezase după ureche și aștepta porunca.
— Pe ei! îi porunci Vulpoiul.

Bîzîind, musca porni în zbor rotat, lăsîndu-se cînd pe nasul Ursului, cînd pe urechea Lupului, cînd pe mustățile Pisicii. Au încercat s-o prindă, dar mai mult se loveau între ei decît se ajutau. Se cutremura palatul de hohotele Leului. Celelalte animale, prinzînd curaj, se porniră și ele pe rîs. Numai Ursul, Lupul și Pisica nu rîdeau. Rușinați, s-au grăbit să scape cu fuga.

Povestea a douăzeci și cincea:

VULPOIUL LA MOARĂ

— Știu undeva o moară părăsită, le spuse Pisica. E așezată pe un pîrîu. O luăm în stăpînire și ne apucăm de morărit.
— Dar pîrîul e al Maimuței. Ea e mai mare peste ape. N-are să ne dea voie...
— Moara e acolo dinainte ca Leul s-o fi făcut pe ea stăpînă pe pîrîu. Zicem că e moara noastră și ne vedem de treabă.

Au făcut cum i-a îndemnat Pisica. Ursul, fiind mai mare, și-a zis morar. Pe Lup și pe Pisică i-a luat ajutoare. Au dat drumul apei și s-au pornit să cînte în gura mare, ca să se afle în toată pădurea că moara nu mai stă.

«Roata morii se-nvîrtește,
Între pietre grîu zdrobește,

Iar din grîul măcinat,
Faci plăcinte și aluat.
Hai, poftiți de măcinați,
Luați rînd, nu-ntîrziați
Cine-ntîiul se grăbește
Mai repede isprăvește.»

Se nimerise că tocmai atunci Veverița plecase să caute o moară, ca să macine alune. Nu mică i-a fost bucuria cînd a auzit de departe cîntecul morarilor.

— Veverița! strigă Pisica, zărind-o. Vine cu un sac în spinare.

— Să poftească, rînji Ursul. Avem socoteli vechi cu ea.

— Dumneata ești morarul? se miră Veverița, cam speriată cînd se apropie și văzu cu cine are de a face.

— Eu, rînji Ursul. Noi... Cum vezi ne-am apucat să măcinăm. Nu te teme... Lupule, ajută-mi să răstorn alunele. Pisico, aține-te să aduni măcinișul...

Ridicară stăvilarul, apa năvăli vuind pe scoc, roțile se învîrtiră, moara măcina din plin. Un timp nu se auzi o vorbă. Dar nu trecu mult și Lupul, de la locul lui, vesti că se măcinaseră toate alunele. Ursul puse stavilă apei și moara se opri.

— Drum bun, jupîneasă Veveriță, îi spuse, dindu-i gol sacul pe care îl adusese plin. Te poți întoarce acasă.

— Cu sacul gol?

— Dacă-l vrei plin, intră în el, o batjocori Pisica.

Veverița se simți neputincioasă. Cum să lupte cu trei?

Dar iată că Maimuța, care umbla să vadă cum curg apele peste care o pusese Leul vătaf, se opri chiar atunci la moară.

— Cine macină aici? întrebă ea supărată.

— Eu! o înfruntă Ursul. Moara e a mea și a prietenilor mei.

— Moara o fi a voastră, dar apa e a mea. Trebuie să-mi dați și mie parte din uium.

— Îți dăm cît i-am dat și Veveriței. Te mulțumești cu atît? Mulțumește-te, că altfel, știi vorba: nemulțumitului i se ia darul.

— Nu te lăsa amăgită, sări Veverița. Nu mi-au dat nimic. Am venit cu sacul plin și mă întorc cu el gol.

Picture 135 (2048x1536x16M jpeg)

— Așa stau lucrurile? se supără Maimuța. Măcinați la apa mea și vă mai și bateți joc de mine?... Vino, Veverițo... am eu ac de cojocul lor.

Plecară însoțite de vorbele de batjocură ale morarului și ale ajutoarelor sale.

Soarele de toamnă ardea cu toată puterea amiezii. Morarii mincinoși se traseră la umbră să se ospăteze. Erau bucuroși că s-au răfuit cu Veverița și că nici Maimuța n-a mai avut putere să-i gonească de la moara peste care se făcuseră stăpîni. După ce mîncară, se întinseră să se odihnească.

Cînd se treziră, soarele începuse să scapete. O liniște grea vestea amurgul care avea să coboare în curînd peste moară. Pisicii i se păru că aude zvon de vorbe. Își puse o labă streașină la ochi și zări un tîrgoveț care se apropia de moară. În urma lui venea un argat voinic, purtînd în spinare un sac greu. Era Vulpoiul și Elefantul, dar cum să-i cunoască sub îmbrăcămintea lor de împrumut?

— Cine-i morar aci? întrebă Vulpoiul, cu vocea prefăcută. Își ținea capul în pămînt, să nu i se vadă ochii care săgetau.

— Eu, zise Ursul.

— Îmi macini și mie grîu?

— Ți-l macin, dacă dai uium, cum e obiceiul!

— Dau, se înțelege.

— Atunci să-mi strig ajutoarele. S-au întins să se odihnească de amiază și i-a luat somnul. La treabă, somnoroșilor! Grăbiți-vă, că se întunecă.

— Aș avea mai întîi o rugăminte, se ploconi Vulpoiul. Să-i dai voie argatului meu să bea o gură de apă. Zice că i s-a uscat gura de sete.

— Bea, zise Ursul către Elefant... bea, dacă tocmai acum ți s-a făcut să bei. Dar grăbește-te...

Elefantul își băgă trompa în vadul pîrîului și sorbi cu putere. Apa scădea văzînd cu ochii, dar Elefantul tot mai trăgea din ea.

— Te-ai săturat? întrebă Ursul.

— Aș mai bea.

— Altă dată. Acum să ne vedem de treabă.

Se duse spre stăvilar, îl ridică și se porni să cînte:

«Roata morii se-nvîrtește,
Între pietre grîu zdrobește.»

— Nu mai vine apă! pîrîul a secat, vesti Pisica. Se dusese să vadă ce s-a întîmplat și înțelese că apa scăzuse în albie și nu mai putea împinge roata.

— Cum să fi secat? se miră Ursul. Că doar era vadul plin.

Vulpoiul, ca și cînd n-ar fi știut ce se petrece, se prefăcu nerăbdător.

— Ce faci, morarule? Macini? Sau mă duc la altă moară?

— Aș măcina, dar nu pot, A scăzut apa.

— Așa, deodată?

— Chiar așa. Fără apă nu pot să macin. De la ea vine puterea morii.

— Atunci să vă ajute argatul meu. Vă aduce el apă. Dar să-l rugați frumos...

— Ești domnia ta în stare? Atunci ajută-ne, se rugă Ursul.

— Bucuros, răspunse Elefantul.

Îndreptă spre morar trompa și-l copleși sub puterea apei care țîșnea ca dintr-un havuz.

— Stai, jupîne! strigă Ursul.

— Nu risipi apa pe noi, zise și Lupul.

— Toarn-o în pîrîu, să umple vadul și să pornească moara, se amestecă și Pisica.

— Ba satură-i de apă, îi strigă Vulpoiul, lepădîndu-și hainele de împrumut.

— Vulpoiul! strigară morarii.

— Vulpoiul, vezi bine, le spuse Veverița, arătîndu-se cu Maimuța. El l-a învățat pe Elefant să vă secе pîrîul. Și tot el l-a pus acum să vă sature de apă.

— Pieriți de aci! le porunci Elefantul, lepădînd straiele de argat.

Au plecat uzi și pleoștiți, grăbindu-se să scape din bătaia apei. Căci Elefantul nu contenea să-i stropească. Nu i-a iertat pînă nu i-a pus pe fugă.

— Și s-a isprăvit povestea? voi să știe un curios.

— Nu s-a isprăvit. A doua zi, nu știu cum și ce fel au prins-o pe Veveriță și au hotărît s-o facă roabă.

— O să muncești pentru noi, o sperie Pisica. Știi să cureți alune?

— Ce veveriță aș fi dacă n-aș ști! Cu alune mă hrănesc.

Aduseră un sac cu alune, luat tot din vizuina Veveriței și i-l puseră dinainte.

— Ai să stai aci, priponită de stejarul acesta. Noi plecăm după treburi. Pînă ne întoarcem, să găsim sacul curățat.

— Și să nu mănînci vreo alună.

— Că pe toate le-am numărat.

— Să curăț un sac de alune pînă vă întoarceți? Dar cînd vă întoarceți? Peste o lună? Sau măcar peste o săptămînă?

— Ușor ți-ar fi! Ne întoarcem peste un ceas. Să găsim alunele curățate, altfel...

— Într-un ceas? Voi ați putea curăța un sac de alune într-un ceas?

— Ba bine că nu! Dar deocamdată ai să le cureți tu. Și dacă nu găsim treaba făcută, n-o să-ți placă ce-o să pățești.

Plecară, lăsînd-o singură și abătută. Ce să facă? De unde să înceapă? Și cum să isprăvească într-un ceas?

Zbura tocmai pe acolo un fluture, care se împrietenise cu Veverița. A dat fuga la Vulpoi.

— Veverița e în primejdie. Trebuie s-o ajutați. N-au stat pe gînduri. Cum să n-o ajute pe Veveriță, prietena lor bună? Au împărțit alunele în grămezi... N-a trecut un ceas și totul a fost gata.

Ursul, Lupul și Pisica hotărîseră să-i taie Veveriței coada, dacă nu vor găsi alunele curățate. Era cea mai crudă pedeapsă care i se putea da. Fără coadă, Veverița nici nu s-ar vedea. Abia ar fi cît un șoarece.

Dar n-avură parte de o asemenea bucurie. O găsiră legată așa cum o lăsaseră. Lîngă ea, două grămezi mari. De o parte cojile, de alta, miezii.

— De cînd vă aștept! zise Veverița. Dați-mi drumul. Sacul e gol. Alunele sînt curățate.

— Să-ți dăm drumul? se oțărî Pisica. Nici vorbă nu poate fi. Te ținem aci și te punem la alte treburi.

— Ba să vă căutați pe altcineva, vorbi Vulpoiul ivindu-se cu Vulpoaica și Vulpișor.

Vulpișor ținea între labe o plasă de pescar. O aruncă cu îndemînare și-i cuprinse pe toți trei tocmai cînd, alăturați, se pregăteau să sară asupra Vulpoiului. Se zbăteau să scape, dar smuciturile nu le folosiră decît ca să-și agațe ghearele și să se încurce și mai tare în rețeaua care-i cuprinsese.

— Prietenă Veveriță, ce pedeapsă vrei să le dai? întrebă Vulpoiul.

— Să facă așa cum s-au lăudat, răspunse ea, cărînd din vizuină trei saci plini. Să curețe fiecare cîte un sac de alune. Legați-i. Peste un ceas să găsesc alunele curățate...

— Și le-au curățat? întrebară ascultătorii.

— Nu le-au curățat, le răspunse Trubadurul.

— Atunci ce-au pățit?

— Nimic... că le-am dat eu drumul. Dar i-am pus să se lege că se vor cumînți.

Picture 139 (2048x1536x16M jpeg)

— Și-au făgăduit?
— Au făgăduit...
— Dar s-au ținut de cuvînt?
Trubadurul rîse.
...— Dacă s-ar fi ținut, n-aș mai fi avut ce povesti...

Povestea a douăzeci și șasea:

VULPIȘOR ÎL ÎNVAȚĂ PE LUP SĂ ÎNOATE

Au dat ploile și albia pîrîului, secată de Elefant, s-a umplut iar. Ce s-a gîndit Lupul? Să pună bir pe apă. Nimănui să nu dea voie să-și potolească setea decît cu plată.

Prilejul i s-a ivit mai curînd decît s-ar fi așteptat. Un miel rătăcit de turmă se oprise chiar atunci să soarbă o înghițitură. Lupul se grăbi să-i caute pricină.

— Mi-ai băut apa. Plătește.

Mielul era sărac, n-avea decît pielea pe el.

— N-am cu ce plăti, i-a răspuns mielul. Dar lasă-mă să cresc să mă fac oaie. Îți voi da lapte în fiecare zi.

— Fie, zise Lupul. Apropie-te și pune laba pe răboj, ca să nu-ți schimbi vorba.

De vreme ce se învoise, mielului n-avea de ce să-i mai fie teamă. A mai băut o gură de apă și s-a apropiat cîțiva pași. Lupul a sărit pe el, l-a rupt și l-a mîncat.

— Bună negustorie, făcu lingîndu-și botul. Aci rămîn. Azi un miel, mîine altceva... o să trăiesc bine. Nu-mi mai trebuie prietenia Ursului și a Pisicii.

Dar în toată pădurea s-a aflat de pățania mielului și nu s-a mai apropiat nimeni de pîrîul luat în stăpînire de Lup. Nici păsările nu se mai așezau în salcia de pe mal.

A aflat și Vulpișor și s-a supărat.

— Nu e drept! îi zise Vulpoiului. Apa e a tuturor. Mă duc la pîrîu. Am eu ac de cojocul jupînului Lup.

— Singur nu te las! zise speriată Vulpoaica.

— Veniți și voi. Dar nu vă amestecați. Lăsați-mă să-l judec cum știu și cum mă taie capul. Săriți numai la nevoie. Dar cred că nu se va ivi asemenea prilej.

Porniră spre pîrîu, Vulpișor înainte, Vulpoiul și Vulpoaica după el.

Încă de departe auziră glasul Lupului. Se lăuda cît îl ținea gura:

«Pîrîul ăsta e al meu,
Stăpîn pe apă sînt doar eu.
Aici nu bea cine dorește,
Ci bea numai cine plătește.»

— Bună ziua, Înălțimea ta, îi spuse Vulpișor. Se tîrîse fără să fie simțit, și răsări ca din pămînt înaintea Lupului.

— Cum îndrăznești să te arăți în fața mea? se supără Lupul și se pregăti să sară la el.

— Nu știam că te găsesc aici. Am auzit că te-ai lăsat de morărit... Numai să beau o gură de apă și plec. Elefantul mi-a spus că a băut multă apă din pîrîul acesta și că e tare dulce.

Lupul simți batjocura și se hotărî să-i facă și lui Vulpișor ce-i făcuse mielului.

— Pîrîul e al meu. Nu-ți dau voie să bei decît dacă plătești. Ce-mi dai? zise el.

— N-am ce-ți da, îl întărîtă Vulpișor, și nici nu cred ceea ce îmi spui. Apa e a tuturor, că doar nu cari domnia ta apă cu găleata în vad. Plouă, izvoarele curg și se umflă apele. Cine te-a pus stăpîn aici?

— Nu e treaba ta. Dacă plătești, bei, dacă nu plătești, nu bei.

— Lasă-mă să beau și drept plată te învăț ceea ce nu știi.

— Tu să mă înveți pe mine? rîse Lupul și adăugă înfumurat: Eu știu tot!

— Știi să urli?

— Oho! ascultă! Căscă botul și întinse gîtul. Urletul lui înfioră pădurea.

Vulpișor se arătă uimit și încîntat.

— Nu credeam că ai glas atît de frumos... Știi să și sări?

— Ba bine că nu! Privește.

La sărituri se pricepea... Învățase de nevoie. Cînd îl fugăreau bacii cu reteveiele și ciinii lor, alerga sărind ca o căprioară.

— Strașnic! zise iar Vulpișor. Atunci n-am ce te învăța. Știi să urli, știi să sări. Se prefăcu gînditor și zise iar: Știi să înoți?

Lupul rămase descumpănit. Nu voia să se arate nepriceput.

— Vezi că... uite... nu zic că știu... dar nici că nu știu... să vezi cum este: știu... dar am uitat... așa că nu prea știu...

Lupul mințea. Asta o înțelegea bine Vulpișor.

Toate viețuitoarele pădurii aflaseră de mult că Lupul nu știa două lucruri: să-și întoarcă capul și să înoate.

— Ce-ai învățat o dată e bun învățat, îi răspunse. Dacă ai uitat, o să-ți aduci aminte... Eh, atunci plec... Dacă nu știai, te învățam eu și mă lăsai să beau apă... Așa, am să rabd... Rămîi sănătos, Înălțimea ta.

— Stai! îl opri Lupul, zicîndu-și că tot ar fi bine să folosească prilejul acesta ca să învețe înotul. După aceea avea tot timpul să-l mănînce pe Vulpișor. Tu știi să înoți? îl întrebă.

— Oho! Și pe spate și pe față!

— Este undeva o stînă peste rîu... aș avea o treabă acolo... să număr oile... Ajută-mă să-mi aduc aminte cum se înoată și te las să bei cîtă apă dorești. Te învoiești?

— Nu mă învoiesc, răspunse Vulpișor. S-a făcut tîrziu. Și nici nu e nevoie. Dacă știi, o să-ți aduci aminte singur.

De data asta Lupul se supără.

— Stai, cînd îți spun!

— Stau, dacă e porunca Înălțimii tale.

— Nu-ți poruncesc, o drese Lupul. Te rog... Ce să mai lungim vorba: nu știu să înot.

— De ce nu spui așa? răspunse Vulpișor. Atunci te învăț. Cum să nu te învăț... Ai o frînghie?

— Ce să faci cu ea?

— Să te leg...

— Pe mine?... Cum îndrăznești?

— Nu te speria, Înălțimea ta. Nu te leg ca pe hoți. Te leg să te țin, ca să nu te înec. Așa se învață înotul.

Fără să știe ce-l așteaptă, Lupul aduse din moară o frînghie și se lăsă legat fedeleș. Îl dureau nodurile împletite cu meșteșug de Vulpișor, dar răbdă.

— Mă strîng cam tare, zise, în cele din urmă.

Picture 142 (2048x1536x16M jpeg)

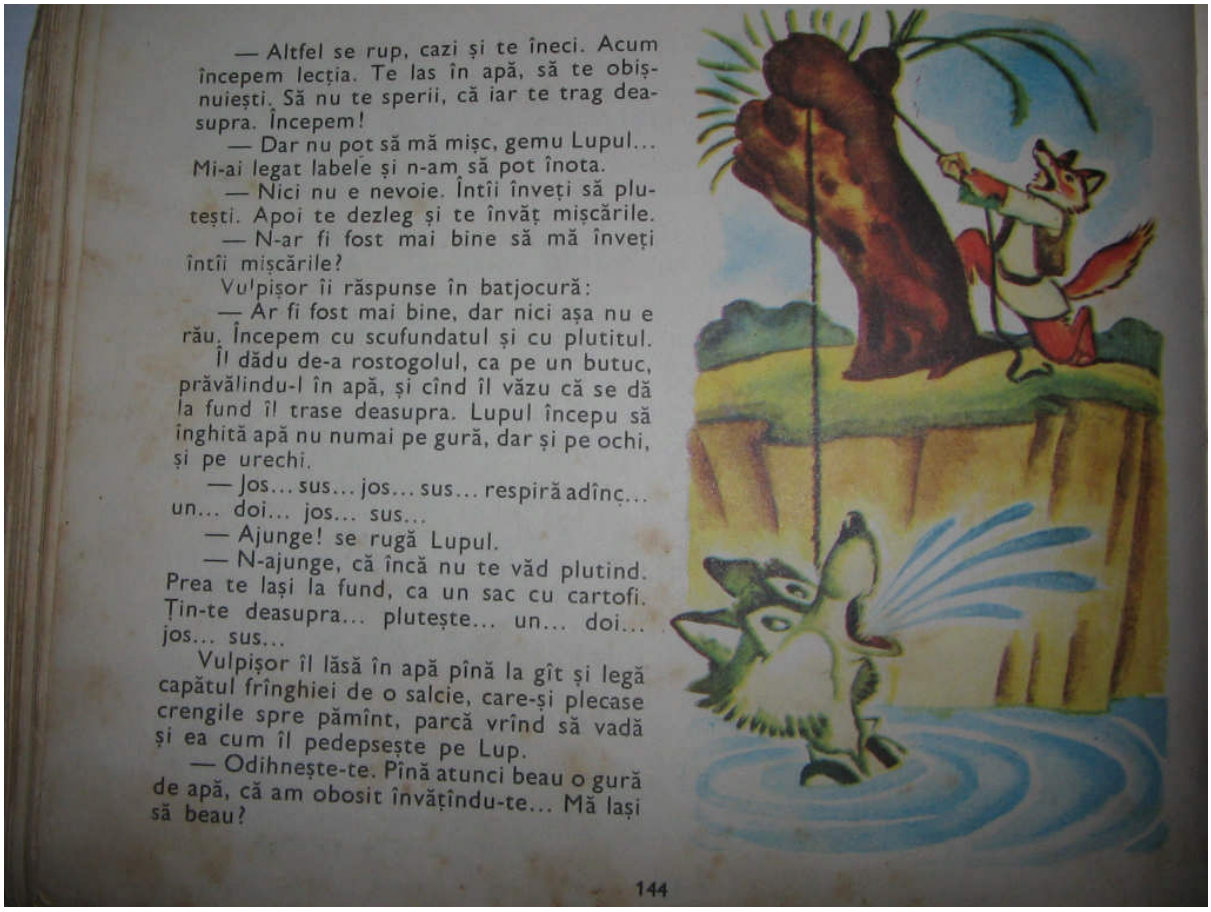

— Altfel se rup, cazi și te înec. Acum începem lecția. Te las în apă, să te obișnuiești. Să nu te sperii, că iar te trag deasupra. Începem!

— Dar nu pot să mă mișc, gemu Lupul... Mi-ai legat labele și n-am să pot înota.

— Nici nu e nevoie. Întîi înveți să plutești. Apoi te dezleg și te învăț mișcările.

— N-ar fi fost mai bine să mă înveți întîi mișcările?

Vulpișor îi răspunse în batjocură:

— Ar fi fost mai bine, dar nici așa nu e rău. Începem cu scufundatul și cu plutitul.

Îl dădu de-a rostogolul, ca pe un butuc, prăvălindu-l în apă, și cînd îl văzu că se dă la fund îl trase deasupra. Lupul începu să înghită apă nu numai pe gură, dar și pe ochi, și pe urechi.

— Jos... sus... jos... sus... respiră adînc... un... doi... jos... sus...

— Ajunge! se rugă Lupul.

— N-ajunge, că încă nu te văd plutind. Prea te lași la fund, ca un sac cu cartofi. Ține-te deasupra... plutește... un... doi... jos... sus...

Vulpișor îl lăsă în apă pînă la gît și legă capătul frînghiei de o salcie, care-și plecase crengile spre pămînt, parcă vrînd să vadă și ea cum îl pedepsește pe Lup.

— Odihnește-te. Pînă atunci beau o gură de apă, că am obosit învățîndu-te... Mă lași să beau?

Picture 143 (2048x1536x16M jpeg)

— Te las. Bea cît vrei. Bea toată apa... dar scoate-mă.

Vulpișor bău pe îndelete și se pregăti de drum.

— Îți stă bine în apă, jupîne Lup. Se cunoaște că ești stăpînul ei. Te scalzi ca în bunul dumitale... și o să te scalzi mereu, că eu plec și le las aici. Cînd mai trec, te scot și te învăț mișcările... Iar grija oilor de la stînă să n-o duci, că nu rămîn ele nenumărate. Știu bacii să le socotească.

«Strașnică năzdrăvănie!» gîndi Vulpoiul, care plecase să-l caute pe Vulpișor și fusese de față la pățania vrăjmașului.

— Cum e apa, jupîne Lup? Bună de scăldat? Sau prea rece?

— Prietene Vulpoi, se rugă Lupul, nu mă lăsa în apă.

— Ba te las, să ți se răcorească mintea, că prea te-a încins lăcomia. Dar dacă-l întîlnesc pe Urs ți-l trimit. El ți-e prieten, nu eu.

Plecară cîntînd stihurile pe care, ca de obicei, le ticluise Vulpișor:

«Jupînul Lup se răcorește
Și un sfat bun agonisește:
Tot îngîmfatul pătimește,
Doar înțeleptul biruiește.»

Povestea a douăzeci și șaptea:

UN OSPĂȚ CUM NU S-A MAI POMENIT

Elefantul credea despre sine că este mai isteț decît acela care-l păcălise pînă și pe Leu. Trimise deci vorbă Vulpoiului să poftească la el la masă, iar pe Maimuță o rugă să fie judecător între ei, cum fusese el la întrecerea cu Leul.

— Să stai sub masă, să vezi, să auzi și să hotărăști care e învingătorul.

Abia apucase Maimuța să se ascundă sub masă — bucuroasă să petreacă o dată pe seama Vulpoiului — că acesta se și ivi la adăpostul de frunze al Elefantului.

— Bun găsit și mulțumesc pentru poftire.
— Bun sosit. Ospățul e gata.
Se așezară la masă. În dreapta scaunului fiecăruia era cîte un talger cu un fel de mîncare din care Vulpoiul nu gustase niciodată.
— Ce-i asta? întrebă el.
— Frunză fragedă de oleandru.
Mai mult nu i-a trebuit Vulpoiului să înțeleagă că Elefantul face haz pe socoteala lui. Frunza de oleandru o fi bună de leac, dar la gust e amară. Și cine a mai pomenit vulpoi să mănînce frunze? Îl chemase ca să-și rîdă de el! Dar se va vedea la urmă cine rîde mai bine. Se prefăcu bucuros:
— Frunze de oleandru? Bine se nimerește. Doresc de mult să cunosc felurile din care se înfruptă Înălțimea ta. După cît ai crescut de mare, frunzele astea trebuie să fie foarte hrănitoare. Am să mănînc și eu, că am rămas scund și aș vrea să mai cresc.
— N-ai mîncat niciodată frunze? se prefăcu mirat Elefantul.
— N-am mîncat. Eu am gusturi proaste. Mănînc numai găini și iepuri.
— Atunci gustă.
Vulpoiul puse botul în talger, ca și cum s-ar fi pregătit să mănînce, dar se opri...
— Întîi să cinstim un pahar...
— Băutură n-am, zise Elefantul. Și nici pahare. Eu beau numai apă. Iar paharul meu e trompa.
— Se nimerește bine, răspunse Vulpoiul. Am adus eu de băut. Cum să fi venit fără plocon la cinstita masă a Înălțimii tale?
Scoase din desagă o carafă cu gîtul lung și îl îmbie pe Elefant...
— Bea dumneata întîi... Pe urmă o să beau și eu. Apoi o să mîncăm... Iar dacă zici că nu bei decît apă, încearcă o dată și licoarea mea, că nici eu n-am mîncat frunze, dar am să mă ospătez din prînzul pregătit de Înălțimea ta.
Elefantul încercă sa bea, dar trompa nu încăpea în gîtul îngust al carafei.
— Aș gusta, dar nu pot.
— Am eu leac și pentru asta! i-o întoarse Vulpoiul. Îți subțiez trompa.
Scoase din desagă o unealtă și se pregăti să facă așa cum a spus.
— Nu te las să-mi pilești trompa, se apără Elefantul. Și nu beau din licoarea domniei tale.
— Atunci nu mănînc nici eu din felul pe care mi l-ai pregătit.

Picture 145 (2048x1536x16M jpeg)

Elefantul n-ar fi voit să strice prietenia cu Vulpoiul, nici să se afle în pădure că nu ştiuse să-şi cinstească oaspetele. Se gîndise la o glumă, dar iată că lucrurile ieşeau prost la socoteală.

— Nu vreau să ne certăm. Dar nu pot să beau. Cere-mi altceva. Ce să fac să rămînem prieteni?

Maimuţa ieşi de sub masă.

— Dacă vrei să rămîneţi prieteni, trebuie să te recunoşti învins. Şi să nu fii supărat pe el, că între voi n-a fost ceartă. A învins cine a fost mai isteţ. I-ai pregătit frunze, ştiind că n-are să le mănînce, iar el ţi-a adus o licoare în carafă, ştiind că n-ai să o poţi bea.

— Fie, zise Elefantul, şi adăugă voios: Da' eu tot aş vrea să gust din băutura Vulpoiului. Am să sparg carafa, ca să încapă trompa.

— N-ai ce bea! rîse Vulpoiul. Carafa e goală. Nici eu n-am ce mînca la ospăţul dumitale. Ar rîde vulpile din toate pădurile, dacă m-aş apuca să mănînc frunze.

— S-au despărţit rămînînd totuşi prieteni, încheie Trubadurul. Să fi fost Ursul şi Lupul în locul lor, altfel s-ar fi isprăvit lucrurile. Dar Elefantul şi Vulpoiul nu erau ca ei.

Ci, amîndoi fiind isteţi,
Şi mucaliţi, şi şugubeţi,
Nici s-au certat, nici s-au mîncat,
Ci, cum v-am spus, s-au împăcat.

Cîntară cu toţii pînă tîrziu. Apoi veni ceasul binefăcător al odihnei. Se duseră la culcuşurile lor. Numai Trubadurul veghea. Sta de vorbă cu noaptea şi învăţa de la ea povestea pe care avea s-o spună a doua zi în amurg.

Picture 146 (2048x1536x16M jpeg)

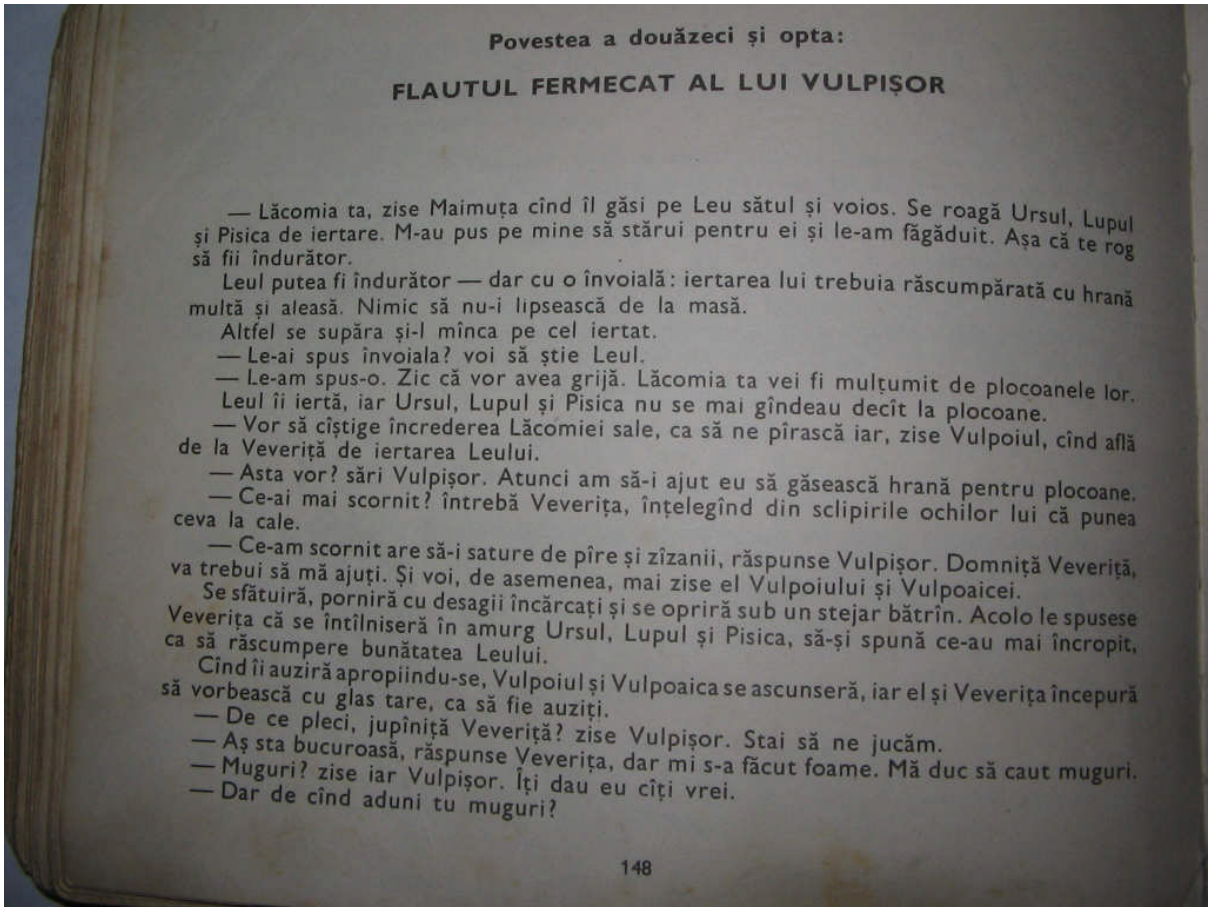

Povestea a douăzeci și opta:

FLAUTUL FERMECAT AL LUI VULPIȘOR

— Lăcomia ta, zise Maimuța cînd îl găsi pe Leu sătul și voios. Se roagă Ursul, Lupul și Pisica de iertare. M-au pus pe mine să stărui pentru ei și le-am făgăduit. Așa că te rog să fii îndurător.

Leul putea fi îndurător — dar cu o învoială: iertarea lui trebuia răscumpărată cu hrană multă și aleasă. Nimic să nu-i lipsească de la masă.

Altfel se supăra și-l mînca pe cel iertat.

— Le-ai spus învoiala? voi să știe Leul.

— Le-am spus-o. Zic că vor avea grijă. Lăcomia ta vei fi mulțumit de plocoanele lor.

Leul îi iertă, iar Ursul, Lupul și Pisica nu se mai gîndeau decît la plocoane.

— Vor să cîștige încrederea Lăcomiei sale, ca să ne pîrască iar, zise Vulpoiul, cînd află de la Veveriță de iertarea Leului.

— Asta vor? sări Vulpișor. Atunci am să-i ajut eu să găsească hrană pentru plocoane.

— Ce-ai mai scornit? întrebă Veverița, înțelegînd din sclipirile ochilor lui că punea ceva la cale.

— Ce-am scornit are să-i sature de pîre și zîzanii, răspunse Vulpișor. Domniță Veveriță, va trebui să mă ajuți. Și voi, de asemenea, mai zise el Vulpoiului și Vulpoaicei.

Se sfătuiră, porniră cu desagii încărcați și se opriră sub un stejar bătrîn. Acolo le spusese Veverița că se întîlniseră în amurg Ursul, Lupul și Pisica, să-și spună ce-au mai încropit, ca să răscumpere bunătatea Leului.

Cînd îi auziră apropiindu-se, Vulpoiul și Vulpoaica se ascunseră, iar el și Veverița începură să vorbească cu glas tare, ca să fie auziți.

— De ce pleci, jupîniță Veveriță? zise Vulpișor. Stai să ne jucăm.

— Aș sta bucuroasă, răspunse Veverița, dar mi s-a făcut foame. Mă duc să caut muguri.

— Muguri? zise iar Vulpișor. Îți dau eu cîți vrei.

— Dar de cînd aduni tu muguri?

— Nu adun. Dar îi chem și vin singuri!

— Cum îi chemi? Și cum o să vină? Nu s-a pomenit una ca asta.

— De azi înainte are să se pomenească. Scoase apoi din desagă un flaut. Am un flaut fermecat. Cînt din el și se lasă mugurii de sus ca ploaia. Ai să mănînci cîți dorești.

— Muguri tineri? Nu se poate.

— Ba se poate! Cînt din flaut și mă gîndesc la muguri. Iar la ce mă gîndesc se împlinește.

— Arată-mi, dacă vrei să te cred.

— Bucuros.

Duse flautul la buze, suflă ușor, și numaidecît se lăsară de sus o grămadă de muguri. Nu erau fragezi, că fuseseră păstrați de cu primăvară. Strașnic flaut! se minună Veverița, înghițind cu poftă mare, ca și cînd n-ar fi băgat de seamă că înfulecă uscături. După alune, mugurii îi plăceau cel mai mult.

— De unde ai flautul? îl întrebă.

— L-am cumpărat de la o broască. Ea l-a luat de la un pește. Iar peștele l-a găsit în apă... Te-ai săturat sau ai mai mînca?

— Aș mai mînca. Aș vrea fructe, alune și jir. Se poate?

— Cum să nu se poată!

Apropie iar flautul de buze. De data asta cîntecul era mai vioi. De sus căzură tot ce-și dorise Veverița: fructe, alune și jir.

— N-am mai văzut așa ceva, zise Veverița, umplîndu-și desaga după ce se săturase să pună în gură.

Ursul, Lupul și Pisica văzuseră și auziseră tot.

— Trebuie să-i luăm numaidecît flautul, șopti Lupul.

— Să nu ne grăbim, îl opri, tot șoptind, Pisica. Întîi să-i aflăm tainele.

Chiar atunci auziră iar glasul Veveriței:

— Îți mulțumesc, Vulpișor. Dar dacă nu-i cu supărare, te-aș mai ruga ceva. Muguri, alune și fructe găsesc singură. Aș dori să gust din carnea fragedă a unui sticlete. Am tot încercat să prind unul, dar nu s-a lăsat înhățat. Flautul tău ar fi în stare?

— Sigur... Așteaptă. Scoase din flaut cîteva ciripituri pe limba sticleților și numaidecît se lăsă unul de sus.

— Cine m-a chemat? Cui i s-a făcut poftă de carnea mea fragedă?

— Mie! zise Veverița, prefăcîndu-se că nu-i venea să-și creadă ochilor.

— Atunci mănîncă-mă.
— Mă lași?
— Sigur că te las. Dacă poruncește flautul, trebuie să te las. Mănîncă-mă.
— Auziți? șopti Pisica. Dacă îi luăm flautul avem tot ce ne trebuie și pentru hrana noastră și pentru ploconul Leului.
Veverița luă sticletele.
— N-am să te mănînc, zise ea. Niciodată n-am să te mănînc. Dar am să te țin într-o colivie.
— Sînt al tău, cum mi-a poruncit flautul. Fac tot ce vrei.
— Atunci să mergem. Pe drum am să-ți aud glasul. Rămîi cu bine, Vulpișor. Cînd mi se mai face poftă de ceva, te caut.
— Stai! făcu Vulpișor. Stai să mai vezi ce poate flautul meu. Tăticul și mămica mi-au spus să le pregătesc cina. Privește.
Cîntă din flaut și de sus se lăsă o masă încărcată cu tot felul de bunătăți. O găină friptă, un iepure la tavă, brînză, fructe. Tot ce-ți puteai dori.
— Masa e gata, zise Vulpișor, și puse flautul pe masă. Mă duc să-i chem pe Vulpoi și pe Vulpoaică, să mănînce la umbra stejarului.
— Flautul nu-l iei cu tine?
— Pe drum nu-mi trebuie. Îl las aci pe masă. Cînd mă întorc, îl găsesc.
— Sigur că-l găsești, rîse Pisica după plecarea lui, și numaidecît puse ghearele pe flaut.
— Tii, ce de bunătăți! făcu Lupul. Să ne așezăm la masă.
— Tot la mîncare ți-e gîndul, îl mustră Ursul. Nu zăbovim de loc. Dăm fuga la palat, să ne lăudăm în fața Lăcomiei sale cu flautul. Îi spunem că l-am făcut noi. Și-i dăm tot ce ne cere.
— Are dreptate Ursul, zise Pisica. Cu flautul acesta n-o să mai ducem lipsă de nimic. Întîi îl săturăm pe Leu, apoi ne îndestulăm și noi. Flautul are să ne dea tot ce ne va trece prin cap. Miei grași, iepuri, faguri de miere, șoareci...
Hotărîră să plece nemîncați și, pentru ca Vulpișor să nu știe că au fost pe aci, ticluiră în grabă ceva care aducea a flaut, și-l așezară pe masă, în locul celui adevărat. O întinseră apoi la drum și nu se opriră decît la porțile palatului, cerînd să fie primiți numaidecît la Leu.
— Cheamă-ți supușii, Lăcomia ta, să vadă toți ce sîntem noi în stare.
— Dar ce isprăvi ați făcut? Ce mi-ați adus?
— Totul, Lăcomia ta.

Picture 149 (2048x1536x16M jpeg)

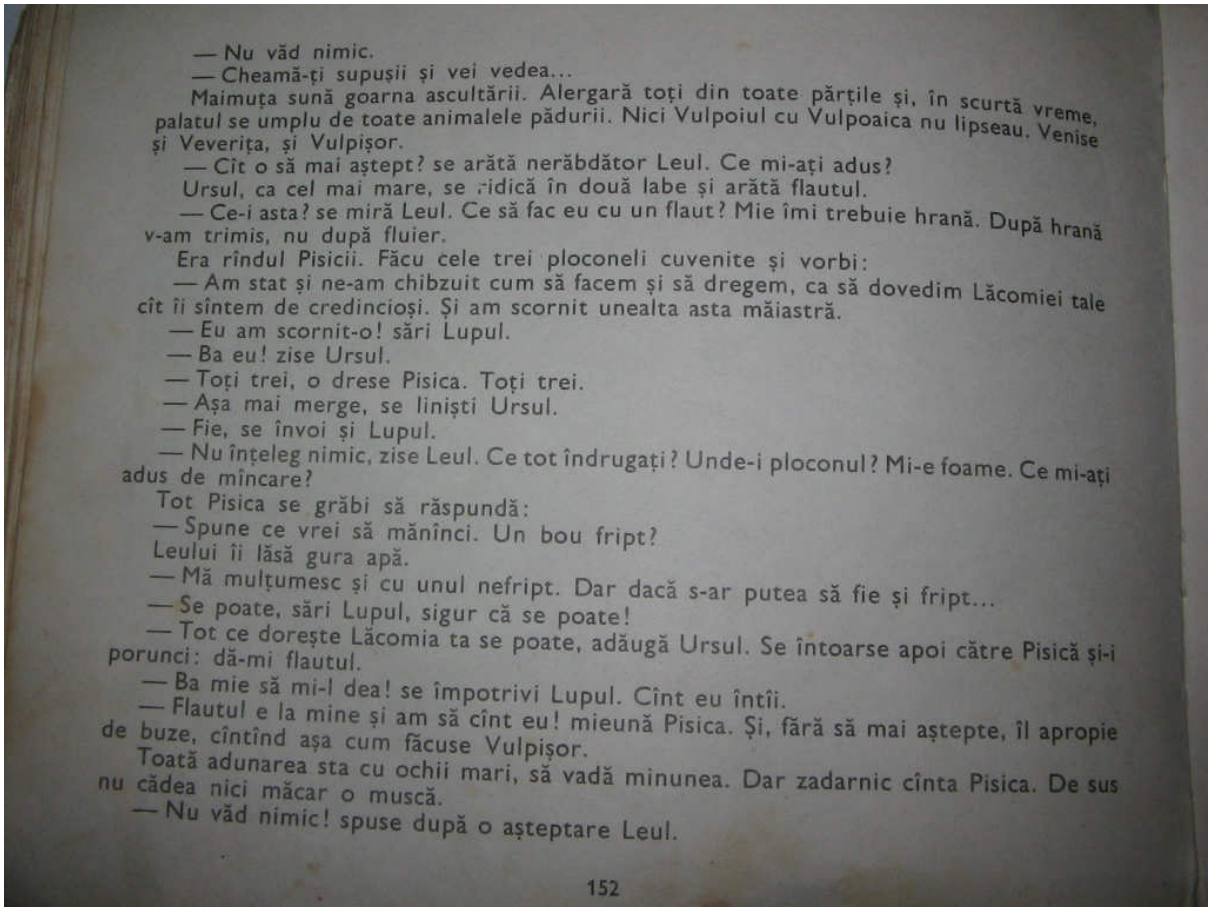

— Nu văd nimic.
— Cheamă-ți supușii și vei vedea...
Maimuța sună goarna ascultării. Alergară toți din toate părțile și, în scurtă vreme, palatul se umplu de toate animalele pădurii. Nici Vulpoiul cu Vulpoaica nu lipseau. Venise și Veverița, și Vulpișor.
— Cît o să mai aștept? se arătă nerăbdător Leul. Ce mi-ați adus?
Ursul, ca cel mai mare, se ridică în două labe și arătă flautul.
— Ce-i asta? se miră Leul. Ce să fac eu cu un flaut? Mie îmi trebuie hrană. După hrană v-am trimis, nu după fluier.
Era rîndul Pisicii. Făcu cele trei ploconeli cuvenite și vorbi:
— Am stat și ne-am chibzuit cum să facem și să dregem, ca să dovedim Lăcomiei tale cît îi sîntem de credincioși. Și am scornit unealta asta măiastră.
— Eu am scornit-o! sări Lupul.
— Ba eu! zise Ursul.
— Toți trei, o drese Pisica. Toți trei.
— Așa mai merge, se liniști Ursul.
— Fie, se învoi și Lupul.
— Nu înțeleg nimic, zise Leul. Ce tot îndrugați? Unde-i ploconul? Mi-e foame. Ce mi-ați adus de mîncare?
Tot Pisica se grăbi să răspundă:
— Spune ce vrei să mănînci. Un bou fript?
Leului îi lăsă gura apă.
— Mă mulțumesc și cu unul nefript. Dar dacă s-ar putea să fie și fript...
— Se poate, sări Lupul, sigur că se poate!
— Tot ce dorește Lăcomia ta se poate, adăugă Ursul. Se întoarse apoi către Pisică și-i porunci: dă-mi flautul.
— Ba mie să mi-l dea! se împotrivi Lupul. Cînt eu întîi.
— Flautul e la mine și am să cînt eu! mieună Pisica. Și, fără să mai aștepte, îl apropie de buze, cîntînd așa cum făcuse Vulpișor.
Toată adunarea sta cu ochii mari, să vadă minunea. Dar zadarnic cînta Pisica. De sus nu cădea nici măcar o muscă.
— Nu văd nimic! spuse după o așteptare Leul.

— Nu știe Pisica să cînte, răspunse Ursul. Îi smulse flautul și-l duse la gură. Cîntecul lui nu era molcom ca al Pisicii, ci suna a joc săltat. Dar de sus tot nu cădea belșugul făgăduit.

— Nici acum nu văd nimic! se necăji Leul. Începuse să se supere. Îl chinuia foamea. Îi era rușine că se încrezuse în vorbele celor trei.

Lupul se apropie de Pisică:

— Ce s-o fi întîmplat? îi șopti, că nu cade nimic.

— Nu știu, îi răspunse Pisica. Poate că Ursul și cu mine nu ne-am priceput să umblăm cu flautul. Încearcă și domnia ta.

— Mă lăsați să mai aștept mult? răcni Leul după ce cîntă și Lupul, fără să facă vreo ispravă. Unde-i boul?

Pisica, îndrăzneață, mormăi cu șiretenie:

— Boul e mare, Lăcomia ta, iar Flautul n-are atîta putere. Dar dacă vrei niște muguri... sau alune... sau jir...

— N-am mai mîncat așa ceva, dar fie! Să văd ce sînteți în stare. Grăbiți-vă... mi-e foame.

Pisica luă flautul, dar degeaba sufla. Nu cădea nimic.

— V-ați bătut joc de mine, urlă Leul.

— Ba nu, Lăcomia ta, miorlăi Pisica.

— Ba da, Pisicimea ta, tună Leul, batjocorind-o. Pieriți din ochii mei. Și dacă pînă mîine nu veniți cu desagii plini, vă închid în cușcă.

Plecară rușinați, urmăriți de vorbele de ocară ale viețuitoarelor, care stătuseră de față la întîmplare. Nu se opriră decît departe, unde nu era nimeni să-i vadă și să-i audă.

— Nu înțeleg, spuse Lupul. Cînd cînta Vulpișor, cădea belșug de hrană.

— N-am știut să cîntăm cum trebuie, își dădu Ursul cu părerea.

— Sau poate am luat alt flaut decît cel fermecat al lui Vulpișor.

— Ba chiar pe acela l-ați luat, se auzi un glas de sus.

Ridicară capul și o văzură pe Veveriță. Se legăna ținîndu-se de o creangă. Să vă spun eu cum a fost... V-a păcălit Vulpișor. El a scornit năzdrăvănia. Vulpoiul și Vulpoaica s-au urcat în stejar și au lăsat să cadă tot ce ați crezut că aduce flautul.

— Dar sticletele? întrebă Pisica.

— E aci, la mine. Iată-l. E prietenul meu... S-a prins și el în joc. Vulpișor știa că o să vă lăudați în fața Leului cu o ispravă care nu era a voastră.

— O să-ți arătăm noi ție, o amenință Lupul, încercînd să ajungă pînă la ea.

— Asta o să vedem, răspunse fără frică Veverița. N-ajungea nici Lupul, nici Ursul pînă aici. Doar Pisica s-ar fi putut cățăra, dar i se făcuse frică. Cine putea ști ce capcană o aștepta în vîrful stejarului?

— Istețimea lui Vulpișor v-a doborît, mai zise Veverița. Tot el a scornit și un cîntec.

«Numai glumind unul v-a spus
Că hrana ar pica de sus.
Masa se-ntinde cui muncește;
Cu hărnicia se plătește.»

Povestea a douăzeci și noua

VULPOIUL JUDECĂTOR

O vreme, Ursul și Lupul nu s-au mai întîlnit. Se săturaseră unul de altul și amîndoi de Pisică. Își căuta fiecare hrana, după cum îi tăia capul. Lui Vulpoi îi dăduseră pace. Nu-i mai căutau pricină. Aflaseră că Leul îl făcuse judecător. N-ar fi fost bine să se certe cu el tocmai acum cînd avea putere.

Într-o zi, Ursul se hotărî totuși să-l caute pe Lup. Părăsi bîrlogul și plecă la drum, gătit ca de zile mari. Își atîrnase de gît o punguță cu doi bani, pe care tocmai o pierduse Cocoșul trecînd pe acolo. Voia să i-o arate Lupului, să se laude cu norocul lui.

Dar nici acestuia nu-i mersese rău. Prinsese un iepure și tocmai îl frigea. De departe, nările Ursului se umplură de mirosul plăcut al cărnii care sfîrîia în frigare. «Am nimerit bine» își zicea Ursul, sperînd că Lupul are să-i facă parte din friptură, ca unui bun prieten.

— Bună dimineața, cumetre, îi spuse.

Lupul nu era bucuros de oaspeți. Acum se nimerise Ursul să vină, cînd avea treabă să frigă iepurele, să-l mănînce și să doarmă somnul sătulului?

— Bun găsit, mai zise Ursul.

Picture 153 (2048x1536x16M jpeg)

Picture 154 (2048x1536x16M jpeg)

Lupul se făcu a nu înțelege.

— Ce-ai găsit să fie al dumitale, răspunse Lupul, după obiceiul lui, în doi peri. Eu nu-ți cer nimica.

— Ba eu ți-aș cere, că tare frumos miroase. E gata? Umblînd mi s-a făcut foame.

Lupul rămase tot ca și cînd n-ar fi înțeles.

— Cum să nu-mi fie foame, dacă n-am mîncat de ieri.

— Eu de alaltăieri.

— Chiar așa, răspunse Lupul, tot făcîndu-se că nu pricepe. De alaltăieri n-am mîncat. De flămînd ce sînt am pierdut socoteala zilelor.

— De mine vorbeam. Eu n-am mîncat de alaltăieri. Dă-mi să gust, că tare frumos miroase.

Lupul mai încercă o dată să scape.

— Oase îți dau. Vino după ce mănînc, și-ți dau. Cum să nu-ți dau?

Umbla în lume o vorbă pe care o aflase și Ursul, dar abia acum îi înțelegea tîlcul: «Nu e nimeni mai surd decît cel ce nu vrea să audă.» Se supără.

— Nu te mai face tare de ureche, Lupule, că stricăm cumetria. Cum să mănînc oase? Eu am zis «ce frumos miroase» n-am zis «dă-mi oase». Împarte iepurele cu mine, pînă nu mă supăr. Jumătate și jumătate, ca între prieteni.

De data asta, Lupul nu se mai putea preface. Ursul îi ghicise șiretlicul și-i vorbise răspicat. Răspunse și el la fel.

— Eu dau pe socoteală, nu de pricopseală. Dacă plătești, primești.

— Fie, se învoi Ursul. Ce să-ți dau pe jumătate iepure?

— Să-mi dai punguța cu doi bani, s-o port și eu agățată la gît.

Ursul n-avu încotro. Îl rodea foamea și-l îmbăta mirosul iepurelui răsucit în frigare.

— Cam scumpă plată, dar n-am încotro. Primesc. Dă-mi jumătatea mea.

— Plata întîi, răspunse Lupul, temîndu-se că Ursul are să-l lase și fără jumătatea de iepure, și fără punguța cu doi bani.

Dar nici Ursul n-avea încredere în Lup.

— Întîi jumătatea de iepure.

— Lasă-mă cel puțin s-o pipăi, să mă încredințez că nu e goală.

Ursul scoase de la gît punguța, iar Lupul nu se mulțumi numai s-o pipăie. O și scutură la ureche. Clinchetul argintiu îl încredință că face un schimb bun. Punguța cu doi bani prețuia mai mult ca o jumătate de iepure fript.

— Acum dă-mi jumătatea, zise Ursul nerăbdător. Te-am lăsat să pipăi punga, ai și scuturat-o, ți-a plăcut clinchetul bănuților. Dă-mi jumătatea mea de iepure... că tare frumos miroase...

Lupul se gîndi să încerce totuși să-l păcălească pe Urs. Să-i ia punguța cu doi bani și să nu-i dea nimic în schimb. Îi trecu friptura sub nas:

— Miroase, zise el. Poftim, miroase!

— Ce vorbă e asta? Ce-are a face vorba noastră cu mirosul?

— Are! Partea domniei tale e mirosul. Împărțim pe din două, cum ai zis. Eu iau carnea friptă, dumneata mirosul fripturii. Dă-mi punguța.

— Pe miros nu dau nimic.

— Ba dai, că mi se cuvine. Ai mirosit. Ți-ai luat partea. Dă-mi punguța.

— Dă-mi friptura.

Se încăierară. S-ar fi răpus, dacă n-ar fi sărit să-i despartă Maimuța. O pusese Leul păzitor peste liniștea pădurii și umbla toată ziua să afle gîlcevile și să le curme.

— Destulă ceartă! E porunca Lăcomiei sale să fie liniște în pădure. Fug păsările de larma voastră, lar fără cîntecul păsărilor, pădurea e tristă. Isprăviți!

— Să-mi dea friptura!

— Să-mi dea punguța!

— Văd că nu e chip să vă înțelegeți. Vă duc la judecător.

— Foarte bine.

— Să ne judece Leul.

— Nu leul are să vă judece, ci Vulpoiul. L-a pus Lăcomia sa să împartă dreptate în pădure.

— Cu Vulpoiul sînt certat.

— Nici eu nu mă am bine cu el.

— Atunci n-are să țină partea nici unuia.

Îl găsiră sub stejarul judecății, la umbră. Maimuța îi spuse pricina. Îi puse iepurele și punguța la picioare.

— Așa s-a întîmplat? întrebă Vulpoiul.

— Așa, Luminăția ta, sări Lupul. Înghițea noduri văzîndu-se silit să se arate respectuos față de acela care-i făcuse atîtea necazuri. Ne-am învoit să-mi plătească și n-a plătit. Atunci am sărit să-i iau punguța.

— Dreptatea e de partea ta, hotărî Vulpoiul.

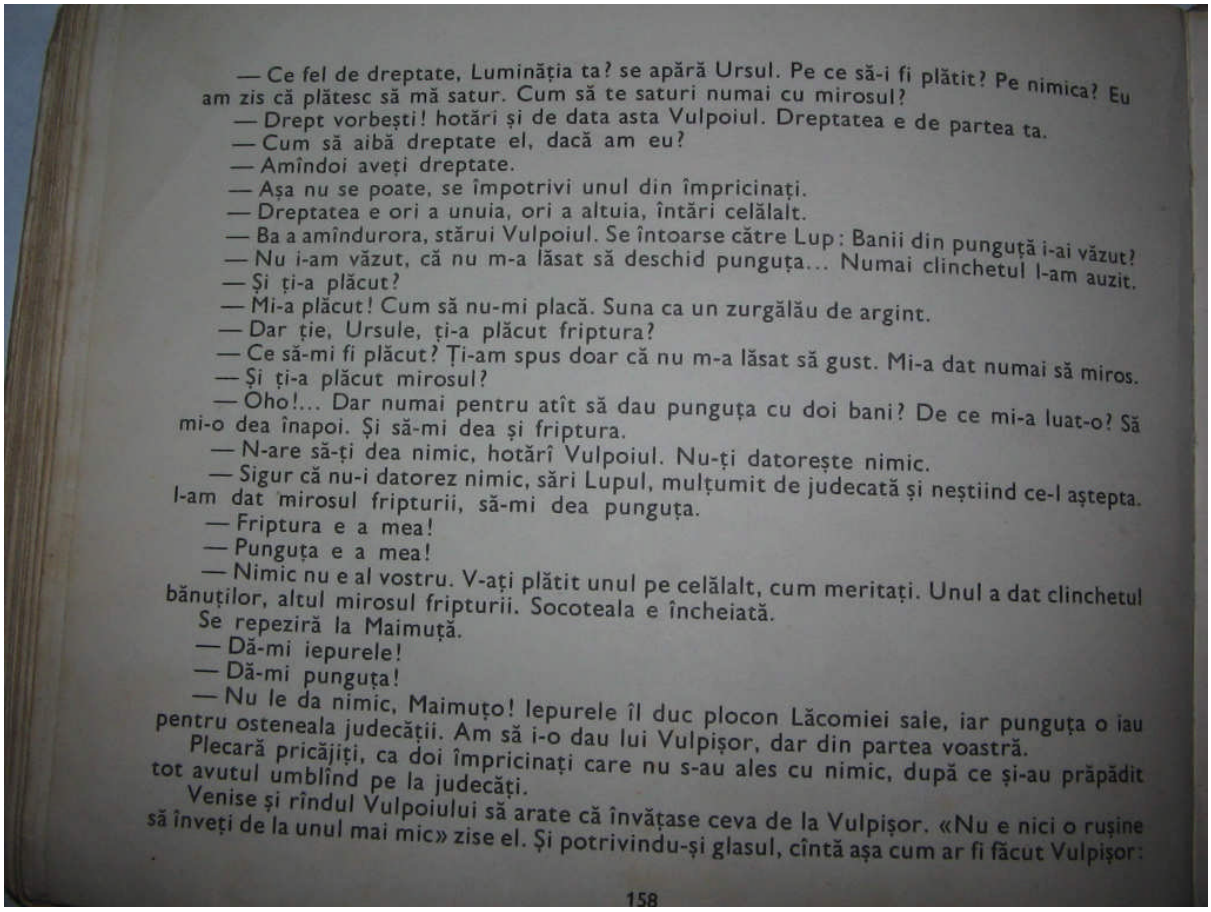

— Ce fel de dreptate, Luminăția ta? se apără Ursul. Pe ce să-i fi plătit? Pe nimica? Eu am zis că plătesc să mă satur. Cum să te saturi numai cu mirosul?

— Drept vorbești! hotări și de data asta Vulpoiul. Dreptatea e de partea ta.

— Cum să aibă dreptate el, dacă am eu?

— Amîndoi aveți dreptate.

— Așa nu se poate, se împotrivi unul din împricinați.

— Dreptatea e ori a unuia, ori a altuia, întări celălalt.

— Ba a amîndurora, stărui Vulpoiul. Se întoarse către Lup: Banii din punguță i-ai văzut?

— Nu i-am văzut, că nu m-a lăsat să deschid punguța... Numai clinchetul l-am auzit.

— Și ți-a plăcut?

— Mi-a plăcut! Cum să nu-mi placă. Suna ca un zurgălău de argint.

— Dar ție, Ursule, ți-a plăcut friptura?

— Ce să-mi fi plăcut? Ți-am spus doar că nu m-a lăsat să gust. Mi-a dat numai să miros.

— Și ți-a plăcut mirosul?

— Oho!... Dar numai pentru atît să dau punguța cu doi bani? De ce mi-a luat-o? Să mi-o dea înapoi. Și să-mi dea și friptura.

— N-are să-ți dea nimic, hotărî Vulpoiul. Nu-ți datorește nimic.

— Sigur că nu-i datorez nimic, sări Lupul, mulțumit de judecată și neștiind ce-l așteptă. I-am dat mirosul fripturii, să-mi dea punguța.

— Friptura e a mea!

— Punguța e a mea!

— Nimic nu e al vostru. V-ați plătit unul pe celălalt, cum meritați. Unul a dat clinchetul bănuților, altul mirosul fripturii. Socoteala e încheiată.

Se repeziră la Maimuță.

— Dă-mi iepurele!

— Dă-mi punguța!

— Nu le da nimic, Maimuțo! Iepurele îl duc plocon Lăcomiei sale, iar punguța o iau pentru osteneala judecății. Am să i-o dau lui Vulpișor, dar din partea voastră.

Plecară pricăjiți, ca doi împricinați care nu s-au ales cu nimic, după ce și-au prăpădit tot avutul umblînd pe la judecăți.

Venise și rîndul Vulpoiului să arate că învățase ceva de la Vulpișor. «Nu e nici o rușine să înveți de la unul mai mic» zise el. Și potrivindu-și glasul, cîntă așa cum ar fi făcut Vulpișor:

«Asta zic și eu dreptate,
Cum mai bună nu se poate:
Dai tot, nimic nu primești,
Dar județul îl plătești.
Așa-i cînd te lăcomești,
Doar pagubă dobîndești.»

Povestea a treizecea:

FURNICILE ÎL AJUTĂ PE VULPOI

Dacă n-ar fi fost Pisica, cearta s-ar fi terminat de mult. Ursul și Lupul înțeleseseră că nu era chip să-l înfrîngă pe Vulpoi și s-ar fi împăcat cu el, ca să trăiască în bună vecinătate. Dar Pisica nu le da pace. Îi stîrnea, îi îndemna.

— Am aflat cum v-a judecat Vulpoiul. Iar și-a bătut joc. Dar de data asta știu ce-i trebuie. Veniți cu mine.

— La ce bun? se împotrivi abătut Ursul. Vulpoiul e mai șiret.

Se văită la fel și Lupul. Avea dreptate Ursul. Vulpoiul e mai șiret.

— Decît voi, nu decît mine! se supără Pisica. Veniți.

Străbătură o bucată de drum, pînă ajunseră în apropierea vizuinei Vulpoiului.

— Vă pricepeți să cîntați cocoșește? îi întrebă Pisica.

— N-am cîntat de cînd mă știu, răspunse Lupul. Dar am să încerc. Lungi beregata, căscă botul, făcu cucurigu, dar ceea ce se auzea tot a urlet de lup aducea: Cucurigu-uhu-huu...

— Nu e bine! zise Pisica.

— Să încerc eu, zise și Ursul. Dar cîntecul lui suna înăbușit ca un mormăit.

— Cucurigu... morr... morr... morrr...

Nici acum Pisica nu fu mulțumită.

— O să cînt eu. Ascultați: Cucuri-miau!

— Eu am cîntat mai bine, își arătă Lupul nemulțumirea.

— Ba eu! se lăuda Ursul.
— Nu vă mai certați! sări Pisica. O să cîntăm toți odată. Să ziceți așa:

«Cucurigu, Vulpișor,
De punguță-mi este dor.
Dă-mi punguța cu doi bani,
Pierdută de-atîția ani!»

— Și ce o să se întîmple dacă vom cînta așa? voi să știe Ursul.
— Vulpișor are să vrea să prindă cocoșul. Îl lăsăm să se apropie și sărim pe el. Pregătiți-vă să cîntați: unu, doi... trei!

Prin urletul Lupului, miorlăitul Pisicii și mormăitul Ursului, amestecate într-o larmă care lua auzul, se deosebea totuși cîte un cucurigu, cînd mai gros, cînd mai subțire. Vulpișor ciuli urechile. «Trebuie să fie pe aproape vreun cocoș mai răgușit; își zise el. Vrea punguța cu doi bani pe care mi-a dăruit-o tăticul. Are să vadă el ce punguță am să-i dau!» Porni să-l caute, bucuros să se poată lăuda cu primul cocoș pe care avea să-l prindă în viața lui de vulpoi tînăr.

Se lăsă pe burtă, se tîrî după rînduielile vînatului vulpesc, dar, pînă să se dumirească, se trezi legat fedeleș, cu un sac pe cap. Nu vedea nimic, dar auzea veselia celor trei, care îl duceau pe sus, cîntînd:

«Lui Vulpișor i s-a-nfundat;
De data asta n-a scăpat.
Și n-o să scape nici Vulpoi,
Cînd va mai da ochii cu noi.»

Vulpoiul și Vulpoaica îl căutau pretutindeni. Se strecurau prin desișuri, cercetau scorburile, răscoleau grămezile de frunze veștede, întrebau în dreapta și în stînga. Nu era nicăieri. Îl caută și Veverița, dar nici ea nu dădu de urma lui.
— Îl vor fi prins vrăjmașii, se văită speriată Vulpoaica.
— Vulpișor nu se lasă prins cu una cu două.
— De data asta simt că l-au prins. Să cerem ajutor...
— Cui? Alți prieteni decît Veverița n-avea. Iar cine n-are prieteni e ciung și olog.

Picture 159 (2048x1536x16M jpeg)

Cum stăteau ei de vorbă, li se strecură în vizuină o furnică:

— Aș avea o vorbă cu Șiretenia ta, se adresă ea Vulpoiului, vorbindu-i frumos, ca unuia pus de Leu să împartă dreptate în pădure.

— Nu-mi arde de asta acum, îi răspunse Vulpoiul cu gîndul la necazurile lui. Dar, dacă ai venit, te ascult. Ce treburi te poartă pe la vizuina mea?

— Ursul ne face rău. Se lasă cu laba lui grea peste orașul nostru durat cu trudă și ni-l zdrobește... L-am rugat de multe ori să ne ocrotească, dar nu vrea. Ce să facem? Cum să scăpăm de Urs? Învață-ne, ajută-ne. Te vom ajuta și noi la vreo nevoie. Sîntem multe, vrednice și puternice. Nici o vieţuitoare a pădurii nu e mai puternică decît noi.

Cît era de supărat, Vulpoiul izbucni în rîs.

— Oho! făcu el, mai încet cu lauda!

— Nu e laudă! răspunse Furnica. Privește.

Prinse între cornițe, ca într-un cleşte, o crenguță uscată, mai mare și mai grea decît ea, și făcu înconjurul vizuinii. Domnia ta poți? îl întrebă pe Vulpoi.

— Să ridic crenguța? rîse Vulpoiul.

— Nu, îi răspunse Furnica, și-i arătă o buturugă. Asta poți s-o ridici? Poți să faci cu ea înconjurul vizuinii?

— Cu buturuga asta? Cum o să pot? E mai grea de zece ori decît mine.

— Și crenguța e mai grea decît mine. Și nu de zece, ci de o mie de ori. Dar eu am ridicat-o, și o mai ridic.

Făcu iar înconjurul vizuinii, tîrînd cu înverșunare crenguța după ea.

— Furnicile sînt puternice, zise Veverița. Cară lucruri mult mai grele decît ele. Sînt în stare să desfrunzească copacii, îi și prăbușesc.

Vulpoiului i se înseninară ochii.

— Dacă vă scap de Urs, mă ajutați să-mi găsesc copilul? zise el.

— Pe Vulpișor?

— Îl știți?

— Toată pădurea îl știe. E isteț și jucăuș. Ce i s-a întîmplat?

— L-au prins vrăjmașii. Iar Ursul e unul dintre ei.

— Spune ce să facem și te vom asculta, zise fără zăbavă Furnica.

— Ursul e în vizuină, spuse Veverița. Zace. E bolnav. Lupul și Pisica stau lîngă el, dar nu se pricep să-l ajute.

— Mă duc să-l vindec eu, răspunse Vulpoiul cu sclipirea în ochi. Jupîneasă Furnică, mă vei însoți o bucată de drum, apoi te vei duce să le spui furnicilor să facă întocmai cum te voi învăța. Vă scap de Urs, dar să răscoliți pădurea și dă dați de Vulpișor. Se întoarse apoi către Vulpoaică: zăbovesc pînă îl aduc pe Vulpișor. Pregătește-i de-ale gurii, că i-o fi foame. Îngrijește de cîteva grăunțe de zahăr, pentru prietena Furnică. O poftim la masă.

Ursul, în vremea asta, sta în bîrlogul lui și se văita. Se îmbolnăvise. Îl dureau mărunțaiele. Morr... morrr... gemea el. Iar Lupul și Pisica se învîrteau fără rost în jurul lui. Nu știau ce să-i facă. Nu se pricepeau la leacuri.

— Vulpoiul s-ar pricepe, gemu Ursul. Dar cum să-l chem, dacă m-am certat cu el?

— Vine el și singur, zise Pisica. Îl caută pretutindeni pe Vulpișor. Are să ajungă și aici. Îl vom fereca și-l vom sili să te vindece.

Vulpoiul se ivi chiar atunci în pragul bîrlogului:

— Mi-a spus Veverița că Ursul e bolnav și am venit să-l vindec.

— Nu ești supărat? se miră Ursul.

— De ce-aș fi? se prefăcu Vulpoiul. Ce a fost a trecut.

— Chiar așa, mieună Pisica. De ce să fie supărat?

— Ziceam că... poate... pentru Vulpișor, se încurcă Lupul scăpînd o vorbă.

— Știți ceva despre el? întrebă repede Vulpoiul, și-i trecu prin gînd că Vulpișor e chiar în bîrlogul Ursului. Vorbind, căuta să ghicească unde îl vor fi ascuns. Într-un ungher, sub o piele de oaie, i se păru că se mișcă ceva. N-o fi chiar Vulpișor?

— Nu știm... zise Ursul, căutînd să dreagă ce stricase Lupul. Apoi se văită iar: mor... mă doare.

— N-are să te mai doară, îl liniști Vulpoiul. Mergi cu mine și-ți trece.

— Unde?

— În orașul furnicilor.

— Ce să fac acolo?

— Să-ți găsești leacul... Te întinzi cu gura căscată la poarta orașului lor și le lași să se urce pe limba dumitale, dulce la gust. Furnicilor le place dulcele... Așteptați să se strîngă multe, pînă ți se încarcă limba. Apoi faci odată «hap», le înghiți, și-ți trece răul.

— Adevărat?

— Furnicile sînt leacul de care ai nevoie. Dacă mai stai mult, mori... Veniți și voi, le zise Lupului și Pisicii. Să învățați cum se vindecă boala Ursului.

— Venim, zise Pisica.

— Sigur că venim, sări și Lupul. Înșfăcă legătura din blană de oaie, legată bine cu curmei de tei, și se pregăti de drum.

— Ce-i în legătură? întrebă Vulpoiul.

— Merinde pentru drum, minți Pisica.

— Poate zăbovim și ne prinde foamea, minți și Lupul.

Acum Vulpoiul nu se mai îndoia. În pielea de oaie îl țineau pe Vulpișor. N-ar mai fi avut nevoie de furnici. Dar apucase să le făgăduiască. Trebuia să le scape de Urs. Porniră și nu se opriră decît la poarta orașului furnicilor. Ursul se întinse numaidecît cu limba scoasă, iar Vulpoiul își luă rămas bun de la el, făcîndu-se că pleacă. Dar rămase în apropiere, dîndu-se după un tufiș, să vadă și să audă tot ceea ce avea să se întîmple. Nu scăpa din ochi pielea de oaie.

La poarta orașului sta de pază o furnică. Știa că avea să vină Ursul. Furnicile orașului fuseseră înștiințate de cele ce aveau să se întîmple. Toate aflaseră că Vulpoiul le ajuta să scape de dușman și erau gata să facă întocmai cum le trimisese el vorbă prin surata cu care se învoise.

— Ehei! oftă furnica paznic... Uite Ursul cu limba scoasă de un cot. Ce ai pățit, jupîne, de ții limba spînzurată peste buze? Ți-e cald, ori nu mai ai loc de ea în gură?

— Nu mi-e cald, răspunse Ursul, silindu-se să vorbească cu glas prietenos. Și nici nu mi-a crescut limba peste cît o cuprinde gura. Dar m-am gîndit să te poftesc pe domnia ta și pe suratele domniei tale să gustați din ea. Am aflat că vă place dulcele, iar limba mea este ca mierea... Gustă... Și dacă ți-o plăcea, cheamă furnicile să se înfrupte. Nu vă cer nici o plată.

Scoase limba de un cot și așteptă.

— Dacă te poftește Ursul, de ce să nu primești? stărui Pisica.

— Gustă... gustă... o îndemnă și Lupul.

— Gust, se învoi furnica. Mă urc chiar acum pe limba domniei tale, îi zise Ursului. O iau pe aci pe la ureche și mă las în jos spre gură.

Se urcă, se opri o clipă, ca și cum ar sta să se odihnească după un drum lung, apoi, în loc să se lase spre gură, i se vîrî în ureche.

— Ieși de acolo, că mă gîdili, strigă Ursul scuturînd capul.

— Am greșit drumul... Stai că ies și vin pe limbă... acuș vin... O iau pe lîngă nas...

Făcu întocmai cum fusese plănuit. Îi intră în nas și lăsă acolo o picătură din oțetul pe care furnicile îl împroșcă în războiul cu alte furnici, sîngerii la culoare, care vor să le robească și să le fure ouăle. Oțetul acesta e ca o otravă. Unde cade pișcă și rănește.

— M-ai înțepat, țipă Ursul. Mă doare.

— Mi-a scăpat o picătură de oțet... iartă-mă.

Ieși din nasul Ursului și i se opri pe limbă.

— Îți place, zise Ursul?

— Îmi place. Chiar așa e, cum ai spus. Dulce ca mierea.

— Atunci cheamă-ți suratele. Să se urce toate pe limba mea. Nu mă supăr și nu vă cer plată.

Porțile orașului se deschiseră mari. Năvăliră mii și mii de furnici. Cine le-ar fi putut număra? Intrară în nările Ursului, în albul ochilor, în pîlnia urechilor. Îl gîdilau, îl mușcau, îl înțepau. Ursul tremura, se zbătea, zvîrlea capul, dar nu era chip să scape de năvala care îl acoperise din cap pînă în picioare, ca o pînză mișcătoare.

— Lupule! Pisico! strigă el. Săriți! Mă ucid furnicile.

Lupul privea și se minuna. Nu-i venea a crede.

— Cum să te ucidă neputincioasele astea? rîse el. Lăsă sacul în care era închis Vulpișor și se repezi la furnici. «Cărați-vă!», le strigă el. Sări și Pisica.

— Plecați de vorbă bună, că altfel...

Răspunsul fu o poruncă a Furnicii, care se învoise cu vulpoiul:

— Săriți, suratelor! Să se sature de oțetul nostru!

Mii și mii de furnici puseră stăpînire pe Pisică și pe Lup. Le intrară în ochi, în nas, în urechi. Îl împroșcară cu otrava lor, băsicîndu-i, întocmai ca pe Urs.

Și iată că se ivi, ca din întîmplare, Vulpoiul.

— Ce s-a întîmplat? se făcu el că se miră. Ce e larma asta?

— Vulpoiule... prietene... gemu Ursul, nu mai pot... ajută-mă. Tu m-ai învățat să scot limba la furnici...

— Te-am învățat bine. Înghite-le, că sînt bune de leac.

— Mi s-a umflat limba. Gîtlejul mi-e o rană. Nu pot înghiți... Mi-au intrat și în ochi, în urechi, în nas...

— Și mie, mieună Pisica, luptîndu-se cu pîlcul de furnici care o năpădise. Abia mai văd.

— Și mie, gemu Lupul, fornăind și scuturîndu-se.

— Mă doare, mai zise Ursul.

— Și pe mine mă doare! sună deodată răspunsul aspru al Vulpoiului. Mă doare dorul și grija copilului meu, pe care îl țineți legat fedeleș în pielea asta de oaie. L-aș fi putut lua din vizuina Ursului, căci nu mi-a fost greu să ghicesc unde-l țineți ascuns. Dar m-am prefăcut că nu știu, ca să vă dau pe seama furnicilor.

— Nu i-am făcut nici un rău lui Vulpișor, se apără Lupul. L-am cărat în spinare.

— Eu l-am învelit, să nu-i fie frig, sări și Ursul.

Se amestecă și Pisica:

— Chiar voiam să-ți spun unde e ascuns Vulpișor, dar văd că acum știi.

Vorbeau toți trei odată și se rugau de iertare.

— Nu mai pot...

— Nu mai aud...

— Nu mai văd...

— Destul, furnicilor! porunci Vulpoiul cu glas puternic. Lăsați-i în voia lor!

Furnicile ascultară de glasul lui și se bulucirâ în fața orașului, ca să vadă ce avea să se mai întîmple.

— Ursule, Lupule, Pisico, plecați! le porunci furnica-paznic. Și să țineți minte ce-ați pățit. Vulpoiul, prietenul nostru, mai știe și alte leacuri. Să nu vă mai prindem pe la noi!

Nu așteptară să li se spună de două ori. Erau grăbiți să ajungă la vreo apă, să-și răcorească arsurile, să-și oblojească rănile.

— Mulțumesc, Luminăția ta, îi spuse furnica-paznic Vulpoiului, după ce plecară vrăjmașii. Ne-ai scăpat de la mare necaz.

— Și voi pe mine. Ne-am ajutat unul pe altul la nevoie.

Se duseră acasă, poftind la ospăț pe Furnică. Pe un talger o așteptau grăunțele de zahăr. S-au îndestulat și s-au legat să rămînă prieteni, ca să se ajute și altă dată.

Prinsese și Vulpoiul gustul stihuitului. Încercase o dată și-o scosese bine la capăt. De ce n-ar mai încerca și acum? Își drese glasul și cîntă:

«Celui mai mic încearcă să-i fii folositor,
Nu pregeta vreodată, cu el te poartă bine
Și-l vei avea prieten cu sîrg și săritor,
Căci ai ades nevoie de un mai mic ca tine.»

Picture 164 (2048x1536x16M jpeg)

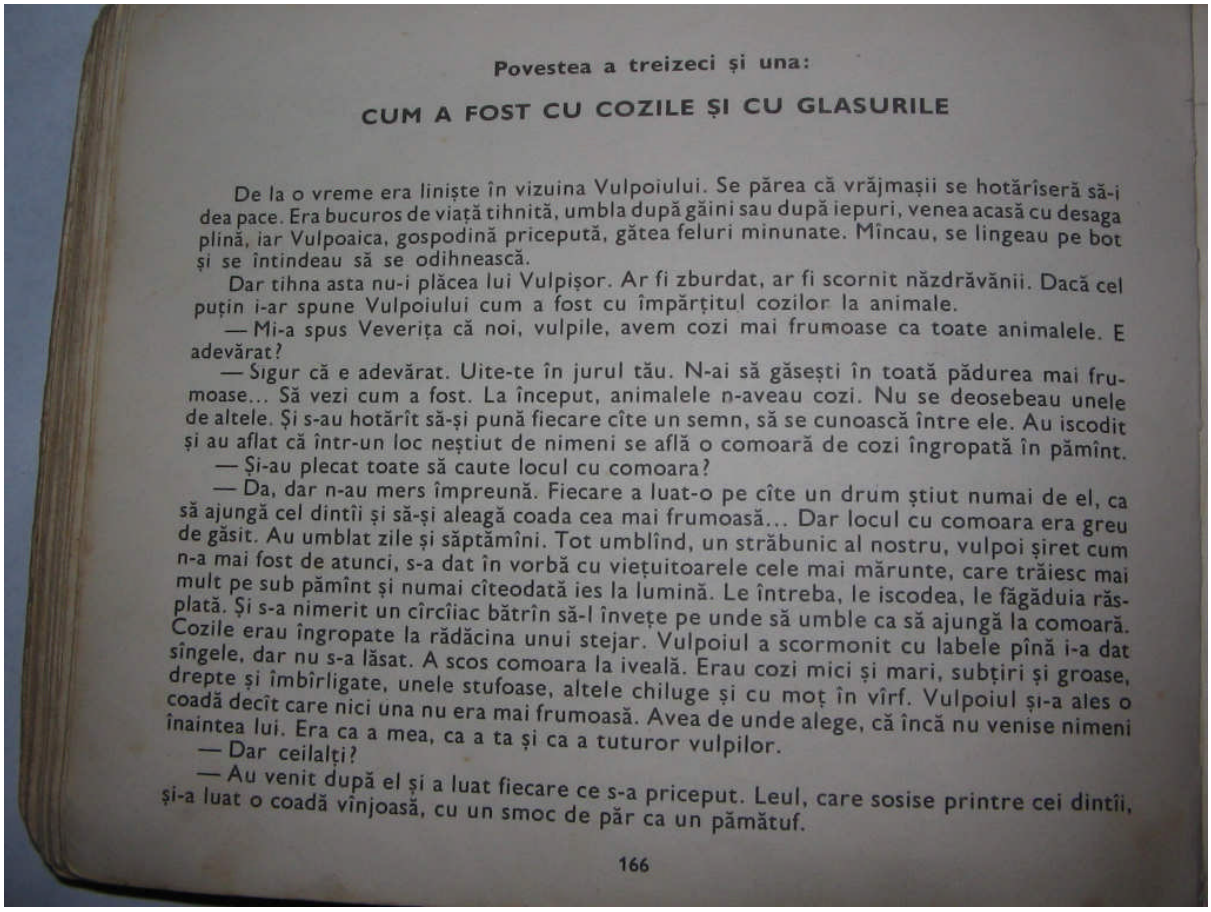

Povestea a treizeci și una:

CUM A FOST CU COZILE ȘI CU GLASURILE

De la o vreme era liniște în vizuina Vulpoiului. Se părea că vrăjmașii se hotărîseră să-i dea pace. Era bucuros de viață tihnită, umbla după găini sau după iepuri, venea acasă cu desaga plină, iar Vulpoaica, gospodină pricepută, gătea feluri minunate. Mîncau, se lingeau pe bot și se întindeau să se odihnească.

Dar tihna asta nu-i plăcea lui Vulpișor. Ar fi zburdat, ar fi scornit năzdrăvănii. Dacă cel puțin i-ar spune Vulpoiului cum a fost cu împărțitul cozilor la animale.

— Mi-a spus Veverița că noi, vulpile, avem cozi mai frumoase ca toate animalele. E adevărat?

— Sigur că e adevărat. Uite-te în jurul tău. N-ai să găsești în toată pădurea mai frumoase... Să vezi cum a fost. La început, animalele n-aveau cozi. Nu se deosebeau unele de altele. Și s-au hotărît să-și pună fiecare cîte un semn, să se cunoască între ele. Au iscodit și au aflat că într-un loc neștiut de nimeni se află o comoară de cozi îngropată în pămînt.

— Și-au plecat toate să caute locul cu comoara?

— Da, dar n-au mers împreună. Fiecare a luat-o pe cîte un drum știut numai de el, ca să ajungă cel dintîi și să-și aleagă coada cea mai frumoasă... Dar locul cu comoara era greu de găsit. Au umblat zile și săptămîni. Tot umblînd, un străbunic al nostru, vulpoi șiret cum n-a mai fost de atunci, s-a dat în vorbă cu viețuitoarele cele mai mărunte, care trăiesc mai mult pe sub pămînt și numai cîteodată ies la lumină. Le întreba, le iscodea, le făgăduia răsplată. Și s-a nimerit un cîrcîiac bătrîn să-l învețe pe unde să umble ca să ajungă la comoară. Cozile erau îngropate la rădăcina unui stejar. Vulpoiul a scormonit cu labele pînă i-a dat sîngele, dar nu s-a lăsat. A scos comoara la iveală. Erau cozi mici și mari, subțiri și groase, drepte și îmbîrligate, unele stufoase, altele chiluge și cu moț în vîrf. Vulpoiul și-a ales o coadă decît care nici una nu era mai frumoasă. Avea de unde alege, că încă nu venise nimeni înaintea lui. Era ca a mea, ca a ta și ca a tuturor vulpilor.

— Dar ceilalți?

— Au venit după el și a luat fiecare ce s-a priceput. Leul, care sosise printre cei dintîi, și-a luat o coadă vînjoasă, cu un smoc de păr ca un pămătuf.

— Ursul, cum se vede, a venit tîrziu, rîse Vulpișor. De aceea coada lui e scurtă, abia un ciot.

— Înaintea lui, Cîinele, Pisica și Lupul luaseră ce era mai bun. Pînă și Șoricelul găsise o codiță pe măsura lui, subțire tocmai cît se cuvenea și ascuțită în vîrf.

— Dar cu Veverița cum a fost? Că și ea are o coadă mare și frumoasă?

— Rămăsese o coadă ascunsă... n-o văzuse nimeni... Dar Veverița are ochi ageri. S-a repezit, a smuls-o din ungherul în care sta pitită și și-a prins-o cu o copcă.

— Veverița e mică. Nu i se potrivește o coadă atît de mare și de stufoasă.

— Așa i-a spus și stejarul de o sută de ani: «Veveriță, dacă vrei să porți coada asta mare și stufoasă, trebuie să mai crești.»

— Și de ce nu l-a ascultat? De ce n-a crescut?

— Cum să crească, dacă nu vrea să mănînce? Se hrănește numai cu muguri și cu vreo alună două... A rămas mică și puțintică, cu coada de două ori cît ea.

— Dar cînd au văzut animalele că unele aveau cozi frumoase și pe măsura lor, iar altele cozi urîte și nepotrivite, nu s-au certat între ele?

— Să se certe? Nu. Că pe vremea aceea nu se cunoștea cearta. Fiecare trebuia să se mulțumească cu ce avea. Numai Ursul a încercat să-i ia Veveriței coada, dar nu s-a ales cu nimic, căci Veverița s-a urcat în vîrful stejarului de o mie de ani.

— Dar și Ursul se cațără.

— Se cațără, dar nu atît de sus... Pînă la urmă s-a supus și el și a rămas cu codița scurtă pe care o găsise și o alesese.

— Și Elefantul are coadă mică... abia cît un șoricel.

— El e de vină. A venit tîrziu... Mîncase și dormea. Cînd a prins de veste, n-a mai avut de unde alege. A luat ce-a găsit. Dar, ca să nu rămînă de rîsul animalelor, și-a atîrnat de nas o trompă mare și vînjoasă.

— Cum s-ar zice, are coada în față! rîse Vulpișor.

— Cam așa ar veni, zise Vulpoiul și se întinse iar să doarmă. Acum lasă-mă să mă dau odihnii. Altă dată îți mai povestesc.

— Ba chiar acum, stărui Vulpișor. Chiar acum să-mi povestești cine le-a dat glas animalelor. Unele chițăie, altele rag sau urlă. Cum a fost cu glasurile?

Ce era să facă Vulpoiul? Apucase să scornească o poveste cu cozile. Trebuia să scornească una și cu glasurile.

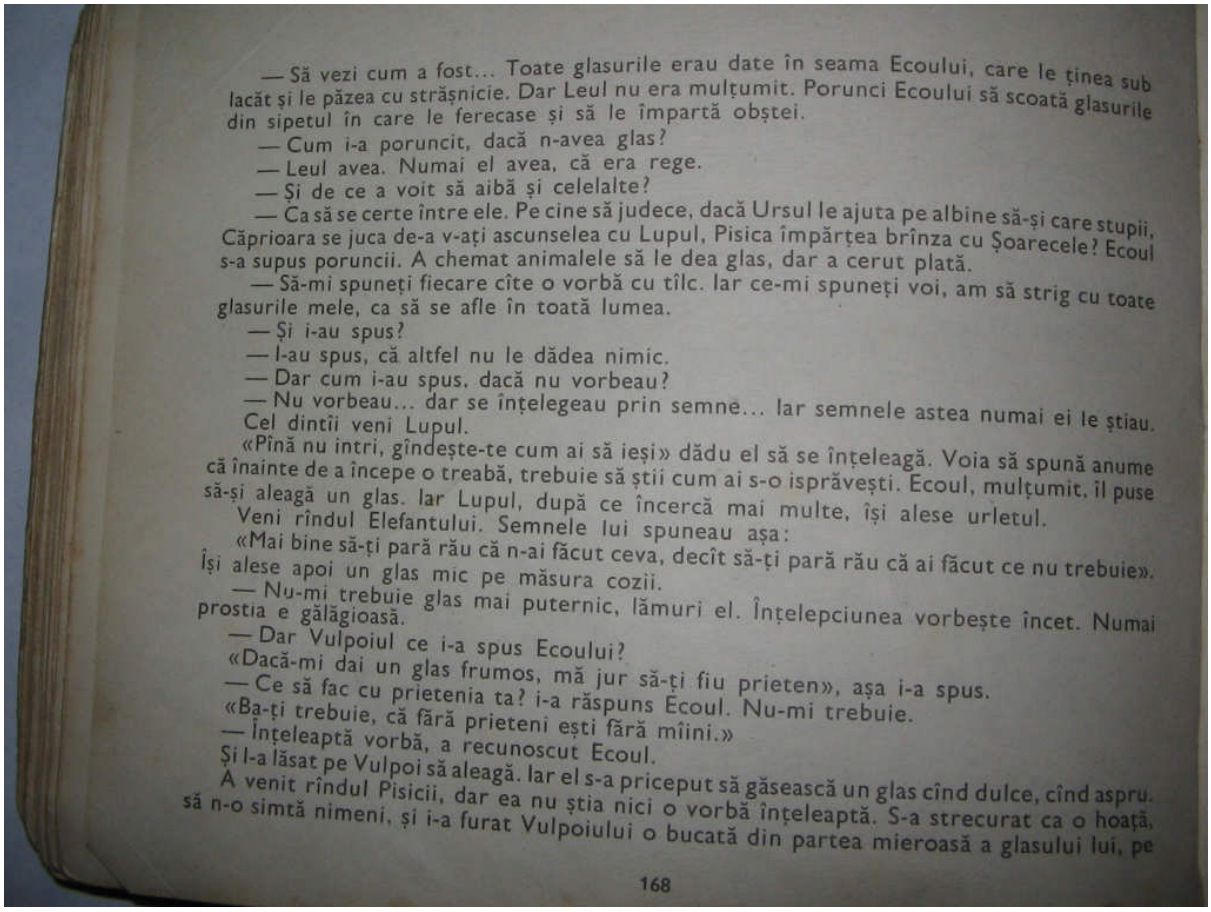

— Să vezi cum a fost... Toate glasurile erau date în seama Ecoului, care le ținea sub lacăt și le păzea cu strășnicie. Dar Leul nu era mulțumit. Porunci Ecoului să scoată glasurile din sipetul în care le ferecase și să le împartă obștei.

— Cum i-a poruncit, dacă n-avea glas?

— Leul avea. Numai el avea, că era rege.

— Și de ce a voit să aibă și celelalte?

— Ca să se certe între ele. Pe cine să judece, dacă Ursul le ajuta pe albine să-și care stupii, Căprioara se juca de-a v-ați ascunselea cu Lupul, Pisica împărțea brînza cu Șoarecele? Ecoul s-a supus poruncii. A chemat animalele să le dea glas, dar a cerut plată.

— Să-mi spuneți fiecare cîte o vorbă cu tîlc. Iar ce-mi spuneți voi, am să strig cu toate glasurile mele, ca să se afle în toată lumea.

— Și i-au spus?

— I-au spus, că altfel nu le dădea nimic.

— Dar cum i-au spus, dacă nu vorbeau?

— Nu vorbeau... dar se înțelegeau prin semne... Iar semnele astea numai ei le știau. Cel dintîi veni Lupul.

«Pînă nu intri, gîndește-te cum ai să ieși» dădu el să se înțeleagă. Voia să spună anume că înainte de a începe o treabă, trebuie să știi cum ai s-o isprăvești. Ecoul, mulțumit, îl puse să-și aleagă un glas. Iar Lupul, după ce încercă mai multe, își alese urletul.

Veni rîndul Elefantului. Semnele lui spuneau așa:

«Mai bine să-ți pară rău că n-ai făcut ceva, decît să-ți pară rău că ai făcut ce nu trebuie». Își alese apoi un glas mic pe măsura cozii.

— Nu-mi trebuie glas mai puternic, lămuri el. Înțelepciunea vorbește încet. Numai prostia e gălăgioasă.

— Dar Vulpoiul ce i-a spus Ecoului?

«Dacă-mi dai un glas frumos, mă jur să-ți fiu prieten», așa i-a spus.

— Ce să fac cu prietenia ta? i-a răspuns Ecoul. Nu-mi trebuie.

«Ba-ți trebuie, că fără prieteni ești fără mîini.»

— Înțeleaptă vorbă, a recunoscut Ecoul.

Și l-a lăsat pe Vulpoi să aleagă. Iar el s-a priceput să găsească un glas cînd dulce, cînd aspru. A venit rîndul Pisicii, dar ea nu știa nici o vorbă înțeleaptă. S-a strecurat ca o hoață, să n-o simtă nimeni, și i-a furat Vulpoiului o bucată din partea mieroasă a glasului lui, pe

Picture 167 (2048x1536x16M jpeg)

care acesta n-apucase s-o ascundă bine. Cîinele a văzut-o, s-a repezit la ea lătrînd, dar n-a mai putut s-o prindă... Vulpoiul s-a ales cu glasul mai mult aspru decît dulce, căci mierea a rămas în gîtlejul Pisicii. Ce era să facă Ecoul? N-a mai avut încotro. A lăsat-o să miaune dulceag, dar i-a turnat în glas o picătură de minciună. Cine ascultă bine o simte în mieunatul ei.

— Și Cîinelui ce i-a dat?

— Lătratul, că-i plăcuse cum s-a repezit cu gura la Pisică. «Acesta ți-e glasul» i-a zis Ecoul. Cu el să dai de veste cînd se vor apropia hoții.

Bucuros de dar, Grivei se porni să zburde, lătrînd cît îl ținea gîtlejul. De-atîta zgomot, Ursul își duse labele la cap și începu să se bălăngăne ca o limbă de clopot: «morr... morr...»

— Nu te mai văita pentru un lătrat de cîine, îl mustră Ecoul... Și pentru că Ursul nu contenea, zise:

— Orice vei voi să spui, tot așa să faci! Morr... mor...

— Dar Măgarul de ce și-a luat un răget atît de caraghios? A venit tîrziu? N-a găsit ceva mai bun?

— Dimpotrivă. E vrednic, trage la greu. Dar nu s-a priceput, săracul...

...Așa a fost... După animale au venit orătăniile și au primit fiecare cîte un glas. Rățoiul măcăie, Gîsca gîgîie, Găina cotcodăcește. De atunci își spun unii altora ce doresc. Și cînd nu se ceartă, se înțeleg. Acum lasă-mă să mă odihnesc, încheie Vulpoiul.

— M-aș duce să mă joc... să zburd.

— Du-te. Dar să nu te depărtezi de casă.

Povestea a treizeci și doua:

DARUL LUI VULPIȘOR

Nici n-ar fi putut ajunge prea departe, căci Lupul, Ursul și Pisica iar porniseră să-i caute ceartă Vulpoiului! Nu le trecuse supărarea. Îi rodea ciuda. Setea de răzbunare li se înfipsese ca un cui în inimă, și nu le da pace. Tresăriră auzind glasul lui Vulpișor, care se juca, luptîndu-se

cu un dușman închipuit. Luase din vizuină un lanț și-l fixase cu un piron într-un copac. La capătul lanțului era un inel mare. Aici avea să-l priponească pe vrăjmașul scornit de mintea lui înfierbîntată de joc. Pînă atunci cînta, ca să-și țină singur de urît:

«Vulpișor e singurel,
Dar să te ferești de el:
Că e mic, dar e voinic,
Nu se teme de nimic.»

— Vulpișor e prin apropiere, zise Pisica, și e singur. De l-am prinde, bine ar fi. Dar nu știu cum. Nu-mi mai trece nimic prin cap.

— Nici mie, zise Lupul.

— Dar îmi trece mie! se lăudă Ursul. Mă răfuiesc eu cu el!

Porni cu pași înăbușiți și apăru pe neașteptate înaintea lui Vulpișor.

— Ia te uită! Ce faci tu aci, singur-singurel?

— Mă joc, îi răspunse Vulpișor. Îi era frică, dar nu arăta. Nu voia să se facă de rîsul vrăjmașului.

— Așa... așa... mormăi Ursul și se sili să pară blînd și prietenos... Eh, mă bucur că te întîlnesc... Să nu-ți fie frică de mine. Eu îți vreau binele.

— Și eu mă bucur, îi răspunse neșovăielnic Vulpișor. Că și eu tot numai bine îți doresc.

— Cît despre ceea ce a fost între noi, eu zic să uităm. Vreau să mă împac și cu Vulpoiul. Așa să-i spui... cu el și cu voi toți... Am să încep cu tine. Și, ca să-ți arăt că-mi ești drag, am să-ți dăruiesc ceva... că prietenia se ține cu daruri.

— Dar dumneata mai ai și alți prieteni. Pisica... Lupul...

— Pisica e mincinoasă. Să nu mai aud de ea. Nici cu Lupul nu mai sînt prieten... Nu e cumsecade ca Vulpoiul.

— E cumsecade ca domnia ta, răspunse Vulpișor printre dinți. Apoi tare: Dar ce ți-a făcut?

— M-a înșelat la o împărțeală. Dar l-am pedepsit. Cu o lovitură l-am răpus și i-am luat blana. Am să ți-o dăruiesc, ca să vezi că-ți sînt prieten.

— I-ai luat blana? Și unde e? întrebă Vulpișor bănuitor.

— Am pus-o la uscat în bătaia soarelui. Mergem să ți-o arăt. Dacă-ți place, a ta să fie. Vino cu mine.

Picture 169 (2048x1536x16M jpeg)

— Viu! răspunse îndată Vulpișor, dar nici nu se gîndea să plece. Înțelesese că Ursul îi pusese gînd rău. N-are să se lase prins. Dar cum să facă? Vulpoiul îi spusese o dată că atunci cînd te gîndești bine nu e în zadar. În ochi i se aprinseră luminițele. Găsise. Avea ac de cojocul Ursului. Făcu un pas, ca și cînd ar fi fost gata de drum, dar se opri.

— Ce-mi ceri pe blana Lupului? Că eu n-am cu ce plăti.

— Nimic. Ți-o dăruiesc. Să fie de la mine... ca dar de împăcare.

— Dacă-i așa, primesc. Dar mai întîi să-ți dăruiesc și eu ceva. Am învățat de la domnia ta că prietenia se ține cu daruri.

Vulpișor se aplecă și ridică de jos inelul. Lanțul nu se vedea. Apucase să scurme pămîntul cu labele și-l acoperise cu pămînt.

— Îți dăruiesc podoaba asta, zise arătîndu-i inelul. S-o porți la gît... Îți place?

Ursul nici nu se uită la inel. Era nerăbdător să-l ducă pe Vulpișor acolo unde-l așteptau Pisica și Lupul, ca să le arate cît de isteț fusese și cum îl prinsese fără silnicie, ci numai cu puterea minții.

— Îmi place... îmi place... zise grăbit. Dă-mi-l și să mergem.

— Întîi să ți-l încerc, să văd dacă nu e prea mic sau prea mare pentru grumazul domniei tale.

Îi puse inelul în jurul gîtului, potrivi bine încuietoarea și se dădu doi pași înapoi.

— Frumos îți stă! Să-l porți sănătos... Acum hai la blană. Sînt nerăbdător să duc Vulpoiului darul de împăcare al domniei tale.

Cînd voi s-o pornească, Ursul înțelese că la gît purta zgardă și că era priponit de copac. Se smuci, se mai smuci o dată. Nu era chip să se urnească.

Vulpișor se prefăcu nerăbdător:

— Ce faci, Înălțimea ta? Nu mă duci la blana Lupului? Sau te-ai răzgîndit?

— Te-aș duce, dar nu mă pot mișca. Ce fel de podoabă mi-ai dăruit?

— Nu se vede? îl batjocori Vulpișor fără să se mai prefacă. Podoabă pentru mincinoși și înșelători. Poart-o sănătos și să-ți fie de bine!

Ursul se zbătea și se răsucea în jurul copacului, încercînd să smulgă lanțul. Dar cu cît se răsucea, lanțul se încolăcea și se scurta.

— Dezleagă-mă, se rugă el.

— Te-aș dezlega, glumi Vulpișor, dar nu mă pricep. Eu știu să leg. La dezlegat se pricepe Vulpoiul.

Picture 170 (2048x1536x16M jpeg)

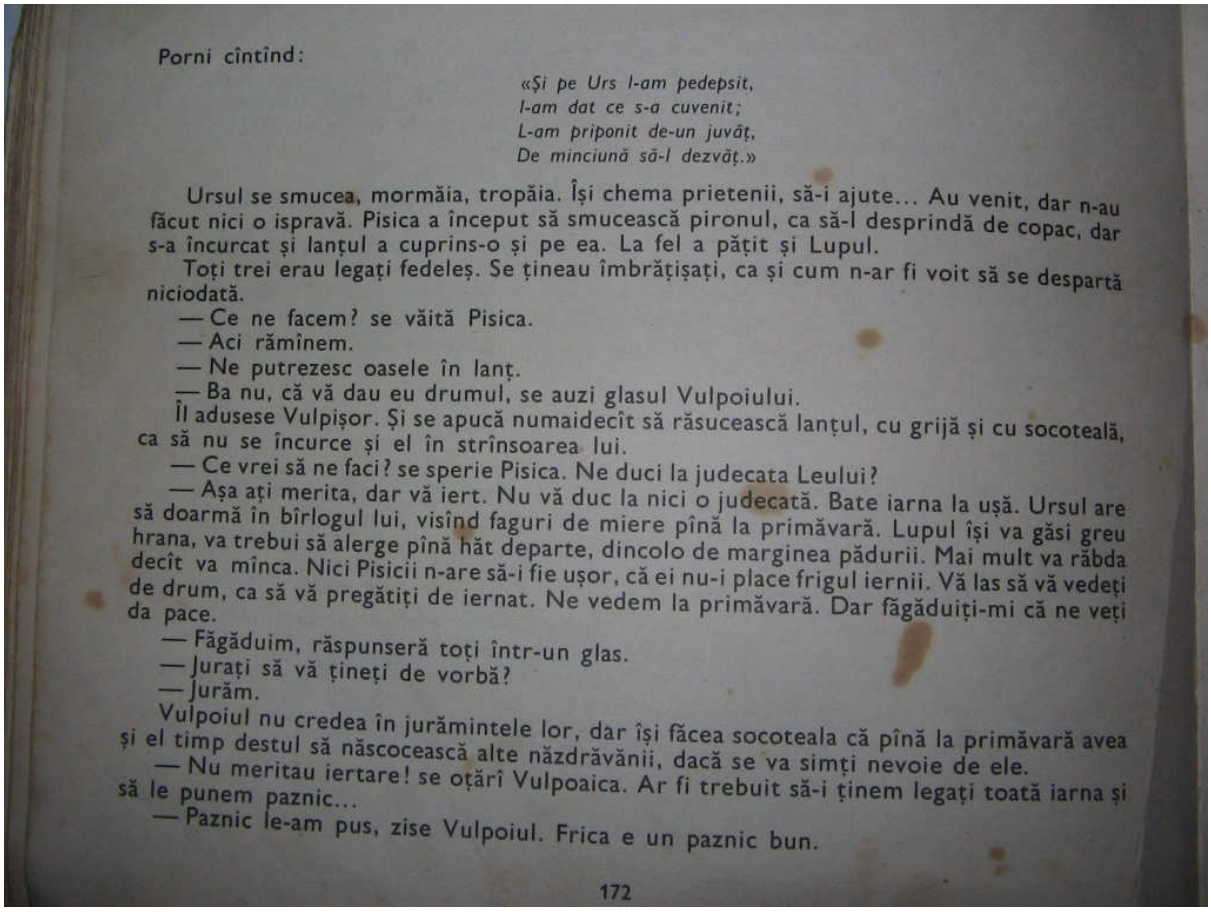

Porni cîntînd:

«Și pe Urs l-am pedepsit,
l-am dat ce s-a cuvenit;
L-am priponit de-un juvăț,
De minciună să-l dezvăț.»

Ursul se smucea, mormăia, tropăia. Își chema prietenii, să-i ajute... Au venit, dar n-au făcut nici o ispravă. Pisica a început să smucească pironul, ca să-l desprindă de copac, dar s-a încurcat și lanțul a cuprins-o și pe ea. La fel a pățit și Lupul.

Toți trei erau legați fedeleș. Se țineau îmbrățișați, ca și cum n-ar fi voit să se despartă niciodată.

— Ce ne facem? se văită Pisica.

— Aci rămînem.

— Ne putrezesc oasele în lanț.

— Ba nu, că vă dau eu drumul, se auzi glasul Vulpoiului.

Îl adusese Vulpișor. Și se apucă numaidecît să răsucească lanțul, cu grijă și cu socoteală, ca să nu se încurce și el în strînsoarea lui.

— Ce vrei să ne faci? se sperie Pisica. Ne duci la judecata Leului?

— Așa ați merita, dar vă iert. Nu vă duc la nici o judecată. Bate iarna la ușă. Ursul are să doarmă în bîrlogul lui, visînd faguri de miere pînă la primăvară. Lupul își va găsi greu hrana, va trebui să alerge pînă hăt departe, dincolo de marginea pădurii. Mai mult va răbda decît va mînca. Nici Pisicii n-are să-i fie ușor, că ei nu-i place frigul iernii. Vă las să vă vedeți de drum, ca să vă pregătiți de iernat. Ne vedem la primăvară. Dar făgăduiți-mi că ne veți da pace.

— Făgăduim, răspunseră toți într-un glas.

— Jurați să vă țineți de vorbă?

— Jurăm.

Vulpoiul nu credea în jurămintele lor, dar își făcea socoteala că pînă la primăvară avea și el timp destul să născocească alte năzdrăvănii, dacă se va simți nevoie de ele.

— Nu meritau iertare! se oțărî Vulpoaica. Ar fi trebuit să-i ținem legați toată iarna și să le punem paznic...

— Paznic le-am pus, zise Vulpoiul. Frica e un paznic bun.

Picture 171 (2048x1536x16M jpeg)

Vulpișor, văzîndu-i plecînd, pricăjiți și cu coada între picioare, se porni pe cîntat:

«Cu Ursul, Lupul și Pisica
S-a întîmplat ca-ntotdeauna:
Cel care umblă cu minciuna
Cu-atît se alege: doar cu frica.»

Povestea a treizeci și treia:

ÎNTÎLNIREA CU COCOȘUL DE MUNTE

Toamna își isprăvise sorocul. Încă puțin și jupîneasa Iarnă avea să se întoarcă în pădure, uitînd că jurase să nu mai pună piciorul pe aci. Chiar începuse să-și trimită vestitorii. Zorile întîrziau. Amurgea mai devreme. Peste albastrul cerului se așterneau tot mai des văluri cenușii. Ploile se făceau tot mai reci.

— Vine Iarna, zise, bucurîndu-se, Vulpișor. Avea să alerge în zăpadă, să se scufunde în nămeți, să privească florile de gheață care creșteau peste noapte și se țineau aninate de crengile copacilor...

Vulpoaica și Vulpoiul nu-i împărtășeau bucuria. Erau îngînduraţi. Se sfătuiseră și hotărîseră să părăsească pădurea în care-și făcuseră vizuina, dar vremea aspră care se vestea îi îngîndura. Oare nu zăboviseră prea mult? Nu era prea tîrziu acum, ca să plece la munte, așa cum plănuiseră?

— Nu-i tîrziu, zise Vulpoaica. Toamna mai ține. Iar toamna muntele e frumos. Nu te lua după semnele astea aspre. Sînt trecătoare. Are să fie iar senin. N-o să ducem lipsă de nimic. Pădurea de munte e bogată.

— Dar sînt și acolo urși și lupi, se împotrivi moale, Vulpoiul.

— Cu ei n-avem nimic de împărțit. Cearta noastră e cu vecinul Lup de pe aci, pe care l-ai lăsat fără șuncă, cu Ursul păcălit la pește și cu Pisica de pădure, care a mîncat bătăi peste

bătăi de la amîndoi. Trebuie să scăpăm de ei. Cu alți urși, cu alți lupi și cu alte pisici vom trăi în bună înțelegere.

— Să se spună despre noi că am fugit de frica lor? încercă Vulpoiul să se mai împotrivească.

— Nu de frică plecăm, ci pentru că ne-am săturat de ceartă... Și nici n-o să trăim totdeauna la munte. Numai un timp. Atît cît să ne uite vrăjmașii. Ne odihnim, ne îngrășăm — că pe acolo hrana e bogată — și ne întoarcem acasă. Nici n-are să ne mai recunoască, după ce vom pune ceva carne pe noi.

Vulpișor nu-și mai încăpea în piele. Are să umble pe poteci și coclauri! Are să sară peste viroage! Auzise de capra neagră, care trăiește cățărîndu-se fără teamă pe stîncile ascuțite ca niște ace. Are să facă și el tot așa. Are să se urce și mai sus! Să afle și capra neagră cine este Vulpișor!

Nu mai avea astîmpăr. Cui îi ieșea în cale îi spunea că pleacă la munte. Așa i-a spus și unui arici. Acesta a întîlnit Pisica și i-a povestit ce aflase de la Vulpișor. Iar Pisica a dat fuga la Urs și la Lup.

— Cu atît mai bine! N-are să ne mai înfrunte nimeni în fața Leului și să ne facă de ocară înaintea obștei animalelor.

— Să se ducă. Scăpăm de el.

Așa au vorbit Ursul și Lupul, dar Pisica a fost de altă părere.

— Judecați parcă ați fi rîme, nu Urs și Lup. Tocmai acum ni se ivește cel mai bun prilej de a-l răpune.

— Am tot încercat, dar n-am făcut nici o ispravă...

— N-am făcut pînă acum, dar acum are să fie altfel. Muntele cu tainele lui are să fie de partea noastră.

Era sigură de izbîndă și de mulțumire se legăna unduios, cîntînd cu glasul ei subțire:

«Acum tiptil și fără frică,
Cu pași molatici de pisică,
Ne luăm după vulpoii trei,
Să-i prindem ca pe șoricei.»

Află unde-și făcuseră sălașul și numaidecît se puse pe treabă. Căută Cocoșul de munte și se dădu în vorbă cu el.

— Pînă acum ai dus-o bine pe meleagurile astea. Dar de astăzi înainte ai s-o duci rău... S-au așezat pe aci trei vulpi. Vai de găinile domniei tale... și nici de domnia ta n-are să fie prea bine. Parcă te văd în oala Vulpoaicei.

Cocoșul de munte se înfoie, își săltă capul și își plesni aripile de corp cu atîta putere, încît făcu să se audă un duduit ca de tun «Dum... dum... dum». El să ajungă în oală? Ca un cocoș de curte, neputincios, care cîntă din vîrful cotețului sau cocoțat pe o ulucă? Nu-l cunosc vulpile! Să poftească, dacă le dă mîna. Aripile lui sînt puternice ca niște ciocane. Nici laba grea a Ursului nu plesnește mai tare...

— Vulpoiul cel mare e viclean — stărui Pisica, anume ca să-l întărîte. Știe o mie de șiretlicuri. Scapă din toate primejdiile. Pînă și de judecata Leului a scăpat. Singur nu-l poți răpune. Te ajut eu. Nu te uita că sînt mică și slabă. Am prieteni puternici. Un urs și un lup. Vorbind se legăna în fața Cocoșului, ispitindu-l cu glas mieros:

«Dau fuga la fîrtații mei
Și ne întoarcem cîteșitrei,
Să-i facem felul lui Vulpoi,
Că prea și-a rîs mereu de noi.»

— Fie, zise Cocoșul. Cheamă-ți prietenii. Dar vă veți încredința că nu am nevoie de ajutorul vostru. Cu un vulpoi și chiar cu mai mulți, mă răfuiesc și singur.

Se despărțiră. Pisica făcu cale întoarsă, iar Cocoșul de munte se duse la găinile lui.

În răstimp, Vulpoiul și Vulpoaica își așezară sălașul și plecară numaidecît să caute de-ale gurii.

— Să stai pe lîngă casă, îl sfătuiră pe Vulpișor. Să nu te depărtezi. Pădurea de munte ascunde primejdii. Așteaptă-ne, Ne întoarcem curînd.

Să stea pe lîngă casă? Mai bucuros ar da o raită să vadă cum e muntele. Sigur... așa are să facă... n-o să zăbovească. Vulpoiul și Vulpoaica îl vor găsi acasă. Nici n-au să știe că le-a ieșit din vorbă.

Cum umbla hoinar, una din găinile peste care stăpînea Cocoșul de munte îl simți și începu să cîrîie a primejdie: scurt și înăbușit.

— Miroase a vulpe, îi zise Cocoșului, care veni neîntîrziat, chemat de cîrîitul ei.

— Cu atît mai bine, răspunse acesta. Înseamnă că au și pornit la vînat... Nu te teme.

Picture 174 (2048x1536x16M jpeg)

Am să-i arăt îndată că una e Cocoșul de munte, și alta cel de curte... Vezi-ți de treburile tale... caută ouă de furnici pentru puișorii noștri. Eu te păzesc din vîrful bradului acestuia. Dacă te prinde, sar eu și te scap. Îl sperii cu duduitul aripilor, mă las în zbor, și-i cad drept în cap...

— Ziceai că ar fi trei, cîrîi găina speriată.

— Trei să fie... Nu te teme. Fă cum ți-am spus. Găina plecă ascultătoare, dar se simțea oarecare îngrijorare în cotcodăcitul ei.

— Cotcodac, cotcodac... cum spui așa o să fac... dar mă tem să n-o pățim... În oală să nimerim...

Vulpișor văzu găina și se pregăti să se arunce asupra ei. Dar chiar atunci, pădurea răsună de duduituri puternice, cum nu mai auzise el niciodată. «Vine ploaia, își zise... Ploaie de munte, cu tunete asurzitoare. Trebuie să mă grăbesc să prind găina și s-o duc repede acasă.» Iar se pregăti să sară și iar se porniră tunetele. «E curios la munte! Tună din senin... Tot mai bine ar fi să dau fuga acasă.»

— Ba să stai aici! îi spuse Cocoșul căzîndu-i în spinare. Să stai să te mîngîi, ca să-ți aduci aminte că te-ai întîlnit cu un cocoș de munte.

Îl ținu cu ghearele și-i trase o bătaie, să n-o mai uite, plesnindu-l cu aripile. Îl legă apoi de trunchiul unui brad.

— Te las aci, să te găsească ai tăi. Spune-le să le dea pace găinilor, dacă nu vor să pățimească și ei ca tine.

Neștiutori de cele întîmplate, Vulpoiul și Vulpoaica, negăsindu-l pe Vulpișor acolo unde îl lăsaseră, au intrat în vorbă cu o șopîrlă. Nu l-a văzut? E măricel, cu trupul subțire dar vînjos, cu botul ascuțit și capul prelung. Are o coadă stufoasă și ochi neastîmpărați, sfredelitori. L-am lăsat acasă și nu l-am mai găsit.

Șopîrla nu știa nimic. Nici nu voia să știe. Își avea rosturile ei. Abia aștepta să ajungă la marginea pădurii. Își făcuse casa într-un tufiș scăldat de lumina soarelui. Îi plăcea să trăiască la căldură, pe loc uscat. Plecase să se plimbe și se depărtase de acasă. Trebuia să se grăbească. Umbla greu cu picioarele ei scurte și lăturalnice, mai mult tîrîndu-se decît pășind. Nu știa nimic și nici nu-i păsa. S-o lase să-și vadă de treburi.

— Du-te, zise Vulpoiul. Dar dacă afli ceva de Vulpișor, să-mi dai de veste.

Șopîrla plecă, grăbindu-se atît cît putea, iar Vulpoiul și Vulpoaica o luară fiecare pe alt drum, să-l caute. Umblînd, Vulpoaica dădu peste o găină. Nu știa că-i ieșea în cale din

porunca Cocoșului.

— Te-am prins! îi zise Vulpoaica, sărindu-i în spinare.

— M-ai prinde de-aș fi singură, o înfruntă găina.

Vulpoaica nu mai avu timp să răspundă. Din locul lui de pîndă, Cocoșul se aruncă asupra ei.

— Cît e vulpea de șireată, tot se păcălește o dată... îi zise în batjocură, ținînd-o strîns ca într-o menghină. Îi legă labele cu un curmei și o dădu pe seama găinii s-o păzească. Îl aștepta pe Vulpoi să se răfuiască și cu el.

N-a avut mult de așteptat.

— Uite încă o vulpe, cîrîi găina speriată, zărindu-l pe Vulpoi. Cotcodac... cotcodac... Cocoșule, ce mă fac?

— Să-i ieși în cale și să te lași prinsă.

Cocoșul își plesni aripile făcîndu-le să duduie, ca să-l sperie pe Vulpoi. Dar acesta cunoștea șiretlicul.

— Înțeleg că și Cocoșul tău e pe aproape, îi zise găinii, sărind asupra ei. Unde este guleratul? Să se arate, dacă are curaj... Pe mine nu mă sperie duduitul.

— Dă drumul găinii, îi strigă Cocoșul din vîrful bradului, pregătindu-se de luptă grea.

— Vino s-o iei! îl înfruntă Vulpoiul.

Cocoșul nu așteptă să i se spună de două ori. Era curajos. Ca să scape o găină din primejdie sărea lesne la bătaie. De aceea îl iubeau găinile.

S-au încăierat, dar lupta s-a isprăvit repede. Cocoșul își învinge potrivnicul numai dacă-l ia pe nepregătite. Cu Vulpoiul nu i-a mers. Loviturile de aripi nimereau în gol, căci Vulpoiul sărea mereu în lături și tot de atîtea ori îl mușca, smulgîndu-i penele strălucitoare, fala lui. Nu-l lăsă pînă nu-l văzu slăbit de puteri, lungit lîngă găina lui, mai mult moartă de frică decît vie.

— Unde-i Vulpișor? Vulpoaica unde e? Dacă nu spuneți vă iau viața, întrebă aspru Vulpoiul.

Cocoșul se rugă de iertare. N-a voit să le facă nici un rău. Pisica e de vină. Ea l-a îndemnat să-i prindă pînă vine cu Ursul și Lupul.

— Pisicii i-am făcut pe plac... dar altă dată nu mai fac, zise el. umilit.

— Cotcodac-cotcodac... Nici eu, nici eu nu mai fac, se jură găina.

— Pisica? se miră Vulpoiul.

— Chiar așa, zise Cocoșul.

— Atunci se schimbă socoteala. Aș putea să vă mănînc. Dar dacă faceți ce vă spun, vă iert.

— Cucurigu, orice fac.

— Și eu... și eu... cotcodac!

— Bine... Dar isprăviți cu vorbele. Treaba bună se face fără zgomot.

Ca și cînd n-ar fi ascultat sfatul cuminte al lui Vulpoi, Vulpișor se și apucase să stihuiască și să cînte:

«Așa cocoșul și găina,
Siliți să-și recunoască vina,
Cu trup și suflet amîndoi
S-au dat de partea lui Vulpoi.»

Dar nu sta nimeni să-l asculte. Cocoșul, pus la cale de Vulpoi, i-a ieșit înainte Pisicii.

— M-am ținut de învoială, îi zise. L-am prins pe Vulpișor. Acum e în puterea noastră. Cum mă răsplătești?

— Întîi să-i prindem și pe ceilalți. Iar de răsplată să n-ai grijă. Voi stărui pe lîngă Leu, prietenul meu, să te pună vătaf peste vulpi. Ești mulțumit?

— Sînt... dar ziceai că te întorci cu Ursul și Lupul. Unde sînt?

— Vin după mine. Am presărat pietricele pe drum ca să mă găsească... Du-mă la Vulpișor. Ard de nerăbdare să-l iau pe seama mea.

— Să mergem, spuse Cocoșul, pornind cu Pisica după el.

Într-un luminiș îi așteptau Vulpoiul, Vulpoaica și Vulpișor.

— Ce înseamnă asta? făcu Pisica îngrozită.

— Înseamnă că te-am prins, iscoado!

— Să nu-mi faceți vreun rău... sînt mică, slabă.

Au înșfăcat-o și au vîrît-o în sac. Acolo s-o găsească prietenii.

Se ascunseră apoi într-o scorbură, iar pe Vulpișor îl priponiră, învățîndu-l să se prefacă prins și să strige după ajutor.

— Tăticule... mămico... ajutor! țipă el, ca să se audă cît mai de departe.

Osteneala nu i-a fost degeaba. Ursul, care venea cu Lupul după el, luîndu-se după pietricelele presărate de Pisică, îi auzi glasul.

Picture 177 (2048x1536x16M jpeg)

— Sîntem pe-aproape, zise el. Strigă Vulpișor după ajutor. L-a prins Pisica și noul ei prieten, Cocoșul de munte.

— Am să-l ajut cu colții mei! rînji Lupul, cu gîndul tot la mîncare. Vulpișor e al meu, pe Vulpoaică o mănînci tu, iar pe Vulpoi îl împărțim.

— Fie, se învoi Ursul. Dar unde o fi Vulpișor, că numai glasul i-l aud?

Lupul găsi sacul.

— Aci trebuie să fie... în sac... mișcă ceva în el. Dar în sac găsi Pisica.

— Ce cauți aci? o întrebă Ursul, izbind-o cu laba lui grea și rostogolind-o.

— Unde e Vulpișor? o luă la rost și Lupul.

O scăpă chiar Vulpișor, ivindu-se din mușuroiul de frunze veștede, sub care se ținuse ascuns.

— Aici e Vulpișor, zise el. Cine-l caută?

Ursul și Lupul n-au mai avut răgaz să sară asupra lui. I-au înconjurat Vulpoiul, Vulpoaica,

Picture 178 (2048x1536x16M jpeg)

Cocoșul de munte. Îi loveau, îi ciocăneau, îi mușcau. Nici găina n-a stat degeaba. A sărit și ea să le scoată ochii.

Nu le-a mai rămas decît fuga, care s-a dovedit ca totdeauna sănătoasă, deși cam rușinoasă. Au întins-o la drum, uitînd de Pisică, prietena lor, care se încovrigase și nici nu sufla de frică.

— Ce facem cu ea? voi să știe Cocoșul.

— O gonim, hotărî Vulpoiul, că doar n-o să sărim cinci pe una! I-a ajuns cît au scărmănat-o prietenii. Du-te, mincinoaso și prefăcuto! Altă dată să nu-ți mai pui mintea cu Vulpoi... Și dacă te mai întîlnești cu Ursul și cu Lupul, să le spui, ca să știe, că «Vulpea moartă-n drum s-o vezi, nici atuncea să n-o crezi».

Pisica, rușinată, a plecat șchiopătînd și cu coada între picioare.

Chitara și glasul Trubadurului încheiară povestea.

«Așa-i minciuna: un hățiș
Ce se întinde pe furiș.
Ai vrea să prinzi pe altu-n ea,
Dar cazi în laț tot dumneata.»

Picture 179 (2048x1536x16M jpeg)

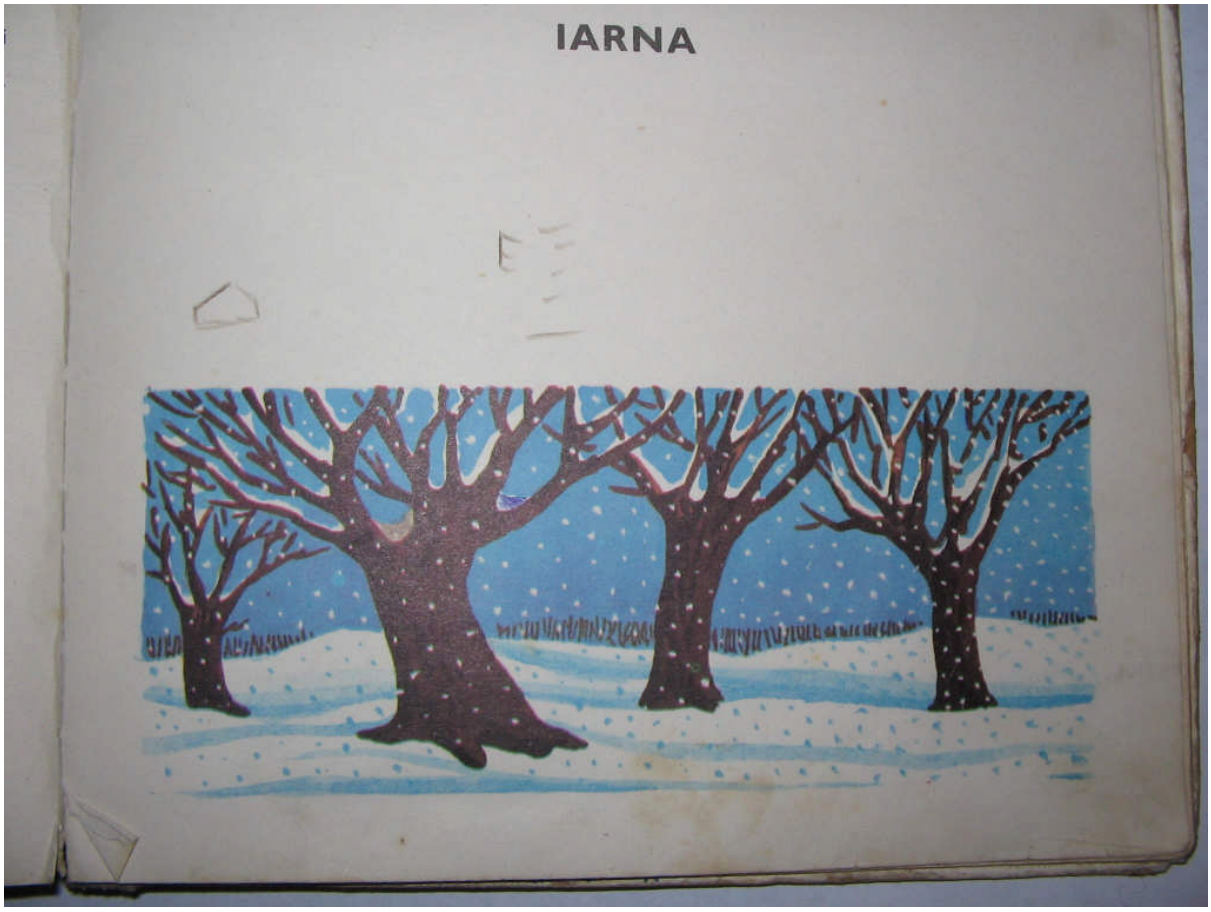

Picture 180 (2048x1536x16M jpeg)

Povestea a treizeci și patra:

URSUL DE ZĂPADĂ

— Am cules o vorbă de prin lume: «Unde nu e mintea mare, degeaba e colțul tare.» Ursului și Lupului le-ar fi prins bine să știe vorba asta. Dar chiar dacă ar fi știut-o, tot n-ar fi stat să se gîndească la tîlcul ei. Îi orbea ciuda și înfumurarea.

Așa își începu Trubadurul noua lui poveste. Apoi continuă astfel: Vulpoiul și ai lui se întoarseră la vizuina lor din pădurea de la cîmpie. Iarna e aspră la munte. Suflă crivățul. Gerul îngheață potecile și coclaurile. Zăpada viscolită îi orbește. Nu e chip să umble după hrană. De ce ar mai fi zăbovit pe aci, să îndure asprimea iernii, dacă tot nu scăpaseră de vrăjmași? Le luaseră urma, veniseră după ei, încercaseră să-i răpună. Dacă au încercat o dată, au să mai încerce și a doua oară. Mai bine să se întoarcă acasă. Și la șes e iarnă, dar nu atît de rea. Se vor închide în vizuina lor. Numai Vulpoiul va ieși cîteodată după hrană. Ursul va intra în bîrlog, să doarmă flămînd pînă la primăvară, iar Lupul, singur și fricos de felul lui, nu va cuteza să se apropie de ei. O vreme vor fi liniștiți.

Dar Pisica prinsese de veste că s-au întors acasă.

— Nu te da odihnei, Ursule, înainte de a te răzbuna. Somnul are să-ți fie mai dulce, cînd vei ști că la primăvară nu te mai întîlnești cu Vulpoiul.

— Ce zici, Lupule? voi să știe Ursul.

— Dar tu ce zici?

— Eu zic... să spui tu întîi.

— Atunci eu zic să facem cum spui tu.

— Asta nu-i părere. Asta-i vorbă goală.

— Cine spune vorbe goale, eu?

— Dar cine, eu?

S-ar fi certat, dacă tot Pisica n-ar fi sărit să-i împace.

Picture 181 (2048x1536x16M jpeg)

Porniră la drum și se opriră nu prea departe de vizuina Vulpoiului. Pădurea părea de argint. Fulgii de zăpadă sclipeau în bătaia soarelui. I-ar fi putut număra, în căderea lor lină. Cîte unii, aninîndu-se de crengi, se împleteau într-o țesătură de flori neînchipuit de frumoasă.

Vulpișor alerga în preajma vizuinii, se da tumba pe covorul care se așternuse alb și moale, făcea gogoloaie de zăpadă și o burdușea pe Veverița, bucuroasă și ea de joacă.

Tot fugind și hîrjonindu-se, Vulpișor nici n-a băgat de seamă că se depărtase. Se pomeni deodată singur în fața unui urs mare și alb, care sta locului, cu brațele desfăcute, parcă așteptîndu-l să se apropie și să sară asupra lui.

— Ursul polar! se îngrozi Vulpișor...

— Cum să fie ursul polar în pădurile noastre? zise Veverița ajungîndu-l din urmă. Te-ai speriat degeaba. E un urs de zăpadă. S-o fi jucat cineva.

Se apropie să-l cerceteze. Era, în adevăr, un urs de zăpadă, cu un nas de cărbune, cu luleaua în gură și cu o ponosită de căciulă numai flenduri în creștetul capului.

— Cine l-o fi făcut? întrebă Vulpișor minunîndu-se de atîta frumusețe.

— Eu, zise, apărînd deodată în fața lui, Pisica. Nu vă mai temeți... N-am gînduri rele. A venit iarna. O să ne tragem fiecare la adăpost. Pînă la primăvară uităm de cearta noastră. Chiar și Ursul zice așa. Acum s-a dus să doarmă, dar cînd se va trezi, la primăvară, are să se ducă la Vulpoi cu un plocon de împăcare. La fel are să facă și Lupul.

Luă un bulgăre de zăpadă și-l ochi pe Vulpișor.

Drept răspuns, Vulpișor făcu un cocoloș și o lovi în vîrful nasului.

Pisica mai ochind o dată, o nimeri pe Veveriță în coadă.

— Te-am lovit, Veverițo! mieună voios, și o luă la fugă.

— Mă duc după ea, s-o burdușesc, spuse Veverița și dispăru în pădure.

Vulpișor rămase singur să-și aștepte prietena. N-avea să zăbovească, își zicea el. În curînd se va întoarce cu Pisica și iar se vor juca împreună.

— Cu mine nu vrei să te joci?

«Cine să fi vorbit?» se miră Vulpișor. Veverița și Pisica plecaseră. În preajma lui nu era nimeni decît ursul de zăpadă.

— Cine a vorbit? întrebă el cu glas tare.

— Eu! Ursul de zăpadă!

— Tu? Ce fel de urs de zăpadă ești dacă vorbești?

— Sînt un urs de zăpadă viu. Vorbesc și mă mișc. Privește! Cu labele din față ursul de

Picture 182 (2048x1536x16M jpeg)

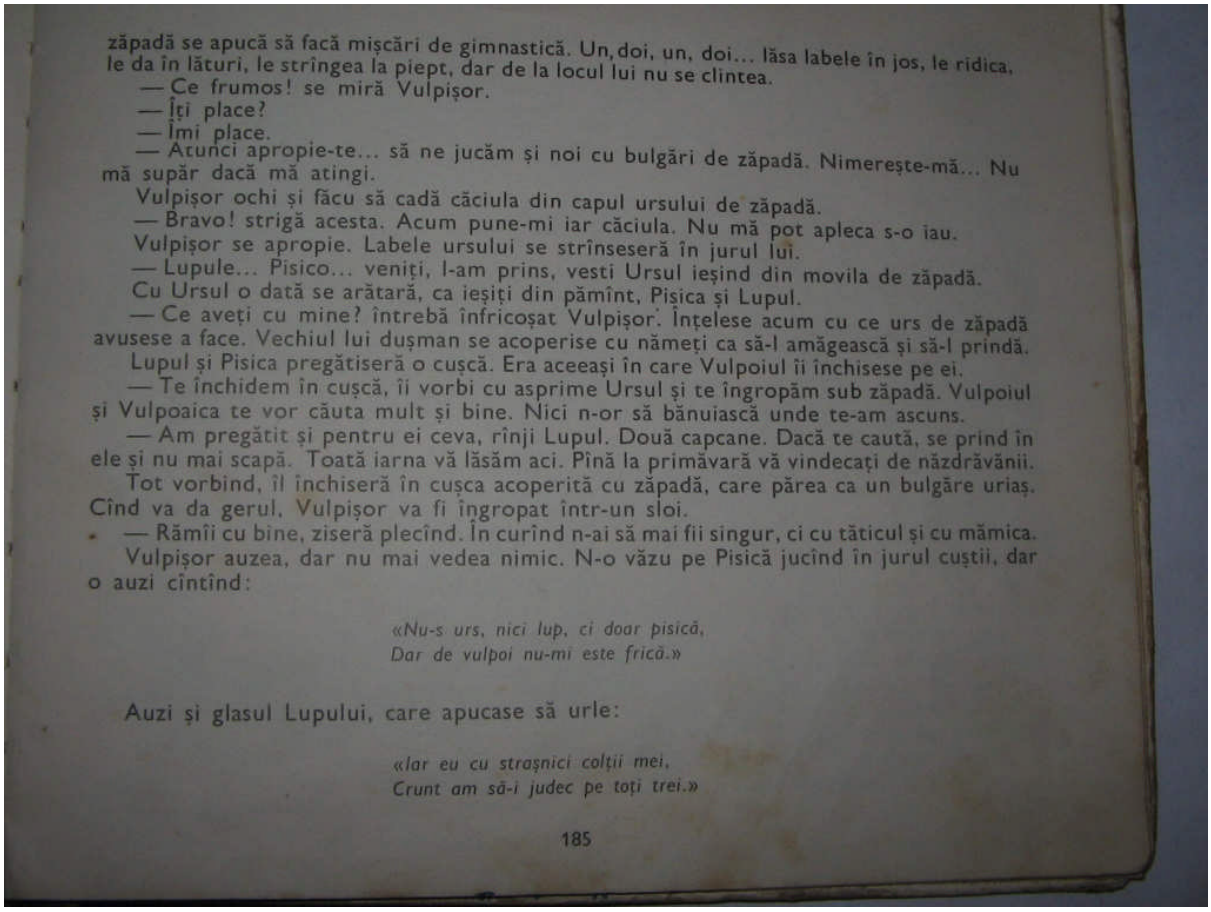

zăpadă se apucă să facă mișcări de gimnastică. Un, doi, un, doi... lăsa labele în jos, le ridica, le da în lături, le strîngea la piept, dar de la locul lui nu se clintea.

— Ce frumos! se miră Vulpișor.

— Îți place?

— Îmi place.

— Atunci apropie-te... să ne jucăm și noi cu bulgări de zăpadă. Nimerește-mă... Nu mă supăr dacă mă atingi.

Vulpișor ochi și făcu să cadă căciula din capul ursului de zăpadă.

— Bravo! strigă acesta. Acum pune-mi iar căciula. Nu mă pot apleca s-o iau.

Vulpișor se apropie. Labele ursului se strînseseră în jurul lui.

— Lupule... Pisico... veniți, l-am prins, vesti Ursul ieșind din movila de zăpadă.

Cu Ursul o dată se arătară, ca ieșiți din pămînt, Pisica și Lupul.

— Ce aveți cu mine? întrebă înfricoșat Vulpișor. Înțelese acum cu ce urs de zăpadă avusese a face. Vechiul lui dușman se acoperise cu nămeți ca să-l amăgească și să-l prindă.

Lupul și Pisica pregătiseră o cușcă. Era aceeași în care Vulpoiul îi închisese pe ei.

— Te închidem în cușcă, îi vorbi cu asprime Ursul și te îngropăm sub zăpadă. Vulpoiul și Vulpoaica te vor căuta mult și bine. Nici n-or să bănuiască unde te-am ascuns.

— Am pregătit și pentru ei ceva, rînji Lupul. Două capcane. Dacă te caută, se prind în ele și nu mai scapă. Toată iarna vă lăsăm aci. Pînă la primăvară vă vindecați de năzdrăvănii.

Tot vorbind, îl închiseră în cușca acoperită cu zăpadă, care părea ca un bulgăre uriaș. Cînd va da gerul, Vulpișor va fi îngropat într-un sloi.

— Rămîi cu bine, ziseră plecînd. În curînd n-ai să mai fii singur, ci cu tăticul și cu mămica.

Vulpișor auzea, dar nu mai vedea nimic. N-o văzu pe Pisică jucînd în jurul cuștii, dar o auzi cîntînd:

«Nu-s urs, nici lup, ci doar pisică,
Dar de vulpoi nu-mi este frică.»

Auzi și glasul Lupului, care apucase să urle:

«Iar eu cu strașnici colții mei,
Crunt am să-i judec pe toți trei.»

Picture 183 (2048x1536x16M jpeg)

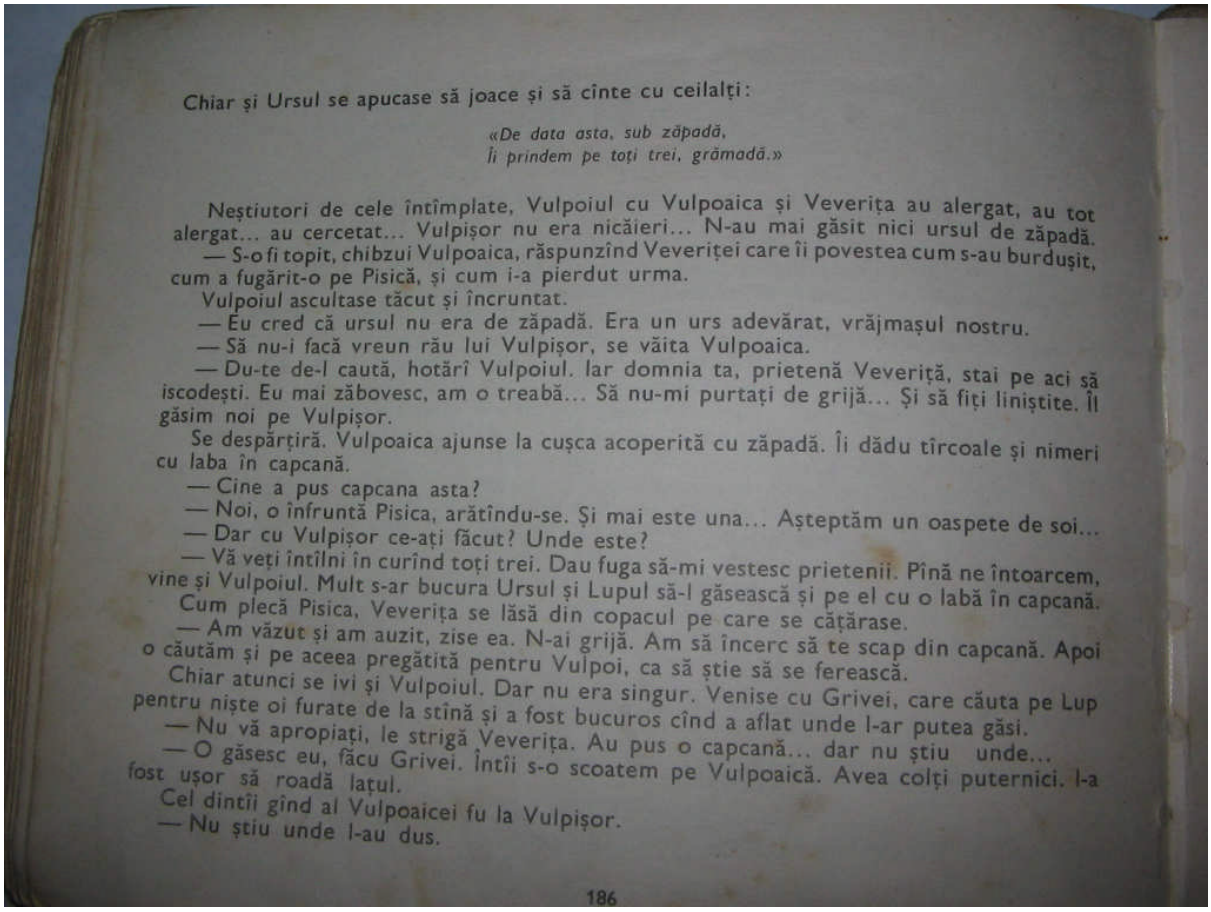

Chiar și Ursul se apucase să joace și să cînte cu ceilalți:

«De data asta, sub zăpadă,
Îi prindem pe toți trei, grămadă.»

Neștiutori de cele întîmplate, Vulpoiul cu Vulpoaica și Veverița au alergat, au tot alergat... au cercetat... Vulpișor nu era nicăieri... N-au mai găsit nici ursul de zăpadă.

— S-o fi topit, chibzui Vulpoaica, răspunzînd Veveriței care îi povestea cum s-au burdușit, cum a fugărit-o pe Pisică, și cum i-a pierdut urma.

Vulpoiul ascultase tăcut și încruntat.

— Eu cred că ursul nu era de zăpadă. Era un urs adevărat, vrăjmașul nostru.

— Să nu-i facă vreun rău lui Vulpișor, se văita Vulpoaica.

— Du-te de-l caută, hotărî Vulpoiul. Iar domnia ta, prietenă Veveriță, stai pe aci să iscodești. Eu mai zăbovesc, am o treabă... Să nu-mi purtați de grijă... Și să fiți liniștite. Îl găsim noi pe Vulpișor.

Se despărțiră. Vulpoaica ajunse la cușca acoperită cu zăpadă. Îi dădu tîrcoale și nimeri cu laba în capcană.

— Cine a pus capcana asta?

— Noi, o înfruntă Pisica, arătîndu-se. Și mai este una... Așteptăm un oaspete de soi...

— Dar cu Vulpișor ce-ați făcut? Unde este?

— Vă veți întîlni în curînd toți trei. Dau fuga să-mi vestesc prietenii. Pînă ne întoarcem, vine și Vulpoiul. Mult s-ar bucura Ursul și Lupul să-l găsească și pe el cu o labă în capcană.

Cum plecă Pisica, Veverița se lăsă din copacul pe care se cățărase.

— Am văzut și am auzit, zise ea. N-ai grijă. Am să încerc să te scap din capcană. Apoi o căutăm și pe aceea pregătită pentru Vulpoi, ca să știe să se ferească.

Chiar atunci se ivi și Vulpoiul. Dar nu era singur. Venise cu Grivei, care căuta pe Lup pentru niște oi furate de la stînă și a fost bucuros cînd a aflat unde l-ar putea găsi.

— Nu vă apropiați, le strigă Veverița. Au pus o capcană... dar nu știu unde...

— O găsesc eu, făcu Grivei. Întîi s-o scoatem pe Vulpoaică. Avea colți puternici. I-a fost ușor să roadă lațul.

Cel dintîi gînd al Vulpoaicei fu la Vulpișor.

— Nu știu unde l-au dus.

Picture 184 (2048x1536x16M jpeg)

— Nu l-au dus nicăieri, zise Grivei. E aci. Îl adulmecase. Se apucară numaidecît să îndepărteze zăpada.

— Mi-e frig, scînci Vulpișor, cînd îl scoaseră din cușcă.

— Mergem acasă și ai să te încălzești.

— Încă nu, hotărî Vulpoiul. Mai avem o treabă aici... Vulpoaico, pune-ți iar laba în capcană... numai pe deasupra, ca să te creadă prinsă... Am să mă fac și eu că sînt prins. Domnia ta, prietene Grivei, intră în cușca în care l-au închis pe Vulpișor. O vom acoperi cu zăpadă. Să găsească și cușca așa cum a lăsat-o... Veverițo, urcă-te în vîrful copacului, să ne dai de veste cînd îi vezi venind.

Își luă fiecare locul. Veverița în copac. Grivei în cușcă. Vulpoaica și Vulpoiul în capcane. Pe Vulpișor îl ascunseră într-o scorbură și o astupară cu vreascuri, să-i fie cald.

Isprăviră la timp. Vrăjmașii se apropiau. Îi auzeau cîntînd:

«De data asta, sub zăpadă,
Îi prindem pe toți trei, grămadă.»

— S-a prins și Vulpoiul, vesti bucuroasă Pisica, văzîndu-l în capcană.

— De mine nu-mi pasă, se jelui prefăcut Vulpoiul. Mă dau învins. Dar lui Vulpișor să nu-i faceți nici un rău.

— Și eu mă dau învinsă, zise Vulpoaica, din capcană. Dar ce-ați făcut cu Vulpișor?

— L-am pus bine și pe el! se lăudă Ursul.

— Arată-mi-l, se rugă Vulpoaica cu glas prefăcut. Altfel nu cred că l-ați prins.

— Ai să crezi îndată! rînji Pisica și se apucă să curețe zăpada de pe cușcă. Dar dintre gratii sări Grivei, o prinse de ceafă și o tăvăli în zăpadă.

— Grivei! țipă îngrozită Pisica.

— Grivei! strigară Ursul și Lupul, pregătindu-se de luptă.

— Chiar eu, zise acesta, repezindu-se la Lup. Avea cu el o socoteală și a încheiat-o pe loc.

Pisica încercă să se cațere, ca să scape, dar Veverița îi trase creanga pe care se pregătise să sară și o mai dădu o dată în seama lui Grivei. Cu Ursul s-a răfuit Vulpoiul și Vulpoaica. Greoi cum era, le-a fost lesne să-l doboare. Nici Veverița nu s-a temut. Dințișorii ei intrau greu în pielea groasă a Ursului, dar l-a zgîriat și l-a mușcat, ca să-și aducă aminte.

— Mai cîntați și acum, dacă vă dă mîna, rîse Vulpoaica.

— Mai bucurați-vă, dacă vă țin puterile! îi batjocori Veverița.

— Ce le facem? voi să știe Vulpișor. Îl scoseseră din scorbură, să se bucure de înfrîngerea celor trei.

— Nu le mai facem nimic, hotărî Vulpoiul. E iarnă în toi. Dacă scapă cu zile din asprimile ei, poate că se vor cuminți și ne vor da pace. Dacă nu, la primăvară, ne socotim iar. Și nu-i mai iertăm.

Ca de obicei, cînd isprăvea o poveste, Trubadurul își luă chitara și cîntă:

«Vedeți, e-n lume-o lege dreaptă,
Decît orice mai înțeleaptă:
Cel rău vremelnic se făleşte
Și tot vremelnic huzurește;
Regretul și pedeapsa grea,
Aceasta este partea sa.»

ȘI ACUM SĂ AUZIM DE BINE!

Într-o zi, Trubadurul vesti oamenilor că se hotărîse să plece. Se așteptau de mult să-i părăsească. Nu rămînea niciodată acolo unde-l prindea iarna. Dar umbla vorba că nici n-avea sălaș. Unde se ducea să ierneze? De ce nu rămînea printre ei? Nu știau și nu puteau pricepe.

Dar la ce bun ar fi încercat să-l oprească, de vreme ce știau că tot n-ar fi rămas? Își avea rînduielile lui, ca ale păsărilor, care vin și se duc, după semne pe care numai ele le cunosc.

L-ar fi putut ruga să-și mai amîne plecarea, să mai zăbovească printre ei măcar o săptămînă. Dar n-ar fi fost drept s-o facă. Drumurile se acoperiseră de nămeți. Era mai bine să plece acum. Poate va întîlni vreun om să-l ia în căruță.

Îi umplură desaga, să-i ajungă la drum lung, și se strînseră în jurul lui, să-și ia rămas bun.

— Să auzim de bine, le spuse el.

— Să mai vii, îl îndemnară oamenii

Picture 187 (2048x1536x16M jpeg)

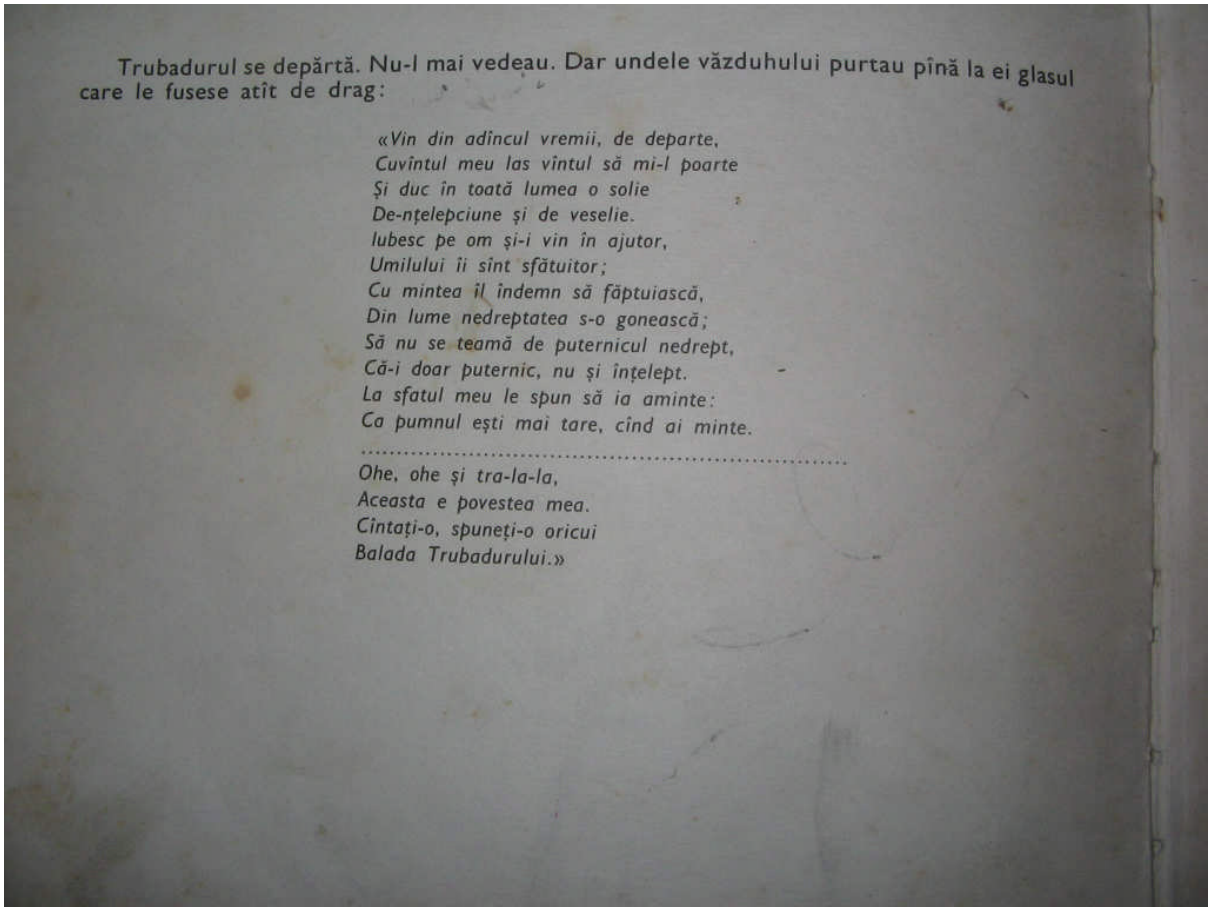

Trubadurul se depărtă. Nu-l mai vedeau. Dar undele văzduhului purtau pînă la ei glasul care le fusese atît de drag:

«Vin din adîncul vremii, de departe,
Cuvîntul meu las vîntul să mi-l poarte
Și duc în toată lumea o solie
De-nțelepciune și de veselie.
Iubesc pe om și-i vin în ajutor,
Umilului îi sînt sfătuitor;
Cu mintea îl îndemn să făptuiască,
Din lume nedreptatea s-o gonească;
Să nu se teamă de puternicul nedrept,
Că-i doar puternic, nu și înțelept.
La sfatul meu le spun să ia aminte:
Ca pumnul ești mai tare, cînd ai minte.
.....
Ohe, ohe și tra-la-la,
Aceasta e povestea mea.
Cîntați-o, spuneți-o oricui
Balada Trubadurului.»

Picture 188 (2048x1536x16M jpeg)

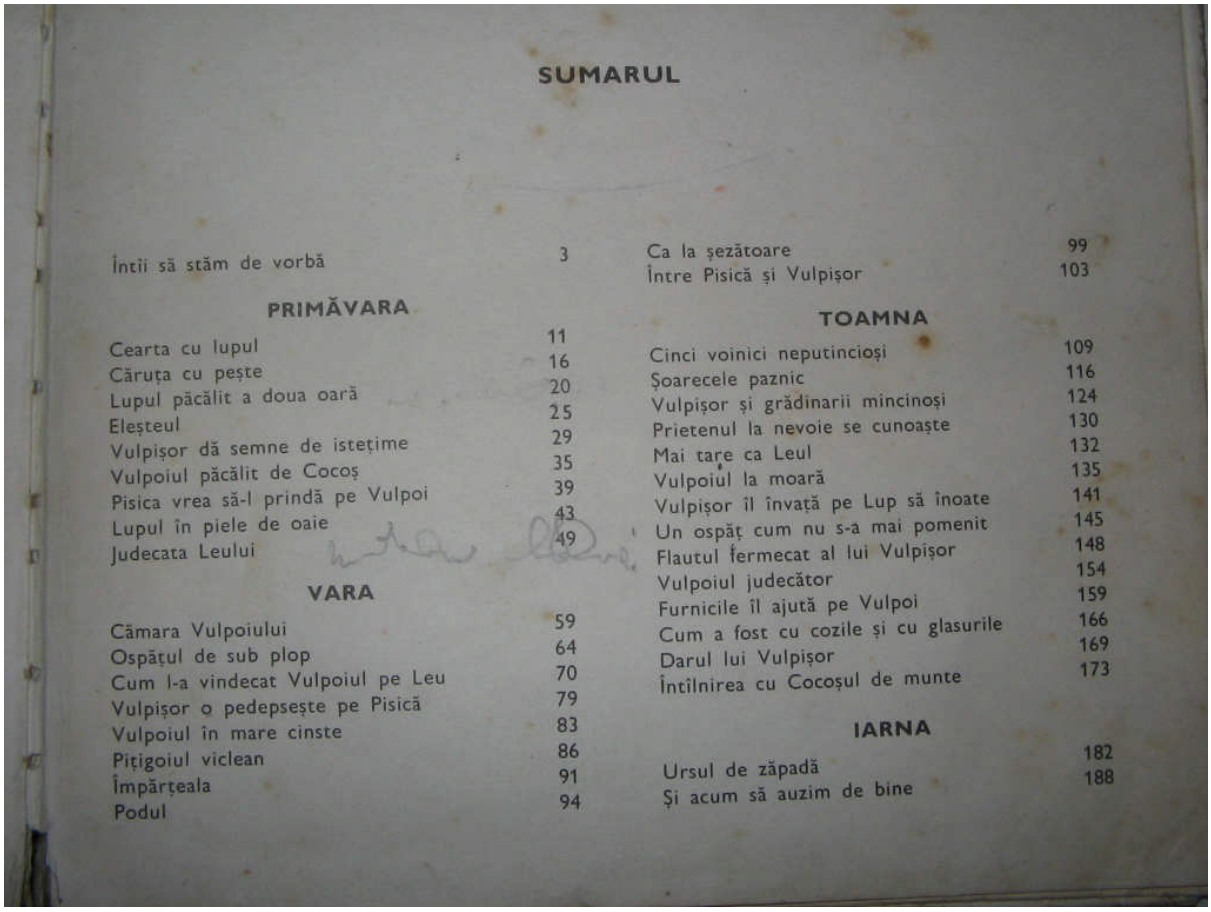

SUMARUL

Întîi să stăm de vorbă 3

PRIMĂVARA

Cearta cu lupul 11
Căruța cu pește 16
Lupul păcălit a doua oară 20
Elești eul 25
Vulpișor dă semne de istețime 29
Vulpoiul păcălit de Cocoș 35
Pisica vrea să-l prindă pe Vulpoi 39
Lupul în piele de oaie 43
Judecata Leului 49

VARA

Cămara Vulpoiului 59
Ospățul de sub plop 64
Cum l-a vindecat Vulpoiul pe Leu 70
Vulpișor o pedepsește pe Pisică 79
Vulpoiul în mare cinste 83
Pițigoiul viclean 86
Împărțeala 91
Podul 94
Ca la șezătoare 99
Între Pisică și Vulpișor 103

TOAMNA

Cinci voinici neputincioși 109
Șoarecele paznic 116
Vulpișor și grădinarii mincinoși 124
Prietenul la nevoie se cunoaște 130
Mai tare ca Leul 132
Vulpoiul la moară 135
Vulpișor îl învață pe Lup să înoate 141
Un ospăț cum nu s-a mai pomenit 145
Flautul fermecat al lui Vulpișor 148
Vulpoiul judecător 154
Furnicile îl ajută pe Vulpoi 159
Cum a fost cu cozile și cu glasurile 166
Darul lui Vulpișor 169
Întîlnirea cu Cocoșul de munte 173

IARNA

Ursul de zăpadă 182
Și acum să auzim de bine 188

Picture 189 (2048x1536x16M jpeg)

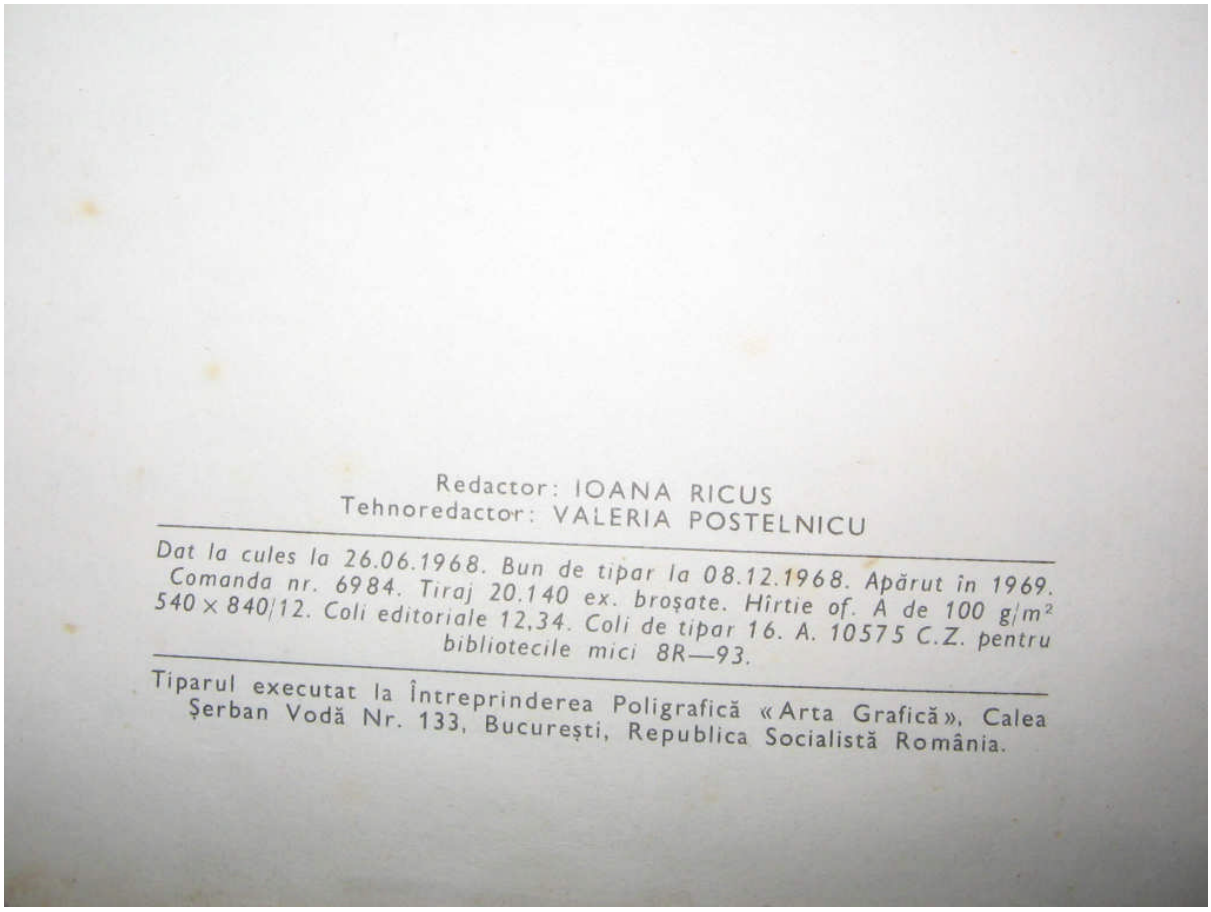

Redactor: IOANA RICUS
Tehnoredactor: VALERIA POSTELNICU

Dat la cules la 26.06.1968. Bun de tipar la 08.12.1968. Apărut în 1969. Comanda nr. 6984. Tiraj 20.140 ex. broșate. Hîrtie of. A de 100 g/m² 540 × 840/12. Coli editoriale 12,34. Coli de tipar 16. A. 10575 C.Z. pentru bibliotecile mici 8R—93.

Tiparul executat la Întreprinderea Poligrafică «Arta Grafică», Calea Șerban Vodă Nr. 133, București, Republica Socialistă România.